

ЖЕНАТА
В
КАЮТА
10

РУТ УЕЪР

Издателска
къща
Хермес

Световен бестселър, преведен на 25 езика!

Журналистката Ло Блеклок получава покана да прекара седмица на борда на бутиков круизен лайнер. Пътуването сред норвежките фиорди ще ѝ помогне да се съвземе от обира в дома ѝ, след който изпада в нервна криза. Това е и идеалната възможност да се издигне в кариерата и да промени живота си.

Небето е безоблачно, водата — кристалночиста, а отбраните гости изглеждат толкова изискани и приятни. Но не след дълго над кораба надвисват оловносиви облаци, палубата се разлюлява от бурни ветрове. Ло внезапно се буди през нощта от писъци и подозира, че зад борда е паднала жена.

На сутринта тя установява, че нито един от пътниците не липсва и пътуването продължава, сякаш нищо не се е случило. Ами ако е допуснала грешка? Ако е започнала да губи разсъдъка си? Ако обаче видяното е истина, Ло ще попадне в смъртоносен капан.

Как да спреш убиец, в чието съществуване никой не вярва?

Комбинация от Агата Кристи и „Момичето от влака“.

Вестник „Сън“.

- [Рут Уеър — Жената в каюта 10](#)

-

- [Първа част](#)

-

- [1](#)

- [2](#)

- [3](#)

- [4](#)

- [5](#)

- [Втора част](#)

- [6](#)

- [7](#)

- [8](#)

- [9](#)

- [Трета част](#)

- [10](#)

- [11](#)

- [12](#)

- [13](#)

- [Четвърта част](#)

- [14](#)

- [15](#)

- [16](#)

- [Пета част](#)
    - [17](#)
    - [18](#)
    - [19](#)
    - [20](#)
    - [21](#)
  - [Шеста част](#)
    - [22](#)
    - [23](#)
    - [24](#)
    - [25](#)
    - [26](#)
    - [27](#)
    - [28](#)
  - [Седма част](#)
    - [29](#)
    - [30](#)
  - [Осма част](#)
    - [31](#)
    - [32](#)
    - [33](#)
    - [34](#)
    - [35](#)
    - [36](#)
    - [37](#)
  - [ОБРАБОТКА The LasT Survivors](#)
    - [Сканиране: Sunshine, 2019](#)
    - [Разпознаване, корекция и форматиране: skygge, 2019](#)
  - [Благодарности](#)
  - [Информация за текста](#)
  - [notes](#)
    - [1](#)
    - [2](#)
    - [3](#)
    - [4](#)
-

На Елинор, с любов

В съня ми момичето се носеше дълбоко, дълбоко под бушуващите вълни и крясъците на чайките в студените, сумрачни дълбини на Северно море. Смеещите се очи бяха побелели и подпухнали от солената вода, бледата ѝ кожа беше набръчкана, дрехите ѝ бяха разкъсани от назъбените скали и се разпадаха на парцали.

Само дългите ѝ черни коси се рееха във водата като лиани от тъмни водорасли, закачаха се в черупки и рибарски мрежи, плискаха се като оплетени, изпокъсани въжета край брега, където оставаха да се вият, а ревът на вълните, разбиващи се в скалите, изпълваше ушите ми.

Събудих се, скована от страх. Отне ми известно време да си спомня къде съм, а след това да разбере, че ревът в ушите ми не беше част от съня, а истински.

Стаята беше тъмна, изпълнена със същата влажна мъгла, която бях усетила в съня си, а когато се надигнах и седнах, почувствах хладен бриз по бузите си. Стори ми се, че шумът идва от банята.

Спуснах крака от кушетката, леко зъзнеца. Вратата беше затворена, но когато се приближих до нея, чух как ревът се усилва, а с него и туптенето на сърцето ми. Събрах цялата си смелост и отворих вратата. Шумът от душа изпълваше малкото помещение, докато посягах към превключвателя. Светлината заля банята и тогава ги видях.

Думите бяха написани върху замъгленото огледало с едри букви:

ПРЕСТАНИ ДА РОВИШ.

Петък, 18 септември

Събудих се в тъмното и заварих котката да ме побутва с лапа по лицето. Това бе първият признак, че нещо не е наред. Сигурно бях забравила да затворя вратата на кухнята снощи. Наказание, че се прибрах у дома пияна.

— Махай се — изстенах аз.

Дилайла измяука и ме побутна с глава. Опитах се да заровя лице във възглавницата, но тя продължаваше да подръпва ухото ми, затова накрая се претърколих и безмилостно я избутах от леглото.

Тя тупна на пода с възмутено тихо „мяу“, а аз се завих презглава. Но дори и през завивките чувах как драска по долния ръб на вратата, потракваща леко в рамката си.

Вратата беше затворена.

Седнах с внезапно разтуптяно сърце, а Дилайла скочи в леглото ми с доволно кратко измъркване. Притиснах я към гърдите си, усмирих я и се заслушах.

Може би бях забравила да затворя вратата на кухнята или само я бях притворила. Но вратата на спалнята ми се отваряше навън — особеност на странното устройство на апартамента ми. Нямах как да се затвори навътре сама. *Някой* трябваше да я е затворил.

Седях вцепенена, притиснала топлото тяло на Дилайла към гърдите си, и се вслушвах.

Нищо.

После ми хрумна с облекчение, че тя вероятно се е криела под леглото и е останала при мен, след като се бях прибрала вкъщи. Не си спомнях да съм затваряла вратата на спалнята си, но може би неволно съм я затръшнала на влизане. Честно казано, от станцията на метрото дотук всичко плуваше в мъгла. Главоболието бе започнало още по време на пътуването към вкъщи, а сега, когато паниката ми се стопяваше, усещах как се надига отново в основата на черепа ми. Наистина трябва да спра да пия по средата на седмицата. Всичко е наред, когато си около двайсетте, но явно вече не бях в състояние да се справям с махмурлука както преди.

Дилайла започна да се върти неспокойно в прегръдката ми, да забива нокти в ръката ми, затова я пуснах, пресегнах се за халата си и се наметнах. После я взех отново с намерение да я изнеса в кухнята.

Когато отворих вратата на спалнята, там стоеше мъж.

Няма смисъл да питате как изглеждаше, защото, повярвайте ми, вече го направиха около двайсет и пет пъти в полицията. *Не видяхте ли поне ивица кожа на китките му?* — продължаваха да питат.

Не, не и не. Беше с качулка, с кърпа на носа и устата, а всичко останало беше в сянка. С изключение на ръцете му.

На ръцете му имаше латексови ръкавици. Именно тази подробност ме изплаши до смърт. Тези ръкавици казваха: знам какво правя. Казваха: дошъл съм подготвен. Казваха: може би искам нещо повече от парите ви.

Останахме така известно време: лице в лице, пронизващите му очи, приковани в моите.

Хиляди мисли препускаха през ума ми. Къде, по дяволите, беше телефонът ми? Защо пих толкова много снощи? Щях да го чуя да влиза, ако бях трезва. О, господи, иска ми се Джуда да беше тук.

И най-вече — тези ръкавици. Боже мой, тези ръкавици. Бяха толкова професионални.

Клинични.

Не казвах нищо. Не помръдвах. Само стоях там с разтворения си вехт халат и треперех. Дилайла се измъкна от безволевите ми ръце и се стрелна по коридора към кухнята.

Моля те, мислех си. Моля те, не ме наранявай. О, господи, къде ми е телефонът?

Тогава видях нещо в ръцете на мъжа. Моята чанта — новата ми чанта „Бърбъри“, макар че тази подробност изглеждаше абсолютно незначителна. Тази чанта имаше значение само с едно. Мобилният ми телефон беше вътре.

Очите му се присвиха по начин, който ме накара да мисля, че може би се усмихва под кърпата, и усетих как кръвта ми се отдръпва от главата и пръстите ми и се събира в сърцевината на тялото ми, готово да се бие или да бяга, независимо кое се налага.

Той направи крачка напред.

— Не — казах.

Исках да прозвучи като заповед, но се получи молба, със слаб, писклив и жален глас, изпълнен със страх:

— Не...

Дори не успях да довърша. Мъжът тръшна вратата на спалнята в лицето ми и тя ме удари по бузата.

Останах вцепенена един дълъг миг, притиснала с ръка лицето си, безмълвна от шока и болката. Усещах пръстите си ледени, но по лицето ми се стичаше нещо топло и мокро и ми отне известно време, за да осъзная, че беше кръв, че ръбът на вратата бе наранил бузата ми.

Искаше ми се да избягам обратно в леглото, да си пъхна главата под възглавниците и да плача ли, плача. Но едно слабо, неприятно гласче в главата ми продължаваше да нашепва: *Той още е там. Какво ще стане, ако се върне? Ами ако се върне за теб?*

От коридора се чу някакъв звук, нещо падна и изпитах прилив на страх, който би трябвало да ме наелектризира, но вместо това ме парализира. *Не се връщай. Не се връщай.* Осъзнах, че задържам дъха си и се заставих да издишам, продължително и разтърсващо, после бавно, бавно протегнах ръка към вратата.

Отвън в коридора отекна нов трясък — на чупещо се стъкло — затова рязко сграбчих топката на вратата и се запънах, пръстите на босите ми крака се забиха в старите, разхлабени дъски на пода, подготвих се да удържам вратата затворена колкото може по-дълго. Свих се там, притиснала колене към гърдите си, като се опитвах да задуша риданията в хавлиения си халат, докато чувах как той претърсва апартамента, и се молех на бог Дилайла да е избягала в градината, далеч от пътя на злосторника.

Най-накрая, след дълго, дълго време, чух входната врата да се отваря и затваря. Останах да седя и да плача, заровила лице в коленете си, не можех да повярвам, че наистина си е отишъл. Че няма да се върне и да ме нарани. Ръцете ми бяха изтръпнали и болезнено сковани, но не смеех да пусна дръжката.

Виждах отново онези силни ръце в ръкавици от светъл латекс.

Не знам какво още щеше да се случи. Може би щях да остана там цяла нощ, неспособна да се помръдна. Но чух Дилайла да мяучи и драска от другата страна на вратата.

— Дилайла — казах дрезгаво. Гласът ми трепереше така, че едва го разпознавах. — О, Дилайла.

Чух през вратата мъркането ѝ, нейното познато, дълбоко ръмжене, подобно на моторна резачка, и това сякаш развали заклинанието.

Успях да разхлабя скованите си пръсти и да пусна топката на вратата, разгънах ги

болезнено, после се изправих, като се опитвах да се задържа на треперещите си крака, и натиснах дръжката.

Тя поддаде. Всъщност поддаде прекалено лесно, без съпротива под ръката ми, без да премести езичето нито на сантиметър. Беше свалил шпиндела от другата страна.

Гадост.

Гадост, гадост, гадост. Бях в капан.

Отне ми два часа да изляза от спалнята си. Нямах стационарен телефон и не можех да се обадя за помощ, а на прозореца беше монтирана предпазна решетка. Счупих най-хубавата си пила за нокти, с която човърках ключалката, но най-накрая отворих вратата и се втурнах в тесния коридор. В апартамента ми има само три помещения — кухня, спалня и малка баня — и може да се види почти целия от спалнята, но не можах да се удържа да не надникна през всяка врата, проверих дори шкафа в коридора, където си държах прахосмукачката. За да се уверя, че наистина си е отишъл.

Главата ми туптеше и ръцете ми трепереха, докато изкачвах стъпалата към входната врата на съседката си. Улових се, че оглеждам през рамо тъмната улица, докато чаках да ми отвори. Беше около 4 часът сутринта, предполагам, и ми отне много време и много звънене, за да я събудя. Чух мърморенето и звука от стъпките на мисис Джонсън, слизаща по стълбите. Когато отвори вратата, по лицето ѝ беше изписано смущение и уплаха, но когато ме видя на прага, сгушена в халата, с кръв по лицето и ръцете, изражението ѝ се промени и тя свали веригата.

— О, Боже! Какво се е случило?

— Обраха ме.

Трудно говорех. Не знам дали от студения есенен въздух или от шока, но бях започнала да треперя конвулсивно и зъбите ми тракаха толкова силно, че за миг ми се мярна ужасяващата представа как се натрошават в устата ми. Отхвърлих тази мисъл.

— Ти кървиш! — На лицето ѝ се изписа състрадание. — О, господи, влез, влез.

Поведе ме към претъпканата с мебели дневна на жилището си, която беше тясна, тъмна и задушно топла, но сега ми се струваше светилище.

— Седни, седни.

Посочи ми червения плюшен диван, после се отпусна на колене и се зае с газовата камина. Горелката лумна ярко, почувствах как става още по-топло, а тя мъчително се надигна.

— Ще направя чай.

— Добре съм, наистина, госпожо Джонсън. Мислите ли, че...?

Но тя строго поклати глава.

— Няма нищо по-добро от горещия сладък чай, когато си преживял шок.

Така че останах да седя, обхванала коленете си с треперещи ръце, докато тя шеташе из малката кухня и се върна с две чаши на табла. Посегнах към по-близката и отпих глътка, потрепвайки от допира на горещата чаша до порязаната ми длан. Беше толкова сладко, че едва усещах отмиващата се кръв в устата ми, което според мен си беше благословия.

Госпожа Джонсън не пиеше, а само ме гледаше, съчувствено сбърчила чело.

— Той да не би... — гласът ѝ се поколеба. — *Нарани* ли те?

Разбирах какво има предвид. Поклатих глава, но отпих още една пареща глътка, преди да се заставя да говоря.

— Не. Не ме докосна. Блъсна вратата в лицето ми, от това е драскотината на бузата. После си одрах ръката, докато се опитвах да изляза от спалнята. Беше ме заключил.

Видях се в заслепяващ проблясък как се боря с бравата с пилата за нокти и ножичката. Джуда все ме задяваше, че използвам неподходящи инструменти за разни работи —

например да отвия щепсел с върха на трапезен нож или да сваля велосипедна гума с помощта на градинарска лопатка. Миналия уикенд се смя на опита ми да закрепя душ главата с тиксо и прекара цял следобед да я лепи старателно с епоксидна смола. Но той беше далеч, в Украйна, и не можех да мисля за него точно сега. Ако го направех, щях да се разплача, а ако заплачех сега, нямаше да мога да спра.

— О, горката.

Преглътнах.

— Госпожо Джонсън, благодаря ви за чая, но всъщност дойдох да помоля да използвам телефона ви. Той ми взе мобилния телефон, така че нямам възможност да се обадя в полицията.

— Разбира се, разбира се. Изпий си чая, а после се обади. Ето го там.

Посочи застланата с покривчица странична маса, на която стоеше вероятно последният телефонен апарат с шайба в Лондон, извън антикварните бутици в Излингтън. Покорно приключих с чая и вдигнах слушалката. За миг пръстът ми застина над девет, но после въздъгнах. Той беше избягал. Какво всъщност биха могли да направят сега? Вече не беше спешно.

Вместо това набрах 101, за неспешни случаи, и зачаках да ме свържат.

Седнах и се замислих за застраховката, която не бях сключила, за подсилената брава, която не бях инсталирала, и за бъркотията, получила се тази вечер.

Все още мислех за това и часове по-късно, докато наблюдавах как извиканият по спешност ключар сменя паянтовата ключалка с капаче на входната врата със солидна брава и слушах лекцията му за сигурността на дома и какъв майтап била задната ми врата.

— Тая плоскост е МДФ, скъпа. Един ритник ѝ стига да я разбиеш. Искаш ли да ти покажа?

— Не — побързах да кажа. — Не, благодаря. Ще я оправя. Вие не поставяте врати, нали?

— Не, но един приятел слага. Ще ти дам номера му, преди да си тръгна. Междувременно, накарай мъжлето си да залепи едно яко парче осемнайсетмилиметров шперплат на тая плоскост. Нали не искаш повторение на снощното.

— Не — съгласих се аз. Омаловажаването на века.

— Един приятел в полицията казва, че около четвърт от обирите се повтарят. Същите хора се връщат за още.

— Страхотно — казах тихо.

Точно това ми трябваше да чуя.

— Осемнайсет милиметра. Искаш ли да го напиша на съпруга ти?

— Не, благодаря. Не съм омъжена.

И въпреки че имам яйчници, мога да запомня едно просто двуцифрено число.

— Ааа, добре, ясно. Е, хубаво тогава — каза той, сякаш това доказваше нещо. — Тая рамка на вратата също не струва нищо. Трябва да се подсили с една от ония железни планки. В противен случай, може да имаш възможно най-добрата брава, но ако ти изкъртят рамката, пак ще си в същото положение. Имам в микробуса една, която подхожда. Познати ли са ти тези неща, за които говоря?

— Знам какво е — казах уморено. — Метално парче, което се поставя срещу езичето, нали?

Подозирах, че иска да ме изцеди за всичко, което може да получи, но в този момент не

ми пукаше.

— Виж какво... — Той се изправи и пъкна длетото в задния си джоб. — Ще ти монтирам планката и ще ти залепя шперплат на задната врата безплатно. Имам в микробуса едно парче с нужния размер. Не се бой, скъпа. Няма да се върне по този начин, във всеки случай.

По някаква причина думите му не прозвучаха успокояващо.

След като си отиде, си направих чай и тръгнах из апартамента. Чувствах се като Дилайла, след като един уличен котарак се бе вмъкнал през котешката вратичка и се бе изпишкарал в коридора — тя обикаля всички стаи в продължение на часове, отъркваше се в ръбовете на мебелите, поръсваше в ъглите, за да си отвоюва територията.

Не стигнах дотам да препискавам леглото, но имах същото усещане за нахлуване в собственото ми пространство, необходимост да си възвърна онова, което беше насилено. *Насилено?* — попита саркастично гласче в главата ми. — *Я по-леко, кралице на драмата.*

Но наистина се чувствах изнасилена. Моят малък апартамент ми се струваше съсипан — омърсен и опасен. Дори да разкажа случилото се на полицията се бе оказало мъчително — да, видях нагтрапника, не, не мога да го опиша. Какво имаше в чантата? О, нищо особено, само животът ми: пари, мобилен телефон, шофьорска книжка, лекарства, почти всичко нужно, от спиралата за мигли до транспортната ми карта.

Резкият, безличен тон на гласа на полицейския оператор все още отекуваше в главата ми.

— Какъв телефон?

— Нищо ценно — казах уморено. — Просто стар *iPhone*. Не помня модела, но мога да го позная.

— Благодаря! Всичко, което успеете да си спомните, точната марка и серийния номер, може да помогне. Споменахте и лекарство — какъв вид, ако нямате нищо против да попитам?

Веднага застанах нащрек.

— Какво общо има с това моята медицинска история?

— Нищо — операторът беше търпелив, дори дразнещо. — Просто някои хапчета имат стойност на улицата.

Знаех, че гневът, който ме заливаше при въпросите му, беше излишен — той само си вършеше работата. Но крадецът беше човекът, извършил престъпление. Тогава защо се чувствах така, сякаш съм подложена на разпит?

Бях по средата на пътя към всекидневната с чая си, когато се почука на вратата — прозвуча толкова силно в тихия, кънтящ апартамент, че се спънах, а след това замръзнах, свита пред вратата.

Зърнах отново в ужасяващ, заслепяващ проблясък лицето с качулка, ръцете с латексови ръкавици.

Едва когато тропането заглъхна, погледнах надолу и осъзнах, че чашата ми се е разбила на плочките в коридора, а краката ми подгизват в бързо изстиващата течност.

По вратата се заблъска отново.

— Изчакайте минута! — изкрещях аз, внезапно разярена и на ръба на сълзите. — Идвам. Престанете да удряте проклетата врата!

— Извинете, госпожице — каза полицаят, когато най-накрая отворих вратата. — Не бях сигурен дали сте чули.

А после, когато видя локвата чай и парчетата от чашата ми, каза:

— Охо, какво става тук. Ново нахлуване? Ха, ха!

Когато полицаят приключи с доклада си, беше вече следобед. Едва изчаках да си тръгне, за да отворя лаптопа си. Той беше в спалнята с мен и се оказа единствената ценна вещ, която крадецът не бе взел. Нямах резервни копия на повечето от документите си, а и тук бяха всичките ми пароли, включително — изтръпнах, като се сетих за това — файл, наречен „Банкови данни“. Пинкодовете всъщност не бяха записани, но почти всичко останало беше там.

Докато обичайният поток от имейли се изсипваше в пощенската ми кутия, видях един, озаглавен „Планираш ли да се появиш днес“. И осъзнах, че съм била забравила да се свържа с „Велосити“.

Помислих си дали да не напиша мейл, но накрая извадих двайсетачката, която държах в кутийката за чай в случай на спешна нужда от такси, и отидох до магазинчето за телефони в метростанцията. След кратък пазарлък, в крайна сметка момчето ми продаде евтин апарат плюс симкарта за 15 лири, седнах в кафенето и се обадох на Джен, помощник редакторката, чието бюро беше срещу моето.

Казах ѝ какво се бе случило, като го представих по-забавно и комично, отколкото в действителност беше. Спрях се предимно на картинката как чопля ключалката с пила за нокти и не споменах за ръкавиците, чувството за безсилен страх или ужасяващо ярките ретроспекции, които продължаваха да ме връхлитат.

— Гадост — гласът в другия край на прациящата линия прозвуча стреснато. — Добре ли си?

— Да, повече или по-малко. Но днес няма да излизам, трябва да разчистя апартамента. Макар че всъщност нещата не са толкова зле. Беше похвално акуратен. За престъпник.

— Боже, Ло, бедната ми. Слушай, искаш ли да накарам някой друг да те замести за онова нещо със Северното сияние?

За миг нямах представа за какво говори. После си спомних. „Аурора Бореалис“ — бутиковият, суперлюксов круизен лайнер, който щеше да обикаля из норвежките фиорди, а по някакъв начин аз, без да съм напълно сигурна как, имах късмета да се докопам до една от малкото покани за журналисти в първото му пътуване.

Очаквах невероятно преживяване. Въпреки че работех в списание за пътешествия, обичайните ми задължения включваха копи-пейст на прессъобщения и търсене на илюстрации за статиите, които моята шефка Роуън изпращаше от луксозни дестинации. Роуън трябваше да пътува, но за нейно съжаление, след като прие поканата, откри, че бременността ѝ не е на едно мнение с нея — изглежда, ранна токсикоза — и круизът беше кацнал в скута ми като голям подарък, зареден с отговорност и възможности. Беше истински вот на доверие да го даде на мен при наличието на по-старши сътрудници, които със сигурност бяха заслужили благоволенieto ѝ. Разбрах, че ако изиграя правилно картите си на това пътуване, щях да отбележа голяма червена точка в моя полза в надпреварата около заместването на Роуън по време на майчинството и може би — само може би — да получа повишението, което ми обещаваха през последните няколко години.

Започваше този уикенд. В неделя, всъщност. Трябваше да тръгна след два дни.

— Не — казах, сама изненадана от твърдостта в гласа ми. — Не, определено не искам да го пропускам. Добре съм.

— Сигурна ли си? Ами паспортът ти?

— Беше в спалнята ми, непокътнат е.

Слава богу.

— *Абсолютно* сигурна ли си? — повтори тя. Усетих загрижеността в гласа ѝ. — Това е много важно — не само за теб, а и за списанието, имам предвид. Ако не се чувстваш готова, Роуън не би искала...

— Готова съм — прекъснах я.

Нямаше да позволя такава възможност да се изплъзне между пръстите ми. Може би щеше да е последната, която щях да получа.

— Обещавам. Наистина искам да го направя, Джен.

— Окей... — каза тя почти неохотно. — Е, в такъв случай, с пълна пара напред, нали? Те изпратиха медийния комплект тази сутрин, така че ще ти го препратя заедно с билетите за влака. Тук някъде са и бележките на Роуън. Мисля, че най-важното е да направиш наистина хубав материал за кораба, защото тя се надява да ги вземе на борда като рекламодатели, но между гостите би трябвало да има интересни хора, така че ако успееш да направиш и някои профили, толкова по-добре.

— Непременно.

Грабнах химикалка от барплота в кафенето и започнах да си водя бележки върху салфетката.

— Припомни ми в колко часа заминава?

— Трябва да хванеш влака в десет и трийсет от *Кингс Крос*, но ще ти сложа всичко в комплекта за медиите.

— Става. И благодаря, Джен.

— Няма защо — отвърна тя.

Гласът ѝ беше малко тъжен и се зачудих дали не се бе надявала да се възползва от ситуацията.

— Пази се, Ло. И чао.

Все още беше светло, докато се мъкнех бавно към вкъщи. Краката ме боляха, бузата ми пламтеше и ми се искаше да се прибера и да се потопя задълго в гореща вана.

Вратата на приземието ми беше потънала в сенки както винаги и отново си помислих, че трябва да си сложа дежурна лампа, поне да виждам собствените си ключове в чантата, но дори и в полумрака различавах нацепеното дърво около ключалката, където оня бе разбил секретната брава. Беше цяло чудо, че не съм го чула. *Е, какво очакваш, нали беше пияна* — прошепна неприятното гласче в главата ми.

Но новото резе ми се стори успокояващо солидно, когато го издърпах назад и го залостих отново отвътре. Изритах обувките си и тръгнах уморено по коридора към банята, потиснах една прозявка, докато пусках крановете и приседнах на тоалетната чиния, за да си смъкна чорапогащника. След това започнах да разкопчавам блузата си... и спрях.

Обикновено оставям отворена вратата на банята — тук сме само аз и Дилайла, а стените са склонни към овлажняване, тъй като сме под земята. Също така не си падам по затворени пространства и помещението ми се струва много малко, когато щорите на прозорците са спуснати. Но въпреки че входната врата беше заключена и новото резе беше на мястото си, проверих прозореца и затворих вратата на банята, преди да продължа да се освобождавам от дрехите.

Бях уморена. Боже, бях толкова уморена. Представих си как заспивам във ваната и се плъзвам под водата, а Джуда намира моето голо и подпухнало тяло седмица по-късно... Отърсих се. Трябваше да престана с тези драми. Ваната беше едва метър и двайсет. Трудно ми беше да се извия така, че да си изплакна косата, камо ли да се удавя.

Ваната беше достатъчно гореща, за да започне порязаното на бузата ми да щипе, а аз затворих очи и се опитах да си представя, че съм някъде другаде, някъде на място, съвсем различно от това хладно, клаустрофобично малко пространство, далеч от мрачния, завладян от престъпления Лондон. Как се разхождам по студен северен бряг, с успокояващото бучене на... хъм... Балтийско море в ушите ми? За журналист по пътешествията съм обезпокоително слаба по география.

Но нежеланите образи продължаваха да се натрапват. Ключарят, който казва, че „една четвърт от обирите се повтарят“. Аз, пленена в собствената ми спалня, краката ми като заковани за пода. Гледката на силните ръце, обвити в светъл латекс, през който прозират черни косъмчета...

Гадост. Гадост.

Отворих очи, но този път връщането към действителността не помогна. Вместо това видях как влажните стени на банята се надвесват над мен и ме затискат...

Пак се поддаваш — изсъска вътрешният ми глас. — Усеещаш го, нали?

— Млъкни! Млъкни, млъкни, млъкни.

Стиснах отново очи и започнах да броя отсечено, опитвайки се да прогоня образите от главата си. *Едно. Две. Три. Вдишай. Четири. Пет. Шест. Издишай. Едно. Две. Три. Вдишай. Четири. Пет. Шест. Издишай.*

Накрая образите отстъпиха, но ваната беше провалена и внезапно изпитах неустоима нужда да изляза от задушното помещение. Станах, загърнах се с една кърпа, с друга увих косата си и отидох в спалнята, където моят лаптоп все още лежеше на леглото.

Отворих го, влязох в „Гугъл“ и написах: „Какъв процент крадци се връщат“.

Появи се страница с връзки, клигнах напосоки и прелистих, докато стигнах до параграф, който гласеше: „Когато крадците се върнат... Национално проучване показва, че за период от дванадесет месеца приблизително 25–50% от обирите са повтарящи се инциденти, а между 25 и 35% от жертвите са повторни жертви. Данните, събрани от полицейските сили на Обединеното кралство, показват, че 28–51% от повторните обири стават в рамките на един месец, 11–25% — в рамките на една седмица“.

Страхотно! Изглежда, моят черноглед приятел, ключарят, всъщност изобщо не се бе шегувал, а дори бе подценил проблема. Макар че данните говореха за до 50% повтарящи се престъпления и само 35% повторни жертви — главата ме заболя при тази мисъл. Така или иначе, не ме блазнеше идеята да се окажа сред тях.

Бях си обещала, че тази нощ няма да пия, така че след като проверих входната врата, задната врата, резетата на прозорците и входната врата за втория етаж, може би дори за трети път, и включих предплатения телефон да се зарежда до леглото ми, си направих чаша чай от лайка.

Отнесох я в спалнята заедно с лаптопа, прес папката за пътуването и пакет шоколадови бисквити. Беше само осем часът и не бях вечеряла, но изведнъж се почувствах изнемошяла — прекалено изтощена, за да готвя, прекалено изтощена дори да се обадя по телефона. Отворих папката за пресата на „Нордик Круиз“, сгуших се под завивката и зачаках сънят да ме погълне. Само че не стана. Хрусках една след друга бисквитите от пакета и четях страница

след страница с факти и цифри за „Аурора“. Само десет луксозно обзаведени каюти... максимум двайсет пътници... специално подобрани служители от най-добрите хотели и ресторанти в света... Дори техническите спецификации за водоизместването и тонажа на кораба не успяха да ме приспят. Оставах будна, разстроена, но някак си възбудена.

Докато лежах в пашкула си, се опитвах да не мисля за крадеца. Мислех много старателно за работата, за всички практически въпроси, които трябваше да разреша преди неделя. Да си взема новите банкови карти. Да си приготвя багажа и да събера информация за пътуването. Щях ли да се видя с Джуд, преди да тръгна? Той щеше да ме търси на стария телефон.

Оставих папката и отворих имейла.

Здравей, любими — написах аз, после спрях и загризах нокътя си. Какво да кажа? Нямах смисъл да му казвам за обира. Все още не. Само щеше да се почувства зле, че не е бил тук, когато съм имала нужда от него. — *Изгубих телефона си* — написах вместо това. — *Дълга история, ще ти обясня, когато се върнеш. Но ако имаш нужда от мен, прати имейл, не пиши съобщение. Кога пристигаши в неделя? Аз заминавам за Хъл рано, за онова пътуване на север. Надявам се, че ще можем да се видим, преди да тръгна. Иначе ще те видя чак следващия уикенд. Ло.*

Натиснах „изпрати“, надявайки се, че няма да се чуди какво става и защо пиша имейли в 12:45 през нощта. После изключих компютъра, взех книгата си и се опитах да почета.

Не се получи.

В 3:35 се запътих към кухнята, взех бутилката джин и си направих най-силния джин с тоник, който можех да се заставя да изпия. Изгълтах го като лекарство, потрепервайки от острия вкус, а след това си налях втори и също го изпих, много по-бавно този път. Застанах неподвижна за миг, усещайки как алкохолът се разнася из вените ми, отпуска мускулите и изопнатите ми нерви.

Изсипах остатъците от джина в чашата и я отнесох в спалнята, където легнах, скована и напрегната, вперила очи в светецото лице на часовника, и зачаках алкохолът да подейства.

Едно. Две. Три. Вдишай. Четири. Пет. Ше...

Не помня да съм заспивала, но явно съм го направила. В един миг гледах часовника с трескави от главоболието очи, в очакване да прескочи на 4:44, а в следващия примигвах пред косматата муцунка на Дилайла, докато тя си тикаше носа в моя, опитвайки се да ми каже, че е време за закуска. Изстенах. Главата ми беше още по-зле от вчера — макар че не бях сигурна дали е заради бузата или заради махмурлука. Чашата с последния джин-тоник стоеше полуизпита на нощното шкафче до часовника. Подуших я и едва не се задавих. Трябва да беше две трети джин. Какво съм си мислела, че правя?

Часовникът показваше 6:04, което означаваше, че съм спала по-малко от час и половина. Но вече бях будна, нямаше смисъл да се съпротивлявам. Вместо това се изправих, дръпнах пердето и надникнах към сивата зора и бледите лъчи на слънцето, докосващи прозореца ми. Денят ми се стори студен и смръщен, затова пъхнах краката си в чехлите и потръпнах, докато вървах по коридора към термостата, за да отменя автоматичната настройка на таймера и да пусна отоплението за деня.

Беше събота, така че не се налагаше да работя, но прехвърлянето на мобилния ми номер на новия телефон и преиздаването на банковите карти отнеха по-голямата част от деня и привечер бях като пияна от умора.

Чувствах се толкова зле, колкото онзи път, когато се прибирах от Тайланд през Лос Анджелис — поредица от нощни полети, след които бях като подивяла от липса на сън и безнадеждно дезориентирана. Някъде над Атлантическия океан разбрах, че съм надмогнала съня, че бих могла да продължа така. Когато се върнах вкъщи, се хвърлих в леглото, сякаш пропаднах в кладенец, потънах в забвение и спах в продължение на двайсет и два часа, събуждайки се замаяна и схваната от тропането по вратата на Джуда, който идваше с неделните вестници.

Но този път леглото ми не беше убежище.

Трябваше да се стегна и да замина на това пътешествие. То беше възможност, която не можех да си позволя да изпусна, уникален шанс да се докажа след десет години дълбаене в копи-пейст журналистиката. Да докажа, че мога да се справя — че и аз, като Роуън, съм способна да завързвам връзки и да поставя името на „Велосити“ сред най-големите. А лорд Балмър, собственикът на „Аурора Бореалис“, наистина беше човек с невероятен размах и класа. Само едно на сто от рекламния му бюджет можеше да издържа „Велосити“ в продължение на месеци, да не говорим за всички известни имена в пътешествията и фотографията, които без съмнение щяха да са поканени на това първо пътуване и чиито анонси щяха да изглеждат прекрасно на корицата ни.

Нямах намерение да започвам тежки преговори с Балмър още на вечеря — нищо толкова натрапчиво и комерсиално. Но ако можех да получа номера му в списъка си с контакти и да се уверя, че когато му се обадя, той ще вдигне... ами, щеше да ми отнеме доста време, но може би най-сетне щях да стигна до онова повишение.

На вечеря механично пяха размразена пица в устата си, докато се почувствах прекалено натъпкана, за да продължавам, зачетох се отново в прес папката оттам, докдето бях стигнала, но думите и снимките плуваха пред очите ми, прилагателните се замъгляваха едно друго: бутик... блестящ... лукс... ръчно изработен... майстор...

Оставих страницата да падне с прозявка, после погледнах часовника си и осъзнах, че е станало девет. Можех да си легна, слава богу. Докато проверявах отново и отново вратите и бравите, си мислех за единственото положително нещо в премеждието ми: станалото снощи не можеше да се повтори. Бях толкова уморена, че дори наистина да дойдеше крадец, сигурно щях да го проспя.

В 10:47 осъзнах, че греша.

В 11:23 започнах да плача, тихо и глупаво.

Така ли беше? Никога ли нямаше да спя отново?

Трябваше да спя. Трябваше. Не бях спала... броях на пръсти, неспособна да пресметна на ум. Да, събираха ми се по-малко от четири часа сън в последните три дни.

Усещах съня. Можех да го почувствам, на една ръка разстояние. Трябваше да спя. Трябваше. Щях да се побъркам, ако не спя.

Отново напиряха сълзи — дори не знаех за какво са. Сълзи от безизходица? От гняв към самата мен, към крадеца? Или просто от изтощение?

Знаех само, че не мога да заспя — че сънят се мерзелее пред мен като неизпълнимо обещание, само на сантиметри от мен. Чувствах се така, сякаш преследвам мираж, който продължава да се отдръпва и изчезва, колкото и отчаяно да тичам. Или беше като риба във водата, която трябваше да хвана и задържа, но тя продължаваше да се изплъзва между пръстите ми.

О, боже, искам да спя...

Дилайла обърна глава към мен, изненадана. Наистина ли го казах на глас? Нямах представа. Господи, губех си ума.

Проблясване на воднисти очи в тъмнината.

Надигнах се, сърцето ми беше толкова силно, че го усещах в задната част на черепа си.

Трябваше да се махна оттук.

Станах, залитаща от изтощение като в транс, напъхах крака в обувките си и ръце в ръкавите на палтото си, върху пижамата. После си взех чантата. Щом не можех да спя, щях да изляза. Някъде. Където и да е.

Щом сънят не идваше при мен, тогава, по дяволите, щях да го преследвам аз.

В полунощ улиците не бяха празни, но не бяха и същите, по които минавах всеки ден на път за работа.

Между сернистожълтите петна на уличното осветление улиците изглеждаха сиви и призрачни, студеният вятър запращаше изхвърлени хартии в краката ми, подмяташе листа и боклуци из канавките. Би трябвало да чувствам страх — трийсет и две годишна жена, очевидно облечена в пижама, скитаща по улиците в малките часове. Но се чувствах по-безопасно тук, отколкото в апартамента си. Тук навън някой ще чуе, ако извикаш.

Нямах план, нито определен маршрут, просто смятах да скитам из улиците, докато не се уморя толкова, че да не издържам повече. Някъде около Хайбъри и Излингтън осъзнах, че е започнало да вали, и то преди доста време, защото бях мокра. Спрях с подгизнали обувки, в опит да съставя план с изтощени си замаян мозък, докато краката ми не тръгнаха почти от само себе си — не към дома, а на юг, към Ейнджъл.

Не знаех къде отивам, докато не стигнах там. Докато не заставах на прага на сградата му, втрещена с присвити очи в панела с бутоните на звънците, където името му беше написано със собствения му дребен, четлив почерк: ЛЮИС...

Него го нямаше тук. Беше далеч, в Украйна, щеше да се върне утре. Но резервните му ключове бяха в джоба на палтото ми, а не можех да понеса ходенето обратно до апартамента си. *Можеш да вземеш такси — прошепна ехидното гласче в главата ми. — Не ходенето е това, което не можеш да понесеш. Страхливка.*

Разтърсих глава, като поръсих с дъждовни капки панела от неръждаема стомана и разрових връзката ключове, докато намерих онзи за външната врата. Вмъкнах се вътре, в потискащата топлина на фойето.

На втория етаж проникнах предпазливо в апартамента.

Беше съвсем тъмно. Всички врати бяха затворени, а в антрето нямаше прозорци.

— Джуда? — повиках.

Бях сигурна, че не е вкъщи, но не бе изключено да е пуснал някой приятел и не исках да докарам някого до сърдечен удар посред нощ. Знаех прекалено добре как се чувства човек в такъв случай.

— Джуд, аз съм, Ло.

Но нямаше отговор. Апартаментът беше тих — напълно безмълвен. Отворих вратата отляво към кухнята-трапезария и влязох на пръсти. Не включих осветлението. Само смъкнах мокрите си дрехи, палтото, пижамата, всичко — и ги хвърлих в мивката.

После тръгнах гола към спалнята, където широкото двойно легло на Джуда се простираше празно в ивицата лунна светлина, с омачкани сиви чаршафи, сякаш той бе станал току-що. Пропълзях на ръце и колене до средата на леглото, като усещах познатата мекота на чаршафите и вдишвах мириса на пот и афтършейв, просто — на него.

Затворих очи.

Едно. Две...

Сънят рухна върху мен и ме заля като вълна.

Събудих се от крясък на жена и от усещането, че някой ме затиска и ме удържа, сграбчил ръцете ми, а аз се дърпам.

Ръката стискаше китката ми, ръка много по-силна от моята. Сляпа, обезумяла от паника, заопипвах в мрака със свободната си ръка, търсейки нещо, каквото и да е, което да използвам като оръжие, и пръстите ми се вкопчиха в лампата на нощното шкафче.

Дланта на мъжа сега беше върху устата ми, давеше ме, теглото му ме задушаваше и аз вдигнах с цялата си сила тежката лампа и я стоварих върху него.

Отекна вик на болка и през мъглата на ужаса чух глас, неразбираеми и накъсани думи:

— Ло, това съм аз! Аз съм, за бога, престани!

Какво?

О, господи.

Ръцете ми трепереха толкова, че само опипвах напразно в опит да включа светлината.

Чувах как Джуда се задъхва до мен и издава бълбукащ звук, който ме ужасяваше. Къде, по дяволите, беше лампата? После осъзнах — бях я разбила в лицето на Джуда.

Станах от леглото с разтреперани крака и намерих ключа до вратата. Стаята незабавно беше залята от безпощадния ярък блясък на дузина халогенни лампи, осветяващи всеки детайл от шоуто на ужасите пред мен.

Джуда се беше свил до леглото, обхванал лицето си с длани, и кръвта се стичаше по брадата и гърдите му.

— О, боже, Джуд!

Хвърлих се към него с все още треперещи ръце и започнах да вадя салфетки от кутията до леглото. Той ги притисна към лицето си.

— О, господи, какво стана? Кой крещеше?

— Ти! — простена той.

Салфетките вече бяха изцапани в червено.

— Какво?

Все още бях заредена с адреналин. Огледах объркано стаята за жената и нападателя.

— Какво имаш предвид?

— Прибрах се у дома — каза той мъчително, с бруклинския си акцент, сподавен от салфетката. — Започна да крещиш в просъница. Затова се опитах да те събудя и... ето.

— О, по дяволите — закрих с ръце устата си. — Много съжалявам.

Този писък — толкова реален беше. Наистина ли бях аз?

Той свали предпазливо ръце от устата си. Имаше нещо в топката кървава хартия, нещо малко и бяло. Едва когато погледнах лицето му, осъзнах — един от зъбите му липсваше.

— О, господи.

Той ме погледна, кръвта все още бавно капеше от устата и носа му.

— Какво посрещане у дома — каза само.

— Съжалявам.

Усещах как сълзите напират в гърлото, но не исках да плача пред таксиметровия шофьор. Вместо това преглъщах мъчителната болка.

— Джуда?

Джуда не казваше нищо, само гледаше през прозореца към сивата зора, която започваше да се спуска над Лондон. Бяхме изгубили два часа в Спешното отделение на Университетската болница, а там само зашиха устната на Джуда и го насочиха към дежурния зъболекар, който реимплантира зъба на мястото му и му препоръча да се моли за късмет. Изглежда, зъбът можеше да бъде спасен. Ако не се получеше, щеше да се наложи да се

постави мост или зъбен имплант. Той затвори очи уморено и усетих как стомахът ми се сгърчва от разкаяние.

— Съжалявам — казах още по-отчаяно този път. — Не знам какво друго да кажа.

— Не, аз съжалявам — каза той изтощен.

Прозвуча като „шъшалявам“, произнесено от пияния Шон Конъри, местната упойка на устната затрудняваше говора му.

— Ти? За какво съжаляваш?

— Не знам. Че се издъних. Не бях при теб.

— Искаш да кажеш при обира?

Той кимна.

— Нещо такова. А и по всяко време всъщност. Иска ми се да не отсъствах толкова.

Наклоних се към него и той ме прегърна. Отпуснах глава на рамото му и се заслушах в бавното, равномерно туптене на сърцето му, успокояващо стабилно в сравнение с моя собствен панически барабанящ пулс. Под самото беше облечен с опръскана с кръв тениска, усещах мекотата на износената тъкан под бузата си. Когато си поех дъх с дълбоко пресекливо вдишване, ми замириса на потта му и почувствах как пулсът ми се забавя в унисон с неговия.

— Не би могъл да направиш нищо — казах на гърдите му.

Той поклати глава.

— Все пак трябваше да съм там.

Развиделяваше се, когато платихме на таксиметровия шофьор и бавно се изкачихме нагоре по стълбите към апартамента му. Погледнах часовника си и видях, че е почти шест. По дяволите, трябваше да бъда във влака за Хъл след няколко часа.

Вътре Джуда съблече дрехите си и ние паднахме в леглото, кожа срещу кожа. Той ме притегли към себе си и вдиша мириса на косата ми със затворени очи. Бях толкова уморена, че не можех да мисля трезво, но вместо да се излегна и да се оставя на съня, се улових, че се покатервам върху него, целувам гърлото, корема му, тъмната ивица косъмчета, която се спускаше към слабините му.

— Ло... — изпъшка той и се опита да ме издърпа нагоре, за да ме целуне, но аз поклатих глава.

— Недей, устата ти. Просто се отпусни.

Той отметна глава, гърлото му се очерта в светлата ивица на зората, която проникваше през завесите.

Бяха минали осем дни, откакто го видях за последен път. Щеше да мине още една седмица, докато го видя отново. Ако не го направехме сега...

После, сгушена в прегръдката му в очакване дишането и сърцето ми да се успокоят, усетих как бузата му, долепена до моята, се разтяга в усмивка.

— Това вече е по-близо — каза той.

— По-близо до какво?

— До посрещането у дома, което очаквах.

Потръпнах, а той ме погали по лицето.

— Ло, мила, това беше шега.

— Знам.

Останахме безмълвни дълго време. Помислих, че е заспал и също затворих очи, оставяйки умората да ме залее, но после усетих, че гърдите му се повдигнаха и мускулите на

ръката му се напрегнаха, докато си поемаше дълбоко въздух.

— Ло, не искам да питам отново, но...

Той не довърши, но и нямаше нужда. Знаех какво иска да каже. Същото беше казал на Нова година — искаше да продължим напред. Да продължим заедно.

— Нека да го обмисля — казах най-сетне с глас, който сякаш не беше моят, глас, който звучеше необичайно сподавено.

— Каза така още преди месеци.

— Все още мисля.

— Е, аз пък реших.

Той докосна брадичката ми и внимателно обърна лицето ми към своето. Онова, което видях там, накара сърцето ми да прескочи. Посегнах към него, но той хвана ръката ми и я задържа.

— Ло, престани да се опитваш да го заобиколиш. Бях наистина търпелив, знаеш, че бях, но започвам да се чувствам така, сякаш не сме на една и съща вълна.

Усетих как вътрешностите ми трепват с позната паника — нещо между надежда и ужас.

— Не сме на една и съща вълна? — Усмивката ми се получи принудена. — Да не си гледал пак Опра?

Той пусна ръката ми и нещо в лицето му сякаш се затвори, когато се извърна. Прехапах устни.

— Джуд...

— Не — каза той. — Просто не. Искан да говорим за това, но ти явно не искаш, така че — виж, уморен съм. Вече е почти сутрин. Хайде да спим.

— Джуд — казах отново, умоляващо този път, мразейки себе си, че бях такава кучка, мразейки него, че ме тласкаше към това.

— Казах *не* — произнесе отпаднало във възглавницата. Мислех, че говори за нашия разговор, но той продължи:

— За работата. В Ню Йорк. Отказах я. Заради теб.

По дяволите.

Спах с дълбок, тежък сън, сякаш бях упоена, до момента, в който алармата ме върна в съзнание няколко часа по-късно.

Не знаех колко дълго беше звънила, но подозирах, че доста. Главата ме болеше и останах да лежа, опитвайки се да се ориентирам, докато успея да се протегна и да спра алармата, преди да е събудила и Джуда.

Изтрих съня от очите си и се протегнах в опит да прогоня схващането на врата и раменете си, после се надигнах с мъка от леглото и се добрах до кухнята на Джуда. Докато кафето се процеждаше, взех хапчетата си, а след това се заех да претърся банята за болкоуспокояващи. Открих ибупрофен и парацетамол, както и нещо в кафява пластмасова бутилка, за което смътно си спомнях, че бе предписано на Джуда, когато си усука коляното на футболен мач. Отворих обезопасената капачка и огледах хапчетата вътре. Бяха огромни, наполовина червени, наполовина бели, и изглеждаха впечатляващо.

В края на краищата не се престраших да ги взема, вместо това изтръсках в дланта си два ибупрофена и бързо действащ парацетамол от разнообразните блистерни опаковки на рафта на банята. Глътнах ги с чаша кафе — черно, нямаше мляко в празния хладилник, — а след това започнах да отпивам по-бавно от остатъка в чашата, като си мислех за снощи, за глупавите си действия, за казаното от Джуда...

Бях изненадана. Не, повече от изненадана — бях шокирана. Никога не бяхме обсъждали дългосрочните му планове, но знаех, че му липсват приятелите в САЩ, майка му и помалкият му брат — не бях се срещала с никого от тях. Онова, което беше направил... дали го бе направил заради себе си? Или заради нас?

В каничката беше останало малко кафе, налях го в друга чаша и я отнесох внимателно в спалнята.

Джуда лежеше проснат на матрака, сякаш бе рухнал там. Хората във филмите винаги изглеждат спокойни в съня си, но с Джуда не беше така. Ударената му уста беше скрита под вдигнатата ръка, но с ъгловатия си нос и изпъкнало чело изглеждаше като сърдит ястреб, свален от дресьора си по средата на полет.

Оставих много грижливо чашата с кафе на нощното шкафче, отпуснах глава на възглавницата до него и го целунах в основата на врата. Беше топъл и изненадващо мек.

Той се размърда в съня си, протегна дълга, загоряла ръка, за да ме прегърне през раменете, а очите му се отвориха, с три оттенъка по-тъмни от обичайното лешниково.

— Хей — казах тихо.

— Здравей.

Той се смръщи, прозя се, после ме придърпа към себе си. За момент се съпротивлявах, мислейки за кораба и влака, за колата, която ме чакаше в Хъл. Краката ми омекнаха и се отпуснах, сгуших се до него, в топлината му. Лежахме така за миг, впили очи един в друг, след това протегнах ръка и докоснах стерилната лепенка на устната му.

— Мислиш ли, че ще се възстанови?

— Не знам — каза той. — Надявам се, защото трябва да пътувам за Москва в понеделник, а не искам да се занимавам със зъболекари, докато съм там.

Не отговорих нищо. Той затвори очи, протегна се и чух как ставите му изпукаха. После се претърколи на една страна и обхвана нежно с шепа голата ми гърда.

— Джуда... — казах аз.

Долових смесицата от раздразнение и копнеж в гласа си.

— Какво?

— Не мога. Трябва да тръгвам.

— Тръгвай тогава.

— Недей. Престани.

— Недей, спри? Или недей да спираш?

Устните му се разтегнаха в крива усмивка.

— И двете. Знаеш кое имам предвид.

Надигнах се и поклатих глава. Заболя ме и незабавно съжалих за движението си.

— Добре ли е бузата ти? — попита Джуда.

— Май да — поставих ръка върху нея.

Беше подута, но не толкова, колкото преди. На лицето му се изписа безпокойство и той посегна с пръст, за да докосне синината, но аз инстинктивно отдръпнах глава.

— Трябваше да съм там — каза той.

— Е, не беше — казах по-рязко, отколкото исках. — Никога не си.

Той примигна и се надигна на лакти, за да ме погледне с лице, още отпуснато от съня, с отбелязани гънки от възглавницата.

— Какво по дя...

— Чу ме — разбирах, че е неразумно, но думите се лееха сами. — Какво е бъдещето, Джуд? Дори да се нанесе при теб — какъв е планът? Да седя тук и да тъка саван като Пенелопа, да поддържам огъня в домашното огнище, докато ти си пиеш уискито в някой бар в Русия с другите чуждестранни кореспонденти?

— Откъде ти хрумна?

Поклатих глава и спуснах крака от леглото. Започнах да ровя в дрехите, които бях захвърлила на пода след посещението в Спешното отделение.

— Просто съм уморена, Джуд.

Уморена беше слабо казано. Не бях спала повече от два часа през последните три нощи.

— И не виждам къде ще ни отведе това. Трудно е и сега, когато сме само двамата. Не искам да бъда съпругата, заседнала у дома с дете и тежък случай на следродилна депресия, докато стрелят по теб на всяко гадно място от тази страна на Екватора.

— Последните събития подсказват, че съм в по-голяма опасност в собствения си апартамент — каза Джуда, но се сепна, когато видя израза ми. — Извинявай, изтърсих голяма глупост. Беше инцидент, знам.

Наметнах все още влажното палто на раменете си и взех чантата си.

— Чао, Джуда.

— Чао? Какво значи *чао*?

— Каквото искаш.

— Искам да престанеш да се държиш като проклета кралица на драмата и да се преместиш в апартамента ми. Обичам те, Ло!

Думите ме зашлевиха като шамар. Спрях на прага, усещайки умората си като физическа тежест около врата, която ме дърпаше надолу.

Ръце, обвити в светъл латекс, звук от смях...

— Ло? — попита неуверено Джуда.

— Не мога да го направя — казах с лице, обърнато към коридора.

Не бях сигурна за какво говоря. Не можех да си тръгна, не можех да остана, не можех да водя този разговор, не исках този живот, всичко това.

— Просто... трябва да тръгвам.

— Значи, работата... — Усещах как гневът се надига в него. — ...онази работа, която отказах... да не би да казваш, че съм сгрешил?

— Никога не съм те молила да го правиш. — Гласът ми трепереше. — Никога не съм го искала. Така че не ме намесвай.

Вдигнах чантата на рамо и се обърнах към вратата.

Той не каза нищо. Не се опита да ме спре. Излязох от апартамента, олюлявайки се като пияна. Едва когато се спуснах в метрото, реалността на това, което се бе случило току-що, ме блъсна.

Обичам пристанищата. Обичам мириса на катран и морски въздух, крясъците на чайките. Може би заради годините, когато вземахме ферибота за лятната ваканция във Франция, но пристанът ми носи усещане за свобода, каквото никога не съм изпитвала на летището. Летищата говорят за работа, проверки на сигурността и закъснения. Пристанищата говорят за... Не знам. За нещо напълно различно. За бягство може би.

Докато пътувах с влака, избягвах да мисля за Джуда и правех опити да ангажирам вниманието си с проучвания за предстоящото пътуване. Ричард Балмър беше само с няколко години по-възрастен от мен, но биографията му беше достатъчна, за да ме накара да се чувствам безнадеждно неадекватна — списък от бизнес компании и директорски постове, от които очите ми се насълзиха, всеки от тях — стъпало към още по-високо равнище на богатство и влияние.

Когато отворих „Уикипедия“ на телефона си, видях загорял, миловиден мъж с много черна коса, ръка за ръка със зашеметяващо красива блондинка в края на двадесетте. „Ричард Балмър със съпругата си, богатата наследница Ане Лингстад, на сватбата им в Ставангер“ — гласеше текстът под снимката.

Предвид титлата му, предполагах, че богатството му е било поднесено на поднос, но ако се съдеше по написаното в „Уикипедия“, изглежда, не бях справедлива. Ранният му период изглеждаше доста безоблачен — частно училище, колежите *Итън* и *Бейлиъл*. Но през първата му година в университета баща му беше починал — майката сякаш вече липсваше от картинката, не ставаше съвсем ясно — и семейното състояние беше погълнато от данъци върху наследството и дългове, оставяйки го на деветнайсет години бездомен и сам.

При тези обстоятелства, фактът, че беше завършил *Оксфорд* със степен, би бил достатъчно значимо постижение, но през третата си година той беше създал и стартъп в интернет. Излизането му на фондовата борса през 2003 година беше първият от поредицата му успехи, кулминираща с този бутиков круизен кораб с десет каюти, замислен като суперлюксово убежище за обхождане на скандинавската брегова линия. „На разположение за сватбата на вашите мечти, за ослепително корпоративно събитие, което ще смае клиентите ви, или просто за ексклузивна ваканция, която вие и вашето семейство никога няма да забравите.“ Прочетох материалите за медиите, докато влакът се носеше на север, преди да се захвана със схемата на палубата с каютите.

Четири големи апартамента се разполагаха на носа на кораба, а шестте по-малки каюти, обособени в отделна секция, бяха разположени в задната част във формата на подкова. Всяка каюта беше номерирана, четни и нечетни от двете страни на централния коридор, каюта 1 беше в края на редицата, а каюти 9 и 10 бяха една до друга на извивката на кърмата на кораба. Предполагах, че ще бъда в една от по-малките каюти — вероятно апартаментите бяха запазени за ВИП гости. Липсваха размерите на палубата и аз се намръщих, като си спомних някои от фериботите през Ламанша, с които бях пътувала, и клаустрофобичните им стаички без прозорци. Мисълта да прекарам пет дни в подобно помещение не ме привличаше, но със сигурност на такъв кораб ставаше дума за нещо значително по-просторно.

Прелистих страницата с надежда да открия снимка на някоя от каютите, за да се уверя, но вместо това се натъкнах на смайващ набор от скандинавски деликатеси, подредени върху бяла покривка. Главният готвач на „Аурора“, изглежда, се бе обучавал в „Нома“^[1] и „Ел

Були“^[2]. Прозях се и разтърках очи, усетила как хватката на умората и тежестта на случилото се снощи ме притискат отново.

Лицето на Джуда, когато го оставих, с шева след удара от предната вечер, изникна в ума ми и аз потръпнах. Дори не бях сигурна какво се бе случило. Дали скъсахме с Джуда? Зарязах ли го? Всеки път, когато се опитвах да възстановя разговора, моят изтощен мозък надвиваше и добавяше неща, които не бях казала, отговори, които бих искала да съм дала, представяше Джуда като по-безотговорен и агресивен, за да оправдае собствената ми позиция и по-безкористна любов, за да се опитам да убедя сама себе си, че всичко ще е наред. Не бях го молила да откаже работата. Защо изведнъж се очакваше да съм благодарна за това?

Задрямах за трийсетина мъчителни минути в колата от гарата до пристанището, а когато веселото съобщение на шофьора прекъсна съня ми, то ми се стори като плисане на студена вода в лицето. Излязох от колата с размътена глава, сякаш замаяна под яркото слънце и соления щипещ вятър.

Шофьорът ме остави почти пред трапа на „Аурора“, но докато гледах над стоманената конструкция към кораба, не можех да повярвам, че сме на правилното място. Това, което виждах, ми беше познато от брошурата — огромни стъклени прозорци, отразяващи слънцето, без никакви петна или пръски солена вода, блестяща бяла боя, толкова свежа, сякаш е била положена тази сутрин. Но онова, което липсваше, беше усещането за мащаб. „Аурора“ беше толкова *малък* — по-скоро голяма яхта, отколкото круизен лайнер. Сега разбирах какво наричат „бутиков“, бях виждала по-големи лодки да сноват между гръцките острови. Струваше ми се, че е невъзможно всичко, споменато в брошурата — библиотека, зала за слънчеви бани, спа, сауна, салон за коктейли и останалите неща, очевидно необходими за глезените пътници на „Аурора“ — да се вмести в този миниатюрен съд. Размерите, заедно със съвършеното покритие, му придаваше по любопитен начин вид на играчка и когато пристъпих на тесния стоманен трап, „Аурора“ ми заприлича внезапно и смущаващо на макет, затворен в бутилка — мъничък, съвършен, изолиран и нереален, — и ми се стори, че се смалявам с всяка следваща крачка към кораба. Беше странно чувство, сякаш гледах през телескоп от погрешната страна и усещах замаяване като при световъртеж.

Трапът играеше под краката ми, мазните, мастилени води на пристанището се въртяха и плискаха отдолу, и за миг ми се стори, че падам, а стоманата под краката ми поддава. Стиснах очи и сграбчих студената метална релса.

После чух женски глас някъде отпред.

— Прекрасна миризма, нали?

Примигнах. На входа на съда стоеше стюардеса. Беше платиненоруса, загоряла до тъмнокафяво, и сияеше, сякаш бях нейната богата, отдавна изгубена роднина от Австралия. Поех си дъх, опитах се да се овладее, след което изминах останалата част от пътя до „Аурора Бореалис“.

— Добре дошли, госпожице Блеклок — каза стюардесата, когато влязох.

Акцентът ѝ бе неуловим, а думите ѝ успяваха по някакъв начин да внушат впечатлението, че срещата ѝ с мен е житейско преживяване, равностойно на печалба от лотарията.

— Много ми е приятно да ви приветствам на борда. Може ли някой от нашите носачи да вземе багажа ви?

Огледах се наоколо, опитвайки се да разбера как бе узнала коя съм. Чантата ми беше изчезнала, преди да успея да протестирам.

— Мога ли да ви предложа чаша шампанско?

— Ммм... — Отличих се с остроумен отговор.

Стюардесата го прие за *да* и се оказах с розова чаша в ръка.

— Хм, благодаря.

Интериорът на „Аурора“ беше зашеметяващ. Съдът може да беше малък, но вътре бяха натъпкали неща колкото за десет пъти по-голям кораб. Вратите отвъд трапа се отваряха към площадка пред дълга извита стълба, където всеки сантиметър повърхност беше шлифован, облицован в мрамор или драпиран със сурова коприна. Цялото пространство беше осветено от кристален полилей, разсипващ пръски светлина, които наподобяваха слънчеви отблясъци по морската повърхност в летен ден. Беше леко отблъскващо — не в смисъл на социални угризения, макар че ако се замислиш по-сериозно, и това също, но най-вече заради дезориентацията, която предизвикваше. Кристалите действаха като призми върху всяка капка светлина, заслепяваха те, нарушаваха равновесието с усещането, че гледаш в детски калейдоскоп. Ефектът, съчетан с липсата на сън, не беше твърде приятен.

Стюардесата сигурно ме беше видяла да се вирам, защото се усмихна гордо.

— Главното стълбище наистина е впечатляващо, нали? — попита. — Само в този полилей има над две хиляди кристала „Сваровски“.

— Боже — казах слабо.

Главата ми пулсираше и аз се опитвах да си спомня дали бях взела ибупрофен. Беше трудно да не замижиш.

— Много се гордеем с „Аурора“ — продължи стюардесата сърдечно. — Казвам се Камила Лидман и отговарям за гостоприемството на кораба. Кабинетът ми е на долната палуба и ако има *каквото и да е*, което бих мога да направя, за да бъде престоят ви при нас по-приятен, *моля*, не се колебайте да го поискате. Моят колега, Джоузеф... — Тя посочи усмихнатия рус мъж вдясно от нея. — ...ще ви покаже каютата и съоръженията. Вечерята е в осем, но ви каним да се присъедините към нас в седем часа в салон „Линдгрен“ за презентация на съоръженията на кораба и чудесата, на които можете да се насладите в този круиз. Ах! Господин Ледерер.

Висок, мургав мъж на четирийсетина години се приближи към нас, следван от носач, който се бореше с огромен куфар.

— Моля ви, бъдете внимателен — каза той, видимо подразнен, когато количката подскочи на съединението на града. — В този куфар има много деликатно оборудване.

— Господин Ледерер — каза Камила Лидман, със същия близък до делириум ентусиазъм, който бе вложила в моето посрещане.

Трябваше да ѝ го призная — бях впечатлена от актьорските ѝ умения, но в случая с господин Ледерер вероятно ѝ отнемаше по-малко усилия, тъй като той изглеждаше доста приятно за окото.

— Позволете да ви приветствам на борда на „Аурора“. Мога ли да ви предложа чаша шампанско? А госпожа Ледерер?

— Госпожа Ледерер няма да дойде.

Господин Ледерер прокара ръка през косата си и хвърли леко развеселен поглед към полилея „Сваровски“.

— О, съжалявам. — Безупречното чело на Камила Лидман се намръщи. — Надявам се,

че всичко е наред?

— Е, тя е в добро здраве — каза господин Ледерер. — Всъщност чука се с най-добрия ми приятел.

Той се усмихна и си взе шампанско. Камила премигна и след това каза меко:

— Джоузеф, моля, придружете госпожица Блеклок до каютата ѝ.

Джоузеф се поклонил леко и протегнал ръка към стълбата, която водеше надолу.

— Насам, моля? — каза той.

Кимнах мълчаливо и се оставих да бъде отведена, все още стиснала чашата шампанско. Зад гърба си чух Камила да обяснява на господин Ледерер за офиса си на долната палуба.

— Вие сте в каюта 9, апартамент „Линей“ — каза Джоузеф, докато го следвах през бежовия полумрак в покрития с дебел мокет коридор без прозорци. — Всички каюти са кръстени на известни скандинавски учени.

— Кой получава „Нобел“? — изгърсих нервно.

Коридорът предизвикваше странно, задушаващо усещане, жестоката преса на клаустрофобията върху тила ми. Не беше само заради теснотата, но и заради слабите лампи и липсата на естествена светлина.

Джоузеф отговори сериозно:

— Специално в това пътуване апартаментът „Нобел“ ще бъде зает от лорд и лейди Балмър. Лорд Балмър е директор на компанията „Северно сияние“, която притежава плавателния съд. Има десет каюти — каза ми той, докато слизахме по следващо стълбище, — четири отпред и шест отзад, всички на средната палуба. Всяка каюта включва студио с до три стаи, със самостоятелен санитарен възел, с вана в пълен размер и отделен душ, голямо двойно легло и самостоятелна веранда. Апартамент „Нобел“ разполага със собствена хидромасажна вана.

Веранда? Някак си идеята да имаш веранда на круизен кораб ми се стори напълно сбъркана, но като го обмислих, си казах, че не беше по-странно, отколкото да имаш каквато и да е друга открита палуба. Гореща вана? Е, по-добре беше да си мълча.

— За всяка каюта е определен стюард, който ще е на ваше разположение денонощно. Ваши стюарди ще бъдем самият аз и колежката ми Карла, с която ще се срещнете по-късно тази вечер. Ще се радваме да ви помагаме по всякакъв начин по време на престоя ви на „Аурора“.

— Значи това е средната палуба, нали? — попитах.

Джоузеф кимна.

— Да, на тази палуба има единствено апартаменти за пътници. На горния етаж ще откриете трапезария, спа, салон, библиотека, слънчева тераса и други обществени места. Всички са кръстени на скандинавски писатели — салон „Линдгрен“, трапезария „Янсон“ и така нататък.

— Янсон?

— Туве — допълни той.

— О, разбира се. Мумините — казах глупаво.

Боже, главата ми се пръскаше.

Бяхме стигнали до облицована с дърво врата с дискретна табелка 9: „Линей“. Джоузеф отвори вратата и се отдръпна, за да ми позволи да вляза вътре.

Мястото беше, без преувеличение, седем или осем пъти по-хубаво от моето жилище, а не и много по-малко. От дясната ми страна се простираха огледални гардероби, а в средата,

обградено от диван от едната страна и тоалетка от другата, имаше огромнодвойно легло с бяла ленена покривка, подканящо гладка и свежа.

Но онова, което ми направи най-голямо впечатление, не беше пространството — което беше внушително, — а светлината. Още с влизането от тесния, изкуствено осветен коридор леещата се от верандата светлина те заслепяваше. Ефирните бели завеси се вееха от бриза и видях, че плъзгащата се врата е отворена. Испитах мигновено усещане за облекчение, сякаш от гърдите ми се бе вдигнала някаква тежест.

— Вратите могат да се залостят — обясни Джоузеф зад мен, — но резето ще се освободи автоматично в случай на неблагоприятни метеорологични условия.

— О, чудесно — казах небрежно, но си мислех само колко много ми се искаше Джоузеф да се махне, за да мога да се отпусна на леглото и да потъна в унес.

Вместо това стоях, потискайки едва-едва прозяванията си, докато Джоузеф ми разказа за функциите на банята (да, използвала съм такава и преди, благодаря), хладилника и минибара (всичко безплатно — за нещастие на черния ми дроб) и обясни, че ледът ще се подменя два пъти на ден, а аз мога да звъня на него или на Карла по всяко време.

Най-накрая неудържимите ми прозевки вече не можеха да бъдат пренебрегвани, той пак се поклони леко, извини се и ме остави да се разположа в каютата.

Нямаше смисъл да се преструвам, че не съм впечатлена. Бях. Предимно от леглото, което буквално крещеше да се хвърля в него и да спя трийсет-четирийсет часа. Гледах девствено бялата завивка и разпръснатите възглавници в златно и бяло и копнежът течеше по вените ми като материална субстанция, предизвикваше бодежи от тила до върховете на пръстите на ръцете и краката. Нуждаех се от сън. Започвах да го желая като наркоман, броящ часовете до следващата доза. Трийсетте минути дрямка в таксито само бяха влошили нещата.

Но сега не биваше да заспивам. Ако го направех, навярно нямаше да се събудя, а не можех да си позволя да пропусна вечерта. Сигурно щях да успея да си спестя някои от събитията по-късно през седмицата, но непременно трябваше да отида на вечерята и презентацията тази вечер. Това беше първата нощ на борда — всички щяха да установяват контакти и да се запознават усилено. Ако го пропуснех, това щеше да е огромна черна точка за мен и никога нямаше да наваксам.

Вместо това бутнах прозореца и излязох на балкона, като се надявах, че свежий въздух ще ми помогне да се отърся от пълзящата мъгла на изтощението, която сякаш ме обгръщаше всеки път, когато спирах да се движа или да говоря.

Верандата беше толкова възхитителна, колкото би могло да се очаква от частен балкон на луксозен круизен кораб. Преградата бе направена от стъкло, така че когато седнеш там, да си представяш, че между теб и океана няма нищо; имаше само два шезлонга и масичка човек да седне вечер и да се наслади на полунощното слънце или на Северното сияние, в зависимост от това кой круиз е резервирал.

Прекарах дълго време, наблюдавайки корабчетата, които сновяха напред-назад из залива, усещайки соления вятър в косата си, а после изведнъж нещо в усещането ми за кораба се промени. За миг не можах да се досетя какво беше, но после разбрах. Двигателят, който бе мъркал дискретно в продължение на около половин час, беше засилил оборотите и нещо в кораба се промени. С дрезгав рев започнахме да се завъртаме и да се отдръпваме от кея, за да се насочим към морето.

Стоях и гледах, докато корабът напускаше пристанището между зелените и червените светлини, маркиращи трасето. Почувствах промяната в движението му, когато напуснахме

закрилата на пристанищната стена и навлязохме в Северно море, а меките, полюшващи вълни отстъпиха място на могъщите надигания и пропадания на океана.

Бреговата линия бавно се стопи в далечината, сградите на Хъл се снишиха до очертания на хоризонта, а после до тъмна линия, която можеше да бъде където и да е. Докато я гледах да изчезва, мислех за Джуда и за всичко, което бях оставила недовършено. Телефонът тежеше в джоба ми и го извадих с надежда да видя нещо от него, преди да напуснем обхвата на предавателите в Обединеното кралство. *Довиждане. Успех. Щастливо плаване.*

Но нямаше нищо. Сигналят спадна с едно деление, после с още едно, а телефонът в ръката ми мълчеше. Докато крайбрежието на Англия изчезваше от поглед, единственият шум беше разбиването на вълните.

От: Джуда Люис
До: Лора Блеклок
Изпратено: вторник, 22 септември
Относно: Добре ли си?

Хей, скъпа, нямам вести от теб след имейла ти от неделя. Не съм сигурен дали получаваш съобщенията ми. Получи ли моя отговор или есемеса, който ти пратих вчера?

Започвам да се безпокоя и се надявам да не мислиш, че съм се скрил някъде като пълен задник да си ближа раните. Не съм. Обичам те, липсваш ми и мисля за теб.

Не се притеснявай за станалото вкъщи – и зъбът ми е наред. Мисля, че се вкоренява, както каза докторът. Самолекувам се с водка, за всеки случай.

Пиши ми как върви круизът – или ако си заета, просто ми драсни две думи, за да знам, че си добре.

Обичам те, Дж

От: Роуън Лонсдейл
До: Лора Блеклок
Копие: Дженифър Уест
Изпратено: сряда, 23 септември
Относно: Актуализация?

Ло, би ли отговорила, ако обичаш, на моя имейл, изпратен преди два дни, с искане за актуализация за круиза. Джен ми казва, че не си пратила нищо, а ние се надявахме на някакъв текст до утре – поне анонс за страничната колона.

Моля, осведоми Джен възможно най-бързо докъде си стигнала и включи копие до мен в отговора си.

Роуън

Дори душовете на богатите хора бяха по-добри.

Струите изригваха и масажираха под всякакви ъгли, зашеметяващо свирепи, така че след известно време вече ми беше трудно да кажа къде започва водата и къде свършва тялото ми.

Измих косата си, после си избърснах краката, а накрая останах да стоя под струите и да гледам морето, небето и кръжащите чайки. Бях оставила вратата на банята отворена, за да виждам верандата и морето отвъд нея. И ефектът беше просто... добре, няма да лъжа, беше прекрасно. Предполагам, че би трябвало да получиш нещо за осемте хилядарки или каквото и там искаха да се плаща за това място.

Сумата беше леко неприлична в сравнение с моята заплата — и дори със заплатата на Роуън. Бях прекарала години в точене на лиги над кореспонденциите, които тя изпращаше от вила на Бахамите или от яхта на Малдивите, в очакване на деня, когато и аз щях да бъда достатъчно заслужила, за да получавам такива бонуси. Но сега, когато започвах да им се наслаждавам, се чудех как се е справяла тя с тези редовни потапяния в живот, който обикновеният човек никога не би могъл да си позволи?

Още се опитвах да пресметна колко месеца би трябвало да работя, за да мога да платя една седмица престой на „Аурора“ като пътник, когато чух нещо — някакъв неясен тих шум през шуртенето на водата, който не можех да различа, но определено звучеше така, сякаш идваше от стаята ми. Пулсът ми се ускори леко, но продължавах да дишам спокойно и равномерно, докато отварях очи, за да спра водата.

Вместо това видях вратата на банята да се люшва към мен, сякаш някой я бе бутнал с бърза, сигурна ръка.

Тя се затръшна със звучното, отчетливо изщракване на тежка врата, изработена от най-качествен материал, и аз останах в горещия мокър мрак със струята, биеща по темето ми, и сърце, което блъскаше толкова силно, че би го регистрирал сонарът на кораба.

Не можех да чуя нищо от пулсирането на кръвта в ушите ми и шума на душа. И не можех да видя нищо, освен червената светлинка на цифровото табло на душа. Гадост. Гадост. Защо не бях заключила два пъти вратата на каютата?

Стори ми се, че стените на банята настъпват към мен, че мракът ме поглъща цялата.

Не се паникьосвай — казах си. — Никой няма да те нарани. Никой не е нахлул. Вероятно просто е дошла камериерка да оправи леглото или вратата се е затворила сама. Престани. Без паника.

Заставих се да посегна към бутоните за управление. Водата стана ледена, после агонизиращо гореща, след което изкрещях и се дръпнах назад, ударих коляното си в стената, но най-накрая намерих правилния бутон, струята спря и аз се хвърлих към ключа за осветлението.

То блесна и заля малкото помещение с безпощадна светлина, а аз се втренчих в огледалото — смъртно бледа, с мокра коса, прилепнала към черепа като на момичето от „Предизвестена смърт“.

Гадост.

Така ли щеше да е отсега нататък? Превръщах се в човек, който получава пристъпи на паника, ако трябва да се прибере у дома с метрото или да пренощува сам у дома?

Не, по дяволите. *Няма* да стане.

На вратата висеше хавлия и аз бързо се увих в нея и разтреперана си поех дълбоко дъх. Няма да се превърна в такъв човек.

Отворих вратата на банята, сърцето ми биеше толкова силно и бързо, че виждах звезди пред очите.

Без паника — казах си твърдо.

Стаята беше празна. Съвсем празна. И вратата беше заключена два пъти, дори веригата беше поставена. Нямаше как да се влезе. Може би просто бях чула някого в коридора. Явно движението на кораба бе причинило затварянето на вратата, повлечена от собственото си тегло. Проверих отново веригата, усетих нейната здравина и успокояващо солидна тежест в дланта си, а после се отправих към леглото с омекнали крака, излегнах се с все още разтуптяно от изригналия адреналин сърце и зачаках пулсът ми да влезе в нормални граници.

Представих си, че заравям лице в рамото на Джуда и за миг едва не избухнах в сълзи, но стиснах зъби и ги преглътнах. Джуда не беше отговорът на всичко това. Проблемът беше в мен и моите панически пристъпи.

Нищо не е станало. Нищо не е станало. Повтарях си го успоредно с бързите вдишвания, докато не почувствах, че започвам да се успокоявам.

Нищо не се случи. Нито сега, нито тогава. Никой не ме нарани.

Окей.

Господи, имах нужда от питие.

В минибара имаше тоник, лед и половин дузина шишенца джин, уиски и водка. Сложих лед в чаша, излях отгоре няколко миниатюрни бутилки и я разклатих с все още леко трепереща ръка. Допълних я с тоник и я изгълтах.

Джинът беше толкова силен, че се задавих, но усетих топлината на алкохола да се разлива в клетките и кръвоносните ми съдове и моментално се почувствах по-добре.

Когато чашата се изпразни, се надигнах, като усещах лекота в главата и крайниците си, и извадих телефона от чантата си. Нямаше сигнал, явно бяхме извън обхват, но имаше безжичен интернет.

Кликнах върху „Поща“ и загледах, дъвчейки ноктите си, докато имейлите се появяваха един по един във входящата кутия. Не беше толкова зле, колкото се бях опасявала — в края на краищата беше неделя, — но докато преглеждах списъка, осъзнах, че съм напрегната като ластик, който всеки момент ще се скъса, и в същия миг разбрах какво търсех и защо. Нямаше нищо от Джуда. Усетих раменете ми да се смъкват.

Отговорих на малкото спешни писма, отбелязах останалите като непрочетени, а после натиснах „Ново писмо“.

„Скъпи Джуда“ — написах, но останалите думи не идваха. Замислих се какво ли прави в момента. Дали си приготвя багажа? За някой евтин полет? Или лежи в анонимна хотелска стая, пише коментари в *Твитър*, съобщения, мисли за мен...

Изживях отново момента, в който стоварих тежката метална лампа в лицето му. За какво си мислех?

Не мислеше, казах си. Беше полузаспала. Вината не е твоя. Беше инцидент.

Фройд казва, че няма инциденти — прошепна гласчето в главата ми. — *Може би ти си...*

Поклатих глава, отказвайки да слушам.

Скъпи Джуда, обичам те.

Липсваш ми.

Съжалявам.

Изтрих имейла и започнах нов.

До: Памела Крю

От: Лора Блеклок

Изпратен: неделя, 20 септември

Относно: Жива и здрава

Здрасти, мамо, в безопасност на борда на кораба, който е много готин. Би ти харесало! Само едно бързо напомняне да вземеш Дилайла тази вечер. Оставих панера ѝ на масата, а храната е под мивката. Наложих се да сменя бравата – новият ключ е у г-жа Джонсън на горния етаж.

Обичам те и БЛАГОДАРЯ!

Ло хх

Натиснах „Изпрати“, после отворих „Фейсбук“ и написах съобщение на най-добрата ми приятелка Лиси.

Това място е безумно хубаво. Има НЕОГРАНИЧЕНИ безплатни напитки в минибара в каютата ми – извинявай, искам да кажа, шибания огромен АПАРТАМЕНТ, – което не се отразява добре на моя професионализъм и на черния ми дроб. Ще се видим от другата страна, ако оцелея.

Ао хх

Налях си още джин и се върнах към имейла до Джуда. Трябваше да напиша нещо. Не можех да оставя нещата така, както бяха, когато си тръгнах. Замислих се за момент, след това написах: „Скъпи Дж. Съжалявам, че бях такава кучка, преди да тръгна. Това, което казах, беше невероятно несправедливо. Обичам те много“. Наложих се да спра, защото сълзите ми замъгляваха екрана. Направих пауза и трескаво си поех въздух няколко пъти. После разтрих очи и завърших: „Пиши ми, когато стигнеш. Безопасно пътуване. Ло ххх“.

Презаредих пощата си, този път с по-малко надежди, но нямаше нищо ново. Въздъгнах и пресуших втория си джин. Часовникът до леглото показваше 6:30, което означаваше, че е време за бална рокля номер едно.

Когато ми съобщи, че дрескодът за вечеря е „официален“ (превод: безумен), Роуън ми бе препоръчала да наема поне седем вечерни рокли, така че да не се налага да нося един и същ тоалет два пъти. Но тъй като тя не предложи да поеме разходите, бях наела три, което беше с три повече, отколкото ако разчитах само на собствените си ресурси.

Любимият ми тоалет беше върховен — дълга, сребристобяла рокля по тялото, покрита с кристали, за която асистентката в магазина заяви без капчица сарказъм, че в нея приличам на Лив Тайлър от „Властелинът на пръстените“. Не съм сигурна, че успях да запазя лицето си достатъчно безизразно, защото тя продължи да ме поглежда подозрително, докато аз пробвах другите.

Но не се чувствах достатъчно смела, за да започна с кристали, тъй като можеше да се окаже, че има хора по дънки, доколкото знаех, така че се спрях на най-скромния избор — дълга и тясна рокля от тъмносив сатен. На дясното рамо имаше апликация от блестящи листа, но човек не можеше да се отърве без нищо. Изглежда, повечето бални тоалети сякаш бяха проектирани от петгодишни момиченца, въоръжени с пистолети за конфети, но поне

този не изглеждаше съвсем като след експлозия в завод за барбита.

Вмъкнах се в нея и вдигнах ципа отстрани, после извадих пълния комплект муниции от чантичката си за гримове. Щеше да ми трябва повече от едно мазване на блясък за устни, за да придобия поне донякъде вид на човешко същество тази вечер. Тъкмо нанасях фон дьо тен върху порязването на скулата си, когато осъзнах, че спиралата за мигли я няма в купчината.

Прерових чантата си с напразната надежда, че може да е там, опитвайки се да си спомня къде я бях видяла за последен път. После се досетих. Беше останала в откраднатата чанта — заедно с всичко останало. Невинаги си слагах, но без тъмни мигли опушеният ми очен грим изглеждаше странно и непропорционално — сякаш недовършен. За миг ми мина абсурдната мисъл да импровизирам с течна очна линия, но вместо това предприех последно неуспешно претърсване на чантата си — изтърсих всичко на леглото с надеждата, че не си спомням добре или имам резервна. Знаех си обаче, че не е там, и прибирах всичко в чантата, когато чух шум от съседната каюта — рев на пусната вода под налягане в тоалетната, разпознаваем дори през приглушеното бучене на двигателя.

Взех си електронната карта ключ и излязох боса в коридора.

На ясеновата врата вдясно имаше малка табела с надпис „10: Палмгрен“, което ме накара да мисля, че притокът от изтъкнати скандинавски учени трябва да беше поизтънял, докато завършат монтажа на този кораб. Почуках колебливо.

Нямаше отговор. Почаках. Може би обитателят беше в банята.

Отново почуках, три отсечени удара, а после финално силно издумкване, в случай че имаха проблеми със слуха.

Вратата се разтвори рязко, сякаш някой беше стоял от другата страна.

— Какво има? — попита тя, едва ли не преди вратата да се отвори. — Всичко наред ли е? — После изразът ѝ се промени. — По дяволите. Коя сте вие?

— Аз съм съседката ви — казах.

Тя беше млада и красива, с дълга тъмна коса и носеше овехтяла прокъсана тениска на „Пинк Флойд“, което по някакъв начин ме накара да почувствам симпатия към нея.

— Лора Блеклок. Ло. Съжалявам, знам, че звучи наистина странно, но се чудех дали можете да ми заемете някаква спирала за мигли?

На тоалетката зад нея се виждаха разпръснати тубички и кремове, а самата тя беше с лек очен грим, което ми подсказа, че бях попаднала на точното място.

— О — изглеждаше разочарована. — Добре. Почакайте.

Тя изчезна, затвори вратата зад себе си, после се върна с тубичка „Мейбълин“ и я пхна в ръката ми.

— Ей, благодаря — казах. — Ще я върна веднага.

— Задръжете я — отвърна тя.

Протестирах машинално, но тя махна с ръка.

— Сериозно, не искам да я връщате.

— Ще измия спиралата — предложих, но тя нетърпеливо поклати глава.

— Казах ви, не искам да я връщате.

— Добре — отговорих изненадана. — Благодаря.

— Моля. — Тя затвори вратата пред лицето ми.

Върнах се в моята каюта, замислена за странната кратка среща. Аз се чувствах не на място на това пътуване, докато тя изглеждаше съвсем като риба във вода. Нечия дъщеря може би? Питам се дали ще я видя на вечеря.

Тъкмо бях приключила с поставянето на взетата назаем спирала, когато на вратата се почука. Може би беше променила решението си.

— Хей — казах аз, докато отварях вратата и я задържах. Но отвън стоеше друго момиче, облечено в униформа. Веждите ѝ бяха доста жестоко изскубани, което ѝ придаваше израз на постоянно удивление.

— Здравейте — каза тя с пестелив скандинавски поклон. — Казвам се Карла и съм ваш придружител заедно с Джоузеф. Исках само да ви се представя и да ви напомня за презентацията в...

— Помня — казах по-рязко, отколкото имах намерение. — Седем вечерта в залата на Пипи Дългото чорапче, или както там се нарича.

— О, виждам, че познавате скандинавските писатели! — грейна тя.

— Не съм толкова добра с учените — признах. — Ще бъда там.

— Чудесно. Лорд Балмър очаква с нетърпение да ви посрещне на борда.

След като си отиде, потърсих в куфара си наметката, която вървеше с роклята — някакъв сив копринен шал, който ме накара да се чувствам като отдавна изгубената сестра Броите, — и я увих около раменете си.

Заклучих вратата след себе си, пъхнах картата ключ в сutiена си, после продължих по коридора и стигнах до салон „Линдгрен“.

Обработка The Last Survivors: Sunshine, skygge, 2019

Бяло. Бяло. Всичко беше бяло. Светлият дървен под. Каdifените дивани. Дългите завеси от сурова коприна. Безупречните стени. Беше невероятно непрактично за пътнически кораб — и абсолютно преднамерено, както би трябвало да предположа.

Друг полилей „Сваровски“ висеше от тавана и нямаше как да не спра на вратата, не просто леко замаяна. Не беше само заради светлината и начина, по който се отразяваше и се пречупваше от кристалите на тавана, беше и заради мащаба. Помещението беше съвършено копие на зала за приеми в петзвезден хотел или салон на „Куин Елизабет 2“, но беше малко. Не побираше повече от дванайсет или петнайсет души, при това те изпълваха пространството, а дори и полилеят беше умален, за да се побере. Сякаш надничах през вратата на кукленска къщичка, където всичко е миниатюрно и леко несъразмерно, възглавничките са твърде големи и твърди за малките столчета, чашите за вино са големи колкото фалшивата бутилка шампанско.

Още оглеждах стаята, търсейки момичето в тениска на „Пинк Флойд“, когато в коридора зад мен прозвуча нисък, развеселен глас.

— Ослепително, нали?

Обърнах се и видях загадъчния господин Ледерер да стои там.

— Има нужния ефект — казах.

Той протегна ръка.

— Коул Ледерер.

Името ми беше бегло познато, но не бих могла да кажа откъде.

— Лора Блеклок.

Стиснахме си ръцете и го поведох навътре. Дори когато се изкачваше по трапа в дънки и тениска, той беше онова, което Лиси би нарекла „радост за окото“. Сега носеше смокинг по начин, който ме накара да си припомня правилото на Лиси: смокингът добавя 33 процента към привлекателността на мъжа.

— И така — каза той, като взе чаша от подноса, предложен от още една усмихната скандинавска стюардеса, — какво ви води на „Аурора“, госпожице Блеклок?

— О, наричайте ме Ло. Аз съм журналистка, работя за „Велосити“.

— Е, много съм щастлив да се срещна с вас, Ло. Мога ли да ви предложа едно питие?

Взе втора чаша и я вдигна с усмивка. Спомних си за, празните бутилчици в каютата и потръпнах за миг, осъзнала, че съм на ръба да прекаля с пиенето рано вечерта, но не исках да изглеждам груба. Стомахът ми беше много, много празен, а действието на джина не беше преминало, но още една чашка едва ли щеше да ми навреди.

— Благодаря — казах най-сетне.

Той ми я подаде, пръстите му докоснаха моите по начин, който едва ли би могъл да се нарече случаен, и аз отпих, опитвайки се да удавя нервността си.

— А вие? Каква е ролята ви тук?

— Аз съм фотограф — каза той и изведнъж осъзнах къде съм чувала името преди.

— Коул Ледерер! — възкликнах.

Идеше ми да се ритна. Роуан щеше да се лепне веднага за него, още на трапа.

— Разбира се, вие направихте онзи невероятен репортаж: в „Гардиън“ за топенето на полярните ледени шапки.

— Така е.

Усмихна се, нескрито поласкан, че е разпознат, макар да се очакваше, че тази тръпка би трябвало да е попреминала — та той беше само на крачка от славата на Дейвид Бейли.

— Бях поканен да отразя това пътуване — нали знаете, импресии от фиордите и други подобни неща.

— Обикновено вашите теми не са такива, нали? — попитах неочаквано.

— Не — съгласи се той. — Напоследък се занимавам повече със застрашени видове или изложена на риск среда, а не мисля, че за тези тук съществува някаква опасност от изчезване. Всички изглеждат много добре хранени.

Огледахме заедно помещението. Трябваше да се съглася с него, особено що се отнасяше до мъжете. В далечния ъгъл имаше една групичка, която сякаш би могла да оцелее в продължение на седмици благодарение на запасите си от мазнини при евентуално корабкрушение. С жените обаче беше различно. Всички имаха онази стройна, сякаш полирана фигура, която говореше за Бикрам йога и макробиотична диета, и не ми се вярваше, че ще оцелеят дълго, ако корабът потъне. Навярно биха могли да изядат някого от мъжете.

Разпознах няколко лица от други издания — Тина Уест, тънка като сламка и с бижута, тежащи повече от нея, редактор на „Вернеан Таймс“ (девиз: 80 дни са само началото); журналиста пътешественик Александър Белом, който пишеше репортажи и статии за храна за много европейски издания и списания на самолетни компании и който беше охранен и закръглен като морж, както и Арчър Фенлан, известен експерт по „екстремните пътешествия“.

Арчър, който беше може би на четирийсет години, но изглеждаше по-възрастен с потъмнялото си обветрено лице, пристъпваше от крак на крак и явно се чувстваше неудобно със смокинг и папийонка. Не можех да си представя какво правеше тук — обикновено ядеше личинки някъде по Амазонка, но може би си беше взел малко почивка.

Не откривах никъде момичето от съседната каюта.

— Бау! — произнесе глас зад мен.

Извърнах се рязко.

Бен Хауърд. Какво, по дяволите, правеше тук? Хилеше ми се през гъста, хипстърска брада, която беше нещо ново, откакто го бях видяла за последен път.

— Бен — казах тихо, опитвайки се да овладее шока. — Как си? Познаваш ли Коул Ледерер? С Бен бяхме заедно във „Велосити“. Сега той пише за... за кого в момента? „Инди“? „Таймс“?

— С Коул се познаваме — подхвърли Бен. — Отразявахме заедно оная история с *Грийпийс*. Как върви, човече?

— Добре — каза Коул.

Демонстрираха онази мъжествена полупрегръдка, както когато сте прекалено метросексуални за ръкостискане, но не достатъчно хип-хоп, за да ударите юмруци.

— Изглеждаш добре, Блеклок — каза Бен, като се обърна към мен и ме огледа от глава до пети така, че ми се прииска да го изритам в топките, само дето роклята ми беше прекалено тясна. — Макар че... да не си участвала пак в бой в клетка?

За миг не схванах какво имаше предвид. После осъзнах: синината на бузата ми. Очевидно моят експеримент с фон дьо тен не беше толкова сполучлив, колкото си мислех.

Проблесналият спомен за вратата, която ме удря по бузата, за човека в апартамента ми

— висок колкото Бен, със същите блестящи тъмни очи — беше толкова ярък, че сърцето ми се разтуптя, гърдите ми се стегнаха и за един дълъг миг не можах да намеря думи, за да отговоря. Просто се втренчих в него, без да се опитам да смекча ледения си израз.

— Съжалявам, съжалявам — вдигна ръка. — Не е моя работа, знам. Боже, тази яка ме стяга. — Той подръпна папийонката си. — А как се докопа до този круиз? Напредваш в кариерата?

— Роуън е болна — казах сухо.

— Коул! — гласът нахлу в неловката пауза и всички се обърнахме да погледнем.

Беше Тина, която се плъзгаше гладко по девствения под от бял дъб, а сребрилата й рокля шумолеше като змийска кожа. Тя целуна силно Ледерер по двете бузи, без да обърне внимание на мен и на Бен.

— Скъпи, толкова много време мина — гласът й беше дрезгав от вълнение. — А кога ще направиш онова, което обеща, за „Вернеан“?

— Здравей, Тина — каза Коул с нотка на умора в гласа.

— Позволи ми да те представя на Ричард и Ларс — прошепна тя и като го хвана под ръка, го затегли към групичката, която бях забелязала в началото.

Той позволи да бъде отведен и изрази съжалението си с лека усмивка през рамо, докато вървеше. Бен го изгледа как се отдалечава и се извърна към мен, вдигайки вежди с такъв комичен синхрон, че прихнах.

— Мисля, че знаем коя е кралицата на бала, нали? — каза той сухо и аз трябваше да кимна. — Е, а ти как си? — продължи той. — Още ли си с американчето?

Какво можех да кажа? Че не знам? Че има голяма вероятност да съм провалила нещата толкова, че да го загубя?

— Все още много недостъпна — казах най-сетне кисело.

— Жалко. Но нали знаеш, каквото се случи във фиордите, си остава във фиордите...

— О, стига, Хауърд — изръмжах.

Той вдигна ръце.

— Не можеш да упрекнеш един мъж, че е опитал.

О, мога, помислих си, но не го казах. Вместо това грабнах друга чаша от минаващата сервитьорка и се огледах за нещо, с което да сменя темата.

— А кои са другите? — попитах. — Дотук сме ти, аз, Коул, Тина и Арчър. А, и Александър Белом. Ами онази тълпа там? Кимнах към групичката, с която разговаряше Тина. Бяха трима мъже и две жени, едната на моята възраст, но с около 50 000 лири по-добре облечена, а другата... е, другата си беше изненада.

— Това са лорд Балмър и неговите приятелчета. Нали знаеш, той е собственикът на кораба и... Предполагам, че ще го наречеш лице на компанията?

Вгледах се в групата, опитвайки се да разпозная лорд Балмър, какъвто го бях зърнала в „Уикипедия“. Отначало не можах да разбера кой от тях е, но после един от мъжете избухна в смях, отметнал глава, и веднага разбрах, че това е той. Беше висок, слаб и жилиав, облечен в толкова добре ушит костюм, че със сигурност беше ръчна изработка, и силно загорял, с вида на човек, който прекарва много време на открито. Светлосините му очи се стесниха до процепи, когато се разсмях, слепоочията му бяха посивели, но това беше посребряването, което върви с изключително черната коса, а не със старостта.

— Толкова е млад. Струва ми се странно някой на нашата възраст да бъде пер, не мислиш ли?

— Мисля, че е и виконт някой си. Парите са предимно на жена му, разбира се. Тя е наследница на *Лингстад*, семейството ѝ е производител на автомобили. Знаеш ли за кого говоря?

Кимнах. Бизнес познанията ми бяха откъслечни, а семейството беше изключително дискретно, но дори и аз бях чувала за фондация „Лингстад“. Всеки път, когато показвах кадри от зона на бедствия, тяхното лого личеше на камионите и контейнерите с помощи. Внезапно си спомних; една снимка, която бях виждала навсякъде във вестниците; миналата година — може би беше дело на Коул — сирийска майка, застанала пред камион с надпис „Лингстад“ с бебе в ръце, повдигнала детето като талисман към шофьора, за да спре колата.

— Това тя ли е?

Кимнах към стройната като фиданка ослепително руса блондинка с гръб към мен, която се смееше на нещо, казано от някого от мъжете. Беше облечена в поразително проста рокля от розова естествена коприна, която ме накара да се почувствам така, сякаш бях извадила моята от сандъка с детските си дрешки. Бен поклати глава.

— Не, това е Хлое Йенсен. Бивш модел, омъжена за онзи тип с русата коса, Ларс Йенсен. Той е важна клечка във финансите, шеф на голяма шведска инвестиционна група. Предполагам, че Балмър го е поканил като потенциален инвеститор. Не, съпругата на Балмър е онази до него, с тюрбана.

О... Тя беше изненадата. За разлика от останалите в групата, жената с тюрбана изглеждаше... ами, изглеждаше болна. Беше облечена в някакво безформено сиво копринено кимоно, с цвета на очите ѝ, нещо средно между вечерна рокля и халат, но дори и оттук виждах, че е с копринен шарф, увит около скалпа ѝ, а кожата ѝ беше въсъчно бледа. Бледността ѝ контрастираше рязко с останалата част от групата, която изглеждаше почти неприлично здрава в сравнение с нея. Осъзнах, че съм вперила поглед в нея, и наведох очи.

— Тя е болна — поясни Бен, без да е необходимо. — Рак на гърдата. Мисля, че е доста сериозно.

— На колко години е?

— Едва на трийсет, мисля. По-млада е от него във всеки случай.

Когато Бен довърши питието си и се извърна, за да потърси сервитьор, усетих, че отново обръщам поглед към нея. Никога, дори и след милион години, не бих я разпознала по снимката, която бях виждала онлайн. Може би заради сивеещата кожа или безформената коприна, но тя изглеждаше с години по-стара, а без разкошната грива от златиста коса беше съвсем различна жена.

Защо беше тук, а не у дома, полегнала на дивана? Но, от друга страна, защо да не е тук? Може би не ѝ оставаше да живее дълго. Може би се опитваше да се възползва максимално от времето си. А може би, както изведнъж си помислих, може би тя желаше онази жена в сивата рокля да престане да я гледа със съжаление и да я остави на мира.

Отново отклоних поглед и потърсих някого не толкова уязвим, когото да можем да обсъдим. В групата беше останал само един човек, когото не бяхме споменали, висок възрастен мъж с добре поддържана прошарена брада и коремче, което можеше да бъде само продукт на множество разточителни обяди.

— Кой е онзи, който прилича на Доналд Съдърланд? — попитах Бен.

Той се обърна пак към мен.

— Кой? О, това е Оуен Уайт. Британски инвеститор. От типа на Ричард Брансън, но в по-малък мащаб.

— Господи, Бен. Откъде знаеш всичко това? Да не би да имаш енциклопедични познания за висшето общество?

— Е, не. — Бен ме погледна с леко недоумение. — Поисках от пресслужбата списъка на гостите и се поразрових в „Гугъл“. Няма нужда да си Шерлок Холмс, за да разбереш.

Гадост. Гадост. Защо аз не бях го направила? Така би постъпил всеки добър репортер, а аз дори не бях си го помислила. Но пък Бен вероятно не беше прекарал последните няколко дни в мъгла от безсъние и посттравматичен синдром.

— Какво ще кажеш за...

Но каквото и да се канеше да каже Бен, то бе прекъснато от металното „дзън, дзън, дзън“ и лорд Балмър пристъпи в центъра на залата. Камила Лидман остави чашата и лъжичката, които държеше, и понечи да излезе напред, за да го представи, но той махна с ръка и тя потъна сред гостите с неловка усмивка.

Залата притихна в почтително очакване и лорд Балмър заговори.

— Благодаря на всички ви, че се присъединихте към нас тук, на „Аурора“, в нейното първо пътуване — започна той.

Гласът му звучеше топло и сърдечно, без да загатва за социална и класова принадлежност, нещо, което училище в държавни училища напразно се стремяха да постигнат, а сините му очи бяха така магнетични, че бе трудно да отклониш поглед от тях.

— Казвам се Ричард Балмър, а съпругата ми — Ане. Бихме искали да ви посрещнем с добре дошли на борда на „Аурора“. Това, което се опитвахме да постигнем с този кораб, е да го превърнем в дом далеч от дома и нищо по-малко.

— Дом далеч от дома? — прошепна Бен. — Може би и дома му има балкон с изглед към морето и безплатен минибар. В моя със сигурност няма.

— Ние не смятаме, че пътуването трябва да означава компромис — продължи Балмър. — На „Аурора“ всичко трябва да бъде такова, каквото го желаете, а ако не е, моят персонал и аз искаме да го чуем.

Той замълча и намигна леко на Камила в знак, че ще трябва да поеме първия удар от оплакванията.

— Онези от вас, които ме познават, знаят и за страстта ми към Скандинавия, най-вече заради сърдечността на хората... — Отправи бърза усмивка към Ларс и Ане. — ...заради превъзходната храна... — Той кимна към подносите, отрупани с хапки със скариди и копър. — ...и величествената слава на самия регион, от хълмистите гори на Финландия до разпръснатите острови на Шведския архипелаг и величието на фиордите в Норвегия, родината на моята съпруга. Но мисля, че за мен определящото в скандинавския пейзаж — може би парадоксално — е не земята, а небето — безгранично и почти свръхестествено ясно. Именно тези небеса осигуряват онова, което за мнозина е короната на скандинавските зимни преживявания — Северното сияние, *Aurora Borealis*. С природата нищо не е сигурно, но много се надявам да споделя с вас величествената гледка на Северното сияние при това пътуване. Сиянието е нещо, което всеки трябва да види, преди да умре. А сега, моля, вдигнете чаши, госпожи и господа, за първото пътешествие на „Аурора Бореалис“ и нека красотата на съименника ѝ никога да не избледнее.

— За „Аурора Бореалис“ — изрекохме в хор послушно и пресушихме чашите си. Почувствах как алкохолът прониква в мен и успокоява всичко, дори измъчващата ме все още болка в бузата.

— Хайде, Блеклок — каза Бен и остави празната си чаша. — Време е да посъберем

някоя клюка.

Изпитвах нежелание да се приближа към групата заедно с него. Смушаваше ме мисълта, че ще ни вземат за двойка, предвид нашето минало, но не можех да оставя Бен да създава контакти, докато аз блуждая някъде на втори план. Когато тръгнахме през залата, видях, че Ане Балмър докосва ръката на съпруга си и прошепва нещо в ухото му. Той кимна, а тя се загърна в наметката си и двамата тръгнаха към вратата. Ричард внимателно водеше Ане под ръка. Разминахме се в средата на помещението и когато тя ми отправи мила усмивка, озарила издълженото ѝ лице с фини черти, все още носещо отблясък от някогашната ѝ красота, видях, че въобще няма вежди. Липсата им, заедно с изпъкналите скули, придаваше на лицето ѝ странния вид на череп.

— Сигурна съм, че ще ме извините — каза тя.

Английският ѝ звучеше чисто, като на говорител от Би Би Си, не можех да доловя в него и следа от акцент.

— Много съм уморена. Боя се, че ще пропусна вечерята. Но с нетърпение очаквам да ви видя утре.

— Разбира се — казах неловко и се опитах да се усмихна. — Аз... аз също нямам търпение.

— Само ще придружа жена си до каютата — каза Ричард Балмър. — Ще се върна, преди да сервира вечерята.

Гледах след тях, докато те се отдалечаваха бавно, а после казах на Бен:

— Английският ѝ е невероятен. Никой не би допуснал, че е норвежка.

— Не мисля, че е живяла там дълго като малка. Прекарала е по-голямата част от детството си в интернати в Швейцария, доколкото ми е известно. Добре, прикривай ме, Блеклок, влизам в играта.

Той прекоси стаята, взе си пътьом няколко хапки, и се вмъкна в малката група с отработената лекота на роден журналист.

— Белом — чух го да казва, с тон, пропит от фалшивата доброжелателност на възпитаник на *Итън*, което, както знаех, нямаше нищо общо с миналото му на човек, пораснал в общинско жилище в Есекс. — Страхотно е да те видя отново. А вие трябва да сте Ларс Йенсен, сър, четох за вас във „Файненшъл Таймс“. Много се възхищавам на позицията ви по отношение на околната среда — съчетаването на принципите с бизнеса съвсем не е толкова лесно, колкото го правите да изглежда.

Уф, вижте го как завързва връзки, копелето. Нищо чудно, че работеше в „Таймс“ и правеше собствени разследвания, докато аз бях затънала в сянката на Роуан във „Велосити“. Трябваше да отида там. Трябваше да се включа в разговора им, както го бе направил Бен. Това беше моят шанс и аз го знаех. Защо стоях тук, стиснала чашата със студени пръсти, неспособна да помръдна?

Сервитърката мина с бутилка шампанско и макар да знаех, че не бива, я оставих да напълни чашата ми. Докато се отдалечаваше, отпих безразсъдно голяма глътка.

— Пени? — попита тих глас в ухото ми и когато се обърнах, видях Коул Ледерер да стои зад мен.

— Съжалявам, коя Пени? — успях да изрека, макар че дланите ми се изпотиха. Трябваше да се овладеея.

Той се усмихна и осъзнах грешката си.

— О, разбира се, давате пени, за да разберете какво мисля — казах, сърдита на себе си, а

и на него, че бях толкова загубена.

— Съжалявам — каза той, все още усмихнат. — Глупаво клише. Не знам защо го казах. Просто изглеждахте толкова замислена, застанала тук, хапейки устни.

Хапела съм устните си? Е, по дяволите, защо не зачовъркам пода с върховете на обувките си, а може и да запърхам с мигли?

Опитах се да си спомня за какво мислех, освен за Бен и за това, че ми липсват умения за общуване. Единственото, което ми дойде наум, беше копелето, нахлуло в апартамента ми, но проклетата да съм, ако го спомена тук. Исках Коул Ледерер да ме уважава като журналист, а не да ме съжалява.

— О... ммм... за политика? — отроних най-сетне.

Шампанското и умората започваха да ми действат. Мозъкът ми сякаш не работеше както трябва и главата започваше да ме боли. Осъзнах, че съм на път да се напия, при това не в някоя от по-приемливите форми.

Коул ме изгледа скептично.

— Е, за какво мислите вие тогава? — казах напрегнато.

Имаше си причина, поради която в повечето случаи държим мислите в главите си — не е безопасно да се пускат навън.

— Освен че гледах устните ви, така ли?

Овладях желанието да завъртя очи и се опитах да включа моята вътрешна Роуан, която би флиртувала с него, докато не получише визитката му.

— Ако трябва да знаете — продължи Коул, като се подпря на стената, когато корабът се надигна от една вълна, а ледът в кофичките за шампанско изтрака, — мислех си за моята съпруга, която скоро ще стане бивша.

— О, съжалявам — казах.

Видях, че също беше пиян, просто го прикриваше добре.

— Чука се с кума от нашата сватба. Мислех си колко ми се иска да й върна жеста.

— Да преспите с шаферката?

— Или просто... с която и да е всъщност.

Хмм. Предложението със сигурност беше доста директно. Той се усмихна отново и успя някак да придаде очарование на думите си, сякаш просто си пробваше късмета, а не се държеше като безочлив свалач.

— Е, не мисля, че ще ви бъде много трудно — подхвърлих небрежно. — Сигурна съм, че Тина с удоволствие ще откликне.

Коул се разсмя и изпитах внезапно усещане за вина, мислейки си как бих се почувствала, ако Бен и Тина пускаха подобни шеги по мой адрес, как се нахвърлям на Коул заради кариерата си. Тина бе включила чара си. Голяма работа. Едва ли беше престъплението на века.

— Съжалявам — казах аз с искреното желание да си взема назад забележката. — Беше доста евтино заяждане.

— Но точно — каза сухо Коул. — Тина би одрала собствената си баба в името на някоя история. Единственото ми притеснение е... — Той отпи още веднъж от шампанско и се ухили. — ...дали ще си тръгна жив от срещата.

— Госпожи и господа — гласът на стюарда прекъсна разговорите ни. — Ако желаете, бихте могли да преминете в зала „Янсон“, вечерята ще бъде поднесена скоро.

Когато тръгнахме, усетих нечий поглед върху гърба си и се обърнах, за да видя кой е. Зад

мен стоеше Тина и ме гледаше изпитателно.

На персонала му бе нужно изненадващо дълго време, за да ни настани в миниатюрната трапезария в съседство. Някак си бях очаквала нещо практично, като на фериботите, на които бях се возила, редици маси и дълъг щанд с храна. Разбира се, реалността беше съвсем различна — сякаш гостувахме в нечий дом, ако изобщо познавах някого, в чийто дом имаше завеси от сурова коприна и кристални чаши.

Когато се настанихме, главата ми вече пулсираше болезнено и отчаяно се нуждаех от някаква храна — или може би от малко кафе, макар да предположих, че ще трябва да почакам до десерта за това. Струваше ми се много далечен.

Гостите бяха подредени на две маси по шест, но на всяка от тях оставаше празно място. Момичето от каюта 10 ли трябваше да седи на едно от тях? Набързо преброих хората тайничко.

На маса 1 бяха Ричард Балмър, Тина, Александър, Оуен Уайт и Бен Хауърд. Свободното място беше срещу Ричард Балмър.

На маса 2 бяхме аз, Ларс и Хлое Йенсен, Арчър и Коул, със свободно място до него.

— Можете да разчистите тук — каза Коул на сервитьорката, която се приближи с бутилка вино. Той махна с ръка към неизползваните прибори. — Жена ми не можа да дойде на пътешествието.

— О, моите извинения, сър.

Тя се поклони леко, каза нещо на колегата си и приборите бяха отнесени. Е, това обясняваше нещата. Празното място на първата маса обаче си оставаше.

— Шабли? — попита сервитьорката.

— Да, моля — Коул посочи чашата си.

През това време Хлое Йенсен се наведе през масата и ми протегна ръка.

— Не мисля, че ни представиха. — Имаше нисък, дрезгав глас, съвсем неочакван за дребната ѝ фигурка, с нотка на акцент от Есекс. — Аз съм Хлое, Хлое Йенсен, макар че професионалното ми име е Вилде.

Разбира се. Когато го каза, я разпознах, с прочутите широки скули и по славянски раздалечени очи, с руса до бяло коса. Дори без сценичен грим и осветление тя изглеждаше леко извън света, сякаш беше извадена от малко исландско рибарско селце или от сибирска къща от трупи, Видът ѝ правеше историята за откриването ѝ от моден скаут в извънградски супермаркет още по-невероятна.

— Радвам се да се запознаем — казах аз и хванах ръката ѝ.

Пръстите ѝ бяха студени, а ръкостискането ѝ беше здраво почти до болка, усилено от грубите ѝ пръстени, които се връзаха в кокалчетата ми. Отблизо беше още по-зашеметяваща със строгата красота на тоалета си, така очевидно превъзхождащ моя, че се почувствах така, сякаш идвахме от различни планети. Едва удържах порива си да си прикрива деколтето.

— Аз съм Ло Блеклок.

— Ло Блеклок! — Тя се разсмя гърлено. — Харесва ми. Звучи като име на кинозвезда от петдесетте, с талия на оса и цици, вирнати до брадичката ѝ.

— Бих искала. — Въпреки усиливащото се главоболие, се разсмях, имаше нещо заразително в нейната веселост. — А това навярно е вашият съпруг?

— Това е Ларс, да. — Тя го погледна, готова да го включи в разговора и да ме представи,

но той беше потънал в някаква дискусия с Коул и Арчър и тя само завъртя очи и се обърна отново към мен.

— Още някой ли ще се присъедини към тях? — Кимнах към свободното място на първата маса.

Хлое поклати глава.

— Мисля, че е за Ане — нали знаете, жената на Ричард. Тя не е добре. Решила е да вечеря в каютата си, мисля.

— Разбира се! — Трябваше да се досетя. — Познавате ли я добре? — попитах.

Хлое поклати глава.

— Не, познавам Ричард доста добре покрай Ларс, но Ане не напуска често Норвегия.

Тя сниши глас си и заговори поверително:

— Всъщност, говори се, че живее като отшелник, затова бях изненадана да я видя на борда, но разбирам, че ракът може да те накара...

Но каквото и да се канеше да каже, беше прекъсната от пристигането на пет тъмни квадратни подноса, всеки от които бе отрупан с малки кубчета в цветовете на дъгата, покрити с пяна и подредени като чимове. Осъзнах, че нямам представа какво щеше да се наложи да ям.

— Миди бръснач с Мариновано цвекло — каза онзи стюард, — с пяна от бизонова трева и изсушени на слънце късчета морски копър.

Сервитьорите се отдръпнаха, а Арчър вдигна вилицата си и побутна най-неоново оцветеното кубче.

— Мида бръснач? — попита недоверчиво той.

Йоркширският му акцент звучеше някак си по-отчетливо, отколкото по телевизията.

— Никога не съм си падал особено по суровите миди. Изнервят ме.

— Наистина ли? — попита Хлое. Усмихна се с котешка усмивка, изразяваща нещо средно между флирт и неверие. — Мислех, че си по пустинната храна — бръмбари, гущери, такива неща.

— Ако ти плащат да ядеш фъшкии в работно време, може би ще ти хареса и някоя хубава пържола през почивните дни — каза той и се ухили.

Обърна се към мен и ми подаде ръка.

— Арчър Фенлан. Не съм сигурен дали ни представиха.

— Ло Блеклок — казах с уста, пълна с нещо, за което се надявах да не е пяна от пенеща се цикада, макар че трудно можех да съм сигурна. — Всъщност сме се срещали, но едва ли си спомняте. Работя за „Велосити“.

— О, да. Значи работите за Роуън Лонсдейл?

— Така е.

— Тя хареса ли статията, която написах за нея?

— Да, стана изключително популярна. Има много споделяния.

„Дванадесет изненадващо вкусни храни, които не знаехте, че стават за ядене“, или нещо в този дух. Беше илюстрирана със снимка на Арчър, който печеше нещо неопикуемо на огъня и се усмихваше към обектива.

— Няма ли да го ядете? — попита Хлое и кимна към чинията на Арчър.

Нейната собствена чиния беше почти празна и тя прокара пръст през ивицата пяна и го облиза. Арчър се поколеба, след което избута чинията си.

— Мисля, че ще го прескоча — каза той. — Ще изчакам следващото ястие.

— Честна игра — каза Хлое и пусна още една бавна, лукава усмивка.

Някакво движение в скута ѝ привлече погледа ми и видях, че под нивото на масата, не съвсем скрито от покривката, тя и Ларс се държаха за ръце, а палецът му ритмично потупваше кокалчетата ѝ. Гледката беше някак си толкова интимна, но и толкова публична, че се почувствах леко шокирана. Може би склонността ѝ към флиртове не беше такава, каквато изглеждаше.

Осъзнах, че Арчър ми говори, обърнах се и с усилие насочих вниманието си към него.

— Съжалявам — казах. — Бях се отнесла. Какво казахте?

— Попитах мога ли да ви наляя? Чашата ви е празна.

Погледнах надолу към нея. Шаблитото беше изчезнало макар че едва си спомнях да съм пила.

— Да, моля — казах.

Докато наливаше, се вгледах в чашата, опитвайки се да разбера колко съм изпила вече. Отпих глътка. Тогава Хлое се наведе и тихо каза:

— Надявам се, че нямате нищо против да попитам какво е станало с бузата ви?

Може би на лицето ми се изписа изненада, защото тя вдигна ръка с жест „забравете за това“.

— Съжалявам, не ми обръщайте внимание, не е моя работа. Просто... е, и аз съм имала лоши връзки, това е всичко.

— О... не! — По някаква причина недоразумението ме накара да се срамувам, като че ли вината беше моя или предавах Джуда зад гърба му, макар да не беше вярно. — Не, нищо подобно. Обраха ме.

— Наистина ли? — изглеждаше шокирана. — Докато бяхте там?

— Ами да. Случва се все по-често или поне така казаха полицаите.

— И ви нападна? Боже.

— Не съвсем.

Изпитвах странно нежелание да споделя подробности не само защото да говоря за това извикваше неприятни картини от случилото се, но и от някаква гордост. Искях да седя на тази маса като професионалист, умел и уверен журналист, способен да се справи във всяка ситуация. Не ми харесваше да се виждам като изплашена жертва, която трепери в собствената си спалня.

Но историята вече беше излязла наяве — или поне 90 на сто от нея — и да не я обясня щеше да изглежда като търсене на съчувствие под фалшив претекст.

— Беше... наистина беше случайно. Той блъсна вратата в лицето ми, тя ме удари по бузата. Не мисля, че искаше да ме нарани.

Трябваше просто да остана в стаята си, завита през глава, такава беше истината. Глупавата Ло, решила да наднича.

— Трябва да се научиш на самозащита — каза Арчър. — Така започнах, нали знаеш. Кралските морски пехотинци. Не става дума за ръста, дори момиче като теб може да надвие мъж с правилен подход. Виж, ще ти покажа. — Той бутна стола си назад. — Стани.

Станах, като се чувствах малко смутена, а той с изключителна бързина ме сграбчи за ръката и я изви зад гърба ми, като ме наклони настрани. Посегнах към масата със свободната си ръка, но въртеливото движение на рамото ми продължаваше и ме теглеше назад, а мускулите ми крещяха в знак на протест. Издадох звук — наполовина от болка, наполовина от страх — и с ъгълчето на окото видях шокираното лице на Хлое.

— Арчър! — каза тя, а после по-разтревожено: — Арчър, плашиш я!

Той ме пусна и аз рухнах на стола си с разтреперани крака, опитвайки се да не покажа колко е пострадало рамото ми.

— Извинявай — каза Арчър с усмивка, докато придърпваше стола си към масата. — Надявам се, че не те нараних. Не си знам силата. Но разбираш какво имам предвид — трудно е да се измъкне, дори ако нападателят ти е по-едър. Винаги, когато ти потрябва урок...

Опитах се да се засмея, но прозвуча насилено и неуверено.

— Изглеждаш, сякаш се нуждаеш от питие — обади се безгрижно Хлое и доля чашата ми.

После, когато Арчър се обърна, за да говори със сервитьорката, добави с по-нисък глас:

— Не се занимавай с Арчър. Започвам да вярвам, че слуховете за първата му съпруга са били верни. И виж, ако искаш да прикриеш тази синина, мини към каютата ми по някое време. Имам цяла торба с трикове и съм доста добра гримьорка. Налага се с моя занаят.

— Ще дойда — казах аз и се опитах да се усмихна.

Прозвуча фалшиво и насилено, затова взех чашата си и отпих глътка, за да го прикрия.

— Благодаря.

След първото ястие всички започнаха да си сменят местата и аз се озовах, донякъде с облекчение, на другата маса, далеч от Арчър, седнала между Тина и Александър, които поведоха над главата ми дълбоко съдържателен разговор за храните по света.

— Разбира се, единственият тип сашими, който наистина трябва да опитате, е фугу — каза разпалено Александър, като приглади салфетката над стегнатия си пояс. — Това е просто най-изисканият вкус.

— Фугу? — попитах, опитвайки се да се включа в разговора. — Не беше ли това ужасно отровно?

— Абсолютно, но тъкмо това създава преживяването. Никога не съм вземал дрога — познавам собствените си слабости и съм наясно, че съм склонен към увлечения, така че никога не съм се доверявал на себе си, за да се занимавам с такива неща, — но мога само да предположа, че изключителното преживяване при ядене на фугу е сходна психична реакция. Вечерята е игра на зарове със смъртта и си спечелил.

— Не казват ли — провлече Тина и отпи от виното си, — че майсторството на наистина превъзходния готвач е да изрязва колкото е възможно по-близо до отровните части на рибата и да остави само частица от токсините върху месото, за да изостри преживяването?

— Чувал съм го — съгласи се Александър. — Предполага се, че действа като стимулант в много малки количества, въпреки че тази особена техника на рязане може би е свързана повече с високата цена на рибата и стремежа на главния готвач да не похаби дори частица.

— И колко е отровно? — попитах. — Имам предвид количеството? Колко би трябвало да изядете?

— Е, това е въпросът, нали? — каза Александър.

Той се наведе над масата с доста неприятен блясък в очите, докато се готвеше да заговори по темата.

— Различните части на рибата имат различен токсичен товар, но дори при най-отровните части — т. е. черния дроб, очите и яйчниците — говорим за много, много малко количество. Казват, че е около хиляда пъти по-смъртоносна от цианида. — Той напълни устата си с карпачо от риба и говореше през крехката плът. — Сигурно е доста ужасен начин

да умреш. Майсторът готвач, който ни го приготви в Токио, описваше с голяма наслада процеса на действие на отровата — тя парализира мускулите, но умът на жертвите остава незасегнат и те са в пълно съзнание по време на преживяването, докато мускулите им атрофират и те не могат да дишат. — Той преглътна, облиза влажните си устни и се усмихна. — Накрая просто се задушават.

Погледнах надолу към люспите сурова риба в собствената ми чиния и дали заради виното, дали заради яркото описание на Александър или защото морето се бе надигнало, внезапно се почувствах по-малко гладна, отколкото преди вечерята. Поставих неохотно едно парче в устата си и го задъвках.

— Разкажи ни за себе си, скъпа — каза внезапно Тина, изненадвайки ме, като рязко пренасочи вниманието си от Александър към мен. — Работиш с Роуън, чувам?

Тина беше започнала във „Велосити“ в края на осемдесетте години, пътищата им за кратко се бяха пресекли с Роуън, която все още говореше за нея и нейната легендарна жестокост.

— Така е. — Преглътнах хапката си набързо. — Там съм от десетина години.

— Сигурно има много високо мнение за теб, щом те е, изпратила на такава екскурзия. Страхотен шанс, бих казала.

Размърдах се на стола си. Какво можех да отговоря? „Всъщност не мисля, че имаше начин да ми повери нещо такова, ако не беше на системи в болницата.“

— Много съм щастлива — казах най-сетне. — За мен е истинска привилегия да съм тук, а Роуан знае колко се стремя да се докажа.

— Е, наслаждавай се, това е моят съвет. — Тина ме потупа по ръката и усетих студените ѝ пръстени върху кожата си. — Живее се само веднъж. Нали така казват?

Сменяхме си местата още два пъти, но някак си така и не се озовах до Балмър и чак след като сервираха кафето и можехме да се върнем в салона „Линдгрен“, изникна възможност да го заговоря. Вървах през стаята с чаша кафе в ръка и балансирах несигурно заради поклащането на кораба, когато в лицето ми блесна светкавица и аз се спънах, като едва не се залях с кафето. Все пак няколко капки напръскаха полата на наетата рокля и белия диван до мен.

— Усмихни се — каза някакъв глас в ухото ми и осъзнах, че фотографът е Коул.

— По дяволите, *идиот* — казах остро и веднага ми се прииска да се плесна през устата.

Последното нещо, от което се нуждаех, бе да съобщи за моята грубост на Роуън. Сигурно бях по-пияна, отколкото си мислех.

— Не ти — казах неловко, опитвайки се да прикрия гафа си. — Имах предвид себе си. Заради дивана.

Той забеляза смущението ми и се засмя.

— Добро измъкване. Не се притеснявай, няма да разказвам за твоите издънки на шефката ти. Егото ми не е толкова крехко.

— Аз не... — Понечих да възразя, но той беше толкова обезпокоително близко до онова, което си бях помислила, че не знаех как да продължа. — Аз само...

— Забрави за това. Накъде се беше забързала толкова? Носеше се през залата като ловец след куца антилопа.

Струваше ми се глупаво да го призная, но главата ми бучеше от смесицата от умора и алкохол, затова реших, че ще е по-лесно да кажа истината.

— Надявах се да поговоря с Ричард Балмър. Цяла вечер се опитвам да го заговоря, но така и не получих шанс.

— И правеше своя ход, когато аз те спрях — каза Коул с проблясък в очите.

Отново се усмихна и осъзнах, че резците му придаваха леко вълчи, хищнически вид.

— Е, мога да се поправя. Балмър!

Напрегнах се, когато Ричард Балмър прекъсна разговора си с Ларс и се огледа.

— Името си ли чух?

— Наистина го чу — каза Коул. — Ела да поговориш с това хубаво момиче, за да се реванширам, че я издебнах от засада.

Балмър се засмя, взе чашата си от страничната облегалка на креслото до него и се запъти към нас. Движеше се с лекота, въпреки слабото полюшване на съда, и ми се стори, много здрав физически, вероятно с мускули като стомана под ръчно ушития костюм.

— Ричард — каза Коул и махна с ръка, — това е Ло. Ло, Ричард. Изненадах я със снимка, когато бе тръгнала към теб, и тя разля кафето си.

Бузите ми пламнаха, но Балмър поклати глава към Коул.

— Казах ти да бъдеш дискретен с това нещо, знаеш. — Кимна към тежкия фотоапарат, който висеше на врата на Коул. — Не всеки иска папарашки снимки в неподходящ момент.

— О, харесва им — каза небрежно Коул и оголи зъби в широка усмивка. — Да им осигуриш истинско преживяване със знаменитости на шикозно място.

— Сериозен съм — каза Ричард и макар да се усмихваше гласът му вече не звучеше развеселено. — Особено за Ане — той сниши глас. — Знаеш, че се стеснява, откакто...

Коул кимна, смехът му заглъхна.

— Да, разбира се, човече. Това е различно. Но Ло няма нищо против, нали, Ло?

Сложи ръка на раменете ми и ме притегли към себе си, така че рамото ми се опря във фотоапарата, а аз се опитах да се усмихна.

— Не — казах смутено. — Нямам, разбира се!

— Това се казва дух — каза Балмър и намигна леко.

Беше странен жест — бях го забелязала и преди, когато разговаряше с Камила Лидман, — не покровителствен, какъвто би могъл да бъде, а по-скоро сякаш опит да заличи смущаващата неравностойност в тази ситуация. Не мислете за мен като за международен финансист милионер. Аз съм просто обикновен, достъпен човек.

Още се мъчех да измисля какво да отговоря, когато Оуен Уайт го потупа по рамото и той се обърна.

— Какво мога да направя за теб, Оуен? — попита той и преди да успея да отворя уста, възможността беше изчезнала.

— Аз... — успях да изрека и той ме погледна през рамо.

— Хей, вижте, винаги е трудно да се говори за тези неща. Защо не минете покрай моята каюта утре след планираните дейности, за да можем да си поговорим добре?

— Благодаря — казах, като се опитвах да не прозвучи твърде жалко.

— Страхотно! В номер 1. Очаквам ви с нетърпение.

— Съжалявам — каза Коул тихо, а дъхът му погъделичка косата, прибрана зад ухото ми. — Направих каквото можах. Какво да кажа? Той е търсен мъж. Как да ти се реванширам?

— Няма значение — успях да изрека.

Той стоеше смущаващо близко и ми се искаше да направя крачка назад, но гласът на Роуан мърмореше в главата ми: *Запознанства, Ло!*

— Кажи ми... кажи ми нещо за себе си. Какво те накара да дойдеш? Спомена, че обикновено се занимаваш с други неща.

— Ричард е стар приятел — отвърна Коул, грабна чаша кафе от подноса на минаващата стюардеса и отпи глътка. — Учихме заедно в Балиол. Така че, когато ме помоли да дойда, почувствах, че не мога да кажа не.

— Близки ли сте?

— Не бих казал близки. Всъщност не се движим в едни и същи кръгове — трудно е, когато единият е борещ се за оцеляване фотограф, а другият е женен за една от най-богатите жени в Европа. — Коул се усмихна. — Но той е добър човек. Може да изглежда като роден със сребърна лъжичка в устата, но това не е пълната картина. Имал е и трудни времена и предполагам, че това го кара да държи още повече на... е, на всичко това... — Той махна с ръка към заобикалящата ни обстановка. — ...на коприната, кристалите и лъснатите метални части. Знае какво е да губиш неща. И хора.

Спомних си за Ане Балмър и как Ричард я бе придружил до каютата ѝ, въпреки че множеството гости чакаха да поговорят с него. И си помислих, че може би разбирам какво има предвид Коул.

Беше около единайсет, когато най-после стигнах до стаята си. Бях пиана. Много, много пиана. Макар че беше трудно да се каже колко пиана, защото вече бяхме сред океана, а люлеенето на вълните се смесваше до прилошаване с шампанското... и с виното... о, и със замразените шотове аквавит. Господи, къде ми бе умът?

Имаше момент на яснота, когато се приближих до вратата и за момент останах облегната на рамката. Знаех защо се бях напила. Знаех точно защо. Защото, ако бях достатъчно пияна, щях да заспя в мъртвешки сън. Не можех да понеса още една провалена нощ — не и тук.

Но прогоних тази мисъл и се заех със задачата да намеря картата ключ, която бях пъкнала в сутиена си.

— Трябва ли ти помощ, Блеклок? — чу се глас зад мен и сянката на Бен Хауърд се очерта върху вратата.

— Добре съм — казах и му обърнах гръб, за да не вижда, че се боря.

Една вълна блъсна кораба и аз се олюлях и залитнах.

— Махай се, Бен.

— Сигурна ли си?

Наведе се към мен и нарочно надникна през рамото ми.

— Да... — Стиснах зъби от гняв. — ...сигурна съм.

— Защото мога да помогна.

Пусна похотлива усмивка и кимна към наметката ми, която придържах с едната си ръка, за да не се смъкна.

— Изглежда, имаш нужда от допълнителна ръка. Или две.

— Майната ти — казах рязко.

Имаше нещо заседнало под лявата ми мишница, нещо топло и твърдо, което много ми приличаше на карта. Ако само можех да си пъкна пръстите достатъчно навътре...

Той се приближи и преди да разбере какво ще направи, натисна грубо с ръка предната част на роклята ми. Прониза ме болка, когато копчетата му за ръкавели одраскаха кожата ми, а след това пръстите му обхванаха голата ми гърда и стиснаха силно, по начин, който вероятно смяташе за еротичен.

Не беше.

Дори не помислих за това. Чу се раздиращ звук, сякаш ръмжеше котка, а коляното ми се заби в слабините му с такава сила, че той дори не извика, а само бавно се свлече на земята и издаде някакъв слаб, приглушен стон.

А аз избухнах в сълзи.

Двайсет минути по-късно седях на леглото в моята каюта, все още плачех и бършех взетата назаем спирала от бузите си, а Бен беше приседнал до мен, с една ръка през раменете ми, а с другата — притискащ кофичката за лед на чатала си.

— Съжалявам — каза отново, а гласът му още пресекваше от потисканата болка. — Моля те, моля те, спри да плачеш. Наистина съжалявам. Бях кретен, пълен задник. Заслужих си го.

— Не е заради теб — изхлипах, макар че не бях сигурна дали ще разбере думите ми. — Вече не издържам, Бен, още откакто крадецът... аз просто... мисля, че ще се побъркам.

— Какъв крадец?

Казах му — между риданията. Всичко, което не бях казала на Джуд. Как се почувствах, когато се събудих и разбрах, че има някого в апартамента ми, когато осъзнах, че никой няма да чуе, ако се разкрещя, че няма начин да получа помощ, няма шанс да се справя с натрапника, че съм уязвима така, както никога не съм предполагала преди онази нощ.

— Съжалявам — продължи Бен да повтаря като мантра.

Потърка гърба ми със свободната си ръка.

— Толкова съжалявам.

Неловкото му съчувствие само ме накара да се разплача по-силно.

— Виж, мила...

О, не.

— Не ме наричай така.

Надигнах се, отметнах коси от лицето си и се измъкнах от прегръдката му.

— Съжалявам, просто ми се изплъзна.

— Не ме интересува, вече не можеш да го казваш, Бен.

— Знам — каза той разсеяно. — Но, Ло, честно казано, никога не съм...

— Не — казах бързо.

— Ло, това, което направих, беше глупост, знам, че бях...

— Казах, недей. Свършено е.

Той поклати глава, но думите му по някакъв начин спряха плача ми. Може би беше заради вида му, съсипан, прегърбен и много нещастен.

— Но, Ло... — Той вдигна поглед към мен, кафявите ми очи на кученце блестяха меко в светлината на нощната лампа. — Ло, аз...

— Не! — прозвуча по-рязко и силно, отколкото исках, но трябваше да го накарам да млъкне. Не бях сигурна какво точно щеше да каже, но каквото и да беше, знаех, че не мога да допусна да го каже. Щях да съм затворена на този кораб с Бен през следващите пет дни. Не можех да му позволя да се тормози повече, отколкото досега, или това пътуване щеше да стане непоносимо, когато се наложеше да общуваме отново в студената светлина на деня.

— Бен, не — казах по-нежно. — Всичко приключи преди много време. А и ти беше този, който го пожела, помниш ли?

— Знам — каза той отчаяно. — Знам. Бях пълен глупак.

— Не беше — казах аз. А после се почувствах непочтена и добавих: — Добре де, беше. Но знам, че и с мен не е лесно... Виж, сега не е моментът. Приятели сме, нали? — Беше преувеличение, но той кимна. — Окей, дай да не го разваляме.

— Добре — каза той. Изправи се с болка и избърса лицето си с ръкава на смокинга, а после го огледа унило. — Надявам се, че разполагат с химическо чистене на борда.

— Надявам се, че имат шивачка на борда — кимнах към раздраната си сива копринена рокля.

— Ще се справиш ли? — попита Бен. — Мога да остана. Не го казвам в мръснишкия смисъл. Мога да спя на дивана.

— Напълно е възможно — съгласих се, като огледах размерите му, а после поклатих глава, осъзнала как прозвучаха думите ми. — Не, не можеш. Диванът е достатъчно голям, но не можеш, нямам нужда от теб. Върни се в каютата си. За бога, ние сме на борда на кораб насред океана — това е възможно най-безопасното място.

— Добре — тръгна с леко накуцване към вратата и я отвори наполовина, но не излезе. — Аз... съжалявам. Наистина.

Знаех какво очакваше, на какво се надяваше. Не само на прошка, но и на нещо повече, нещо, което би му показало, че онова натискане не е било напълно нежелано.

Проклетата да съм, ако му го дам.

— Върви си в леглото, Бен — казах аз, много уморена и много трезва.

Той остана на прага още миг, само една милисекунда прекалено дълго, достатъчно, за да

се попитам, с присвиване в стомаха ми, отклик на полюшващите ни вълни, какво бих направила, ако не си тръгне. Какво щях да направя, ако той затвори вратата, обърне се и тръгне обратно към мен в стаята. Но в следващия миг Бен се извърна и си отиде, а аз заключих вратата след него и рухнах на дивана, обхванала главата си с ръце.

Най-сетне, не знам колко по-късно, станах, налях си уиски от минибара и го изпих на три дълги глътки. Потръпнах, избърсах си устата и смъкнах роклята, оставяйки я скупчена на пода като сменена кожа.

Свалих си сутиена, прекрачих през тъжната купчинка дрехи, а след това паднах в леглото и потънах в дълбок сън като удавник.

Не знам какво ме събуди, но дойдох рязко в съзнание, сякаш някой беше забил в сърцето ми спринцовка с адреналин. Останах да лежа вцепенена от страх, със сърце, препускащо с около 200 удара в минута, вкопчила се в успокояващите фрази, които бях повтаряла на Бен само преди няколко часа.

Всичко е наред — казвах си. — Ти си в пълна безопасност. Ние сме на кораб сред океана — никой не може да дойде или да си тръгне. Това е най-безопасното място, на което би могла да бъдеш.

Бях се вкопчила в чаршафите с хватката на мъртвешки вкочанени ръце, затова насилих схванатите си пръсти да се отпуснат и бавно ги раздвижих, усещайки как болката в кокалчетата ми отшумява. Съсредоточих се върху дишането, докато най-сетне започна да става бавно и стабилно, а сърцето ми полека последва примера му и престанах да усещам неистовото му биене в гърдите си.

Туптенето в ушите ми заглъхна. Не чувах нищо, освен ритмичния шум на вълните и ниското бучене на двигателя, което проникваше във всяко кътче на кораба.

По дяволите. Трябваше да се стегна.

Не можех да се самоллекувам с пиене всяка вечер в оставащите дни от това пътуване, не и без да саботирам кариерата си и да изхвърля в канализацията всякакъв шанс за повишение във „Велосити“. Така че какво ми оставаше? Приспивателни? Медитация? Не ми изглеждаха много по-добре.

Претърколих се, включих лампата и проверих телефона си: 3:04 часът. После презаредих имейла си. Нямаше нищо от Джуда, но вече бях прекалено разсъннена, за да заспа отново. Въздъхнах, взех книгата си, лежаща като птица с разперени криле на нощното шкафче, и започнах да чета. Но въпреки че се опитвах да се съсредоточа върху думите, нещо в крайчеца на съзнанието не ми даваше мира. Не беше просто параноя. Нещо ме беше събудило. Нещо, което ме бе накарало да се разтреперя и да настръхна като лишен от дрога наркоман. Защо продължавах да си мисля за писък?

Прелиствах страницата, когато чух нещо друго, нещо, което бе едва доловимо през звука на двигателя и ударите на вълните — звук толкова тих, че шумоленето на хартия върху хартия почти го заглуши.

Беше шумът от лекото плъзгане на вратата на верандата в съседната каюта.

Задържах дъха си и се вслушах.

И тогава прозвуча плясък.

Не беше тих плясък.

Не, беше силен плясък.

Плясък, какъвто предизвиква тяло, падащо във вода.

ДЖУДА ЛЮИС

24 септември в 8:50 ч.

Хей, приятели, малко съм загрижен за Ло. Не е влизала от няколко дни, откакто замина на прес трип. Някой да се е чувал с нея? Вече съм доста притеснен. Поздрави!

Харесай Коментирай Сподели

ЛИСИ УИТ

Здрасти, Джуд! Писа ми съобщение в неделя – май че беше 20-и? Каза, че корабът е невероятен!

Харесай Отговори 24 септември в 9:02 ч.

ДЖУДА ЛЮИС

Да, тогава и аз получих нещо от нея, но тя не отговори на моя имейл и на съобщението ми в понеделник. И не е влизала тук или в „Туитър“.

Харесай Отговори 24 септември в 9:03 ч.

ДЖУДА ЛЮИС

Някой? Памела Крю? Дженифър Уест? Карл Фокс? Ема Стантън?

Съжалявам, ако тагвам случайни хора, аз просто съм... това е необичайно, честно казано.

Харесай Отговори 24 септември в 10:44 ч.

ПАМЕЛА КРЮ

Тя ми изпрати имейл в неделя, Джуд, скъпи. Каза, че корабът е прекрасен. Искаш ли да попитам баща й?

Харесай Отговори 24 септември в 11:13 ч.

ДЖУДА ЛЮИС

Да, моля те, Пам. Не искам да ви безпокоя и двамата, но ми се струва, че обикновено досега би се свързала. А аз съм заседнал тук, в Москва, затова не знам дали не се е опитвала да се обади и не е успяла.

Харесай Отговори 24 септември от 11:21 ч.

ДЖУДА ЛЮИС

Пам, тя каза ли ти името на кораба? Не мога да го намеря.

Харесай Отговори 24 септември в 11:33 ч.

ПАМЕЛА КРЮ

Здравей, Джуда, извинявай, говорих по телефона с баща й. Той също не я е чувал. Корабът май беше „Аурора“. Кажи ми, ако научиш нещо. Чао, скъпи.

Харесай Отговори 24 септември в 11:48 ч.

ДЖУДА ЛЮИС

Благодаря, Пам. Ще потърся кораба. Но ако някой чуе нещо, моля, съобщете ми.

Харесай Отговори 24 септември в 11:49 ч.

ДЖУДА ЛЮИС

Нещо?

Харесай Отговори 24 септември в 3:47 ч.

ДЖУДА ЛЮИС

Моля, приятели, нещо?

Харесай Отговори 24 септември в 18:09 ч.

Дори не се замислих какво да правя.

Изтичах на верандата, отворих френските прозорци, надвесих се през парапета и започнах да се вирам с все сили в търсене на нещо — или някого — сред плискащите се вълни. Тъмната повърхност беше обсипана от ярките отразени отблясъци от прозорците на кораба, което правеше почти невъзможно да се различи каквото и да било в люлеещите се води, но за миг ми се стори, че виждам нещо под билото на черна вълна — въртящо се бяло очертание, подобно на женска ръка, която се движеше под повърхността, а после потъна.

Обърнах се да погледна съседния балкон.

Между двата балкона имаше матов защитен екран, затова не можах да видя много, но докато надничах, забелязах две неща.

Първото беше, че на стъклената балконска преграда имаше петно. Петно от нещо тъмно и мазно. Петно, което много приличаше на кръв.

Второто беше осъзнаване, от което стомахът ми се сви и се преобърна. Който и да стоеше там — онзи, който беше изхвърлил това тяло през борда, не можеше да не е забелязал глупавото ми надвесване от балкона. Най-вероятно беше стоял на съседната веранда, когато аз излязох на моята. Сигурно беше чул вратата да се отваря. Вероятно беше видял лицето ми.

Втурнах се обратно в стаята, затръшнах вратата на верандата след себе си и проверих дали вратата на каютата е двойно заключена. После сложих веригата. Сърцето ми подскачаше в гърдите ми, но се чувствах спокойна, толкова спокойна, колкото не съм била от години.

Ето така. Това беше истинска опасност и аз се справях.

След като се уверих, че вратата на каютата е здраво залостена, се върнах и проверих балконската врата. Нямах секретна брава, а само обикновено резе, но ми се стори достатъчно сигурно.

После взех вътрешния телефон с леко треперещи пръсти и набрах 0 за оператора.

— Ало — каза напевен глас. — Как мога да ви помогна, госпожице Блеклок?

За миг останах озадачена, че знаеше коя съм, и напълно изгубих мисълта си. После съобразих — номерът на стаята ми се изписваше на екрана на телефона. Естествено, че бях аз. Кой друг би се обаждал от стаята ми посред нощ?!

— 3-здравейте! — едва изрекох.

Въпреки треперенето, гласът ми звучеше изненадващо спокойно.

— Здравейте.

— Кой е това, моля?

— Аз съм Карла, стюардесата на вашата каюта, госпожице Блеклок. Мога ли да ви помогна? — През заучения маниер на разговор по телефона се долавяше притеснение. — Добре ли сте?

— Не, не съм добре. — Замълчах, осъзнала колко абсурдно можеше да прозвучи.

— Госпожице Блеклок?

— Мисля, че... — Преглътнах. — Мисля, че току-що станах свидетел на убийство.

— О, боже мой. — Карла беше шокирана и каза нещо на език, който не разбирах — шведски или може би датски, но после, изглежда, се овладя и попита: — Вие в безопасност ли сте, госпожице Блеклок?

Бях ли в безопасност? Погледнах към вратата на каютата. Бях по-скоро сигурна, че никой не може да влезе.

— Да, да, така мисля. Стана в съседната каюта — номер десет. „Палмгрен“. Аз... мисля, че някой изхвърли тяло през борда.

Гласът ми пресекна, когато го казах, и изведнъж ми се стори, че се смеех — или може би плачех. Поех си дълбоко дъх и стиснах носа си в основата, опитвайки се да се съвзема.

— Ще изпратя веднага някого, госпожице Блеклок. Останете на място. Ще ви се обадя, когато стигнат пред вратата, за да знаете кой е. Изчакайте, моля, и ще ви се обадя веднага.

Чу се изщракване и тя затвори.

Внимателно оставих слушалката на вилката, като се чувствах странно раздвоена, сякаш бях напуснала тялото си. Главата ми пулсираше и осъзнах, че трябва да се облека, преди някой да дойде.

Взех хавлията, закачена от вътрешната страна на вратата на банята — и застинах поразена. Когато слязох на вечеря, бях я оставила на пода, заедно с дрехите, които носех във влака. Спомних си как бях погледнала през рамо към бойното поле, в което бях превърнала банята, с дрехи по пода, гримове, разпръснати по плота, изцапани с червило салфетки в мивката, като си мислех, че ще се оправя това по-късно.

Всичко беше изчезнало. Хавлията беше закачена, моите мръсни дрехи и бельо бяха изчезнали, отнесени бог знае къде.

На тоалетката козметиката ми беше спретнато подредена в редица, заедно с четката и пастата за зъби. В тоалетната ми чантичка бяха останали само тампоните и противозачатъчните ми, жест на дискретност, който в някакъв смисъл беше по-плашещ от изваждането на всичко на открито и ме накара да потръпна.

Някой беше влизал в стаята ми. Разбира се, че беше. Нали това означаваше камериерско обслужване, за бога. Но някой беше влизал в стаята ми, беше вземал нещата ми, беше пипал скъсаните ми чорапогащи и полуизхабения молив за очна линия.

Защо ми се плачеше при тази мисъл?

Седях на леглото, обхванала глава с ръце и си мислех за съдържанието на минибара, когато телефонът извънтя. Няколко секунди по-късно, докато пропълзя по завивката и вдигна слушалката, на вратата се почука.

Вдигнах телефона.

— Ало?

— Ало, госпожице Блеклок? — Беше Карла.

— Да. Има някого пред вратата. Да му отворя ли?

— Да, да, моля ви. Това е нашият отговорник по сигурността, Йохан Нилсон. Сега ще ви оставя с него, госпожице Блеклок, но моля ви, обаждайте се по всяко време, ако имате нужда от допълнителна помощ.

Чу се изщракване, линията замлъкна, а на вратата се почука отново. Загърнах по-плътно хавлиения си халат и отидох да отворя.

Отвън стоеше мъж, когото не бях виждала преди, облечен в някаква униформа. Не знам какво бях очаквала — нещо като полицаи. Тази приличаше повече на морска униформа — беше по-скоро на главен стюард или нещо подобно. Мъжът беше на около четирийсет години и толкова висок, че се наложи да се наведе, когато пристъпи през вратата. Косата му беше разрошена като на човек, който току-що бе станал от леглото, а очите му бяха толкова изумително сини, сякаш имаше цветни лещи. Бях се загледала в тях, когато изведнъж

осъзнах, че ми подава ръка.

— Здравейте, вие трябва да сте госпожица Блеклок, предполагам?

Английският му беше много добър. Със съвсем слаба следа от скандинавски акцент, толкова лек, че можеше да бъде и шотландски или канадски.

— Казвам се Йохан Нилсон. Аз съм началник на охраната на „Аурора“. Разбрах, че сте видели нещо, което ви е притеснило.

— Да — казах твърдо, изведнъж болезнено осъзнавайки факта, че бях по халат, с размазана спирала по бузите, докато той беше напълно и професионално облечен. Пристегнах колана си отново, този път нервно.

— Да. Видях... чух... да се хвърля нещо зад борда. Аз... мисля, че беше... трябва да беше... тяло.

— Видяхте или чухте? — попита Нилсон, като наведе глава настрани.

— Чух плясък... много силен плясък. Очевидно беше нещо много голямо, което падаше зад борда... или беше блъснато. А после изтичах на балкона и видях нещо... сякаш беше тяло, изчезващо под вълните.

Изражението на Нилсон беше сериозно, но съдържано, а докато говорех, се намръщваше все повече.

— И имаше кръв на стъклената преграда на балкона — добавих.

При тези думи устните му се свиха и той кимна леко към вратата на верандата.

— На вашия балкон?

— Кръвта? Не. На съседния.

— Можете ли да ми покажете?

Кимнах и стегнах отново колана, докато гледах как отключва вратата към верандата.

Навън вятърът се бе засилил и беше много студено. Пристъпих в пространството, което ми се струваше мъчително тясно в присъствието на Нилсон. Той сякаш го изпълваше цялото, но вътрешно бях много доволна, че е тук. Не смятах, че бих могла да се заставя да изляза сама навън.

— Там... — Посочих над защитния екран, който отделяше моята веранда от тази на каюта 10. — Погледнете натам. Ще видите какво имам предвид.

Нилсон надникна над преградата, после ме погледна и леко се намръщи.

— Не разбирам какво имате предвид. Бихте ли ми показали?

— Какво искате да кажете? Имаше голямо петно там долу, на стъклото.

Той отстъпи назад и ме подкани с ръка към преградата, а аз се промуших покрай него, за да надникна. Сърцето ми препускаше въпреки волята ми. Не очаквах убиецът да е още там, нито да получа юмрук в лицето или куршум да профучи покрай ухото ми. Но се чувствах ужасно уязвима, когато надникнах над преградата, без да знам какво щях да открия от другата страна.

Но не открих... нищо.

Никакъв притаен убиец, готов да нападне. Никаква кръв. Стъклената преграда блестеше в лунната светлина, чиста, неопетнена дори от пръстов отпечатък.

Обърнах се към Нилсон, разбирайки, че лицето ми трябва да беше парализирано от шока. Разтърсих глава в опит да намеря думи. Той ме гледаше с проблясък на съчувствие в сините очи.

Тъкмо от съчувствието ме заболя най-много.

— Беше там — казах ядно. — Той явно го е избърсал.

— Той?

— Убиецът! Проклетият убиец, разбира се!

— Няма нужда да ругаете, госпожице Блеклок — каза той меко и се върна вътре в каютата.

Последвах го и той внимателно затвори вратата зад гърба ми, а после застана с отпуснати ръце, сякаш очакваше да кажа нещо. Усещах миризмата на одеколона му — не неприятна, леко дървесна. Но внезапно просторната стая ми се стори потискащо малка.

— Какво? — попитах най-сетне, като се опитвах безуспешно въпросът да не прозвучи агресивно. — Казах ви какво видях. Да не твърдите, че лъжа?

— Да идем в съседната каюта — каза той дипломатично.

Стегнах още веднъж колана на хавлията си, така че усетих как се връзва в корема ми, и го последвах боса в коридора. Той почука на вратата на каюта 10, а след това, когато не получи отговор, извади от джоба си карта ключ и отвори.

Заставахме на прага. Нилсон не казваше нищо, но усещах присъствието му зад гърба си, докато оглеждах зяпнала помещението.

Беше съвсем празно. Не само хора, липсваше всичко. Нямаше куфари. Нямаше дрехи. Нямаше козметика в банята. Дори матракът на леглото бе гол.

— Тук имаше момиче — казах най-сетне с неуверен глас и пъхнах ръцете си в джобовете на хавлията, за да не види как пръстите ми са стиснати в юмруци. — Имаше момиче. В тази стая. Говорих с нея. Разговарях с нея. Тя беше тук!

Нилсон не каза нищо. Прекоси тихата, осветена от луната стая, отвори вратата на верандата, после надникна навън и огледа стъклената преграда с почти обидно старание. Но виждах и оттук, че там нямаше нищо. Стъклото блестеше в лунната светлина, леко опръскано от океанските вълни, но иначе съвсем недокоснато.

— Тя беше тук! — повторих и долових, мразейки се, нотки на истерия в гласа си. — Защо не ми вярвате?

— Не съм казал, че не ви вярвам.

Нилсон се върна в стаята и залости френския прозорец към верандата. После ме изведе през вратата на каютата, затвори и заключи след себе си.

— Не е нужно да го правите — казах горчиво.

Моята врата все още беше отворена и той ме придружи вътре.

— Но ви казвам, че беше там. Тя ми послужи... О! — Нещо изведнъж ме порази и аз изтичах в банята. — Тя ми послужи с една спирала. По дяволите, къде е?

Прерових внимателно подредената козметика, но не беше там. Къде беше?

— Тук е — казах отчаяно. — Знам, че е тук.

Огледах се диво и нещо привлече погледа ми, яркорозов проблясък зад прибиращото се огледало за бръснене отстрани на мивката. Дръпнах го — и беше там, невинна малка розова тубичка със зелена капачка.

— Ето!... — Насочих я тържествуващо към него, като оръжие.

Нилсон отстъпи крачка назад, след което мигновено взе спиралата от ръката ми.

— Виждам — каза той, — но с цялото ми уважение, госпожице Блеклок, не съм сигурен какво доказва това, освен факта, че сте взели назаем спирала от някого днес...

— Какво доказва ли? Това доказва, че наистина беше там! Доказва, че съществува!

— Доказва, че сте видели момиче, да, но...

— Какво искате? — прекъснах го отчаяно. — Какво повече искате от мен? Казах ви

какво чух... какво видях. Казах ви, че в тази каюта имаше момиче, а сега е изчезнало. Вижте си корабния манифест — липсва гост. Защо не сте по-загрижен?

— Тази каюта е празна — каза той меко.

— Знам! — изкрещях, а след това, като видях лицето на Нилсон, направих огромно, целенасочено усилие да се овладея. — Знам, нали това се опитвах да ви кажа, за бога.

— Не — каза той, все още със същата спокойна мекота, мекотата на едър мъж, който нямаше какво да доказва. — Това се опитвам да ви обясня, госпожице Блеклок. Винаги е била празна. Нямаше гост в тази каюта. Никога не е имало.

Втренчих се смаяна в него.

— Какво искате да кажете? — най-сетне успях да произнеса. — Какво искате да кажете, че няма гост?

— Каютата е празна — продължи той. — Беше запазена за друг гост, инвеститор на име Ернст Солберг. Но той се отказа в последната минута — по лични причини, доколкото разбрах.

— Значи момичето, което видях, не би трябвало да е там?

— Може би е била член на персонала или чистачка.

— Не беше. Тя се обличаше. Беше настанена там.

Той не каза нищо. Не му се налагаше — въпросът беше очевиден. Ако е била настанена там, къде са всичките ѝ неща?

— Някой може да ги е изнесъл — казах тихо. — Докато бяхме в моята каюта.

— Наистина ли? — Тонът на Нилсон беше спокоен, въпросът му не беше скептичен, нито подигравателен, просто... неразбиращ.

Той седна на дивана, пружините изскърцаха под тежестта му, а аз се отпуснах на леглото и захрих лицето си с ръце.

Беше прав. Нямаше начин някой да е изчистил стаята. Не знаех колко време е минало от момента, в който се бях обадила на Карла до появата на Нилсон пред вратата ми, но едва ли бе повече от няколко минути. Пет, най-много седем. Вероятно по-малко.

Който е бил там, навярно бе имал време да избърше кръвта от стъклото, но това беше всичко. Нямаше начин да опразнят цялата каюта. Какво биха могли да направят с вещите? Щях да ги чуя, ако ги бяха изхвърлили през борда. А просто нямаше време да ги опаковат и да ги изнесат по коридора.

— Гадост — казах най-сетне, в дланите си. — Гадост.

— Госпожице Блеклок — произнесе бавно Нилсон и изпитах внезапно предчувствие, че следващият му въпрос няма да ми хареса. — Госпожице Блеклок, колко пихте снощи?

Вдигнах глава, така че да види размазания ми грим и яростта в замъглените ми от съня очи.

— Какво имате предвид?

— Просто попитах...

Нямаше смисъл да отричам. Толкова много хора ме бяха видели снощи да се наливам с шампанско, после с вино, а накрая да гаврътвам шотове след вечеря, че можеха да пробият дупка с диаметър една миля в твърдението ми, че съм трезва.

— Да, пих — казах отчаяно. — Но ако смятате, че половин чаша вино ме превръща в пияна истеричка, която не може да отличи реалността от фантазията, трябва да си помислите още веднъж.

Той не каза нищо, но погледът му се насочи към кошчето до минибара, в което бяха струпани множество шишенца от уиски и джин и значително по-малко кутийки от тоник.

Настъпи тишина. Нилсон не сподели наблюдението си, но и нямаше нужда. Проклети чистачки.

— Може да съм пила — казах със стиснати зъби, — но не бях пияна. Не чак толкова. Знаем какво видях. Защо да си измислям?

Той сякаш се съгласи и кимна уморено.

— Много добре, госпожице Блеклок — прекара ръка през лицето си и чух как русата му четина стърже дланта му.

Беше уморен и изведнъж забелязах с неудобство, че униформената му куртка е закопчана накриво, а долу остава празен илик.

— Вижте, късно е, вие сте уморена.

— Вие сте уморен — изстрелях в отговор с повече от нотка злост, но той само кимна без укор.

— Да, уморен съм. Мисля, че не можем да направим нищо до сутринта.

— Една жена е била изхвърлена...

— Няма доказателства! — каза той по-високо, като ме прекъсна и за първи път в гласа му прозвуча раздражение.

— Съжалявам, госпожице Блеклок — продължи по-тихо. — Не биваше да ви противореча. Но не смятам, че на този етап има достатъчно доказателства, за да събудим другите пътници. Нека и двамата да поспим... — „А вие да изтрезнеете“ — беше неизреченият превод. — ...и ще се опитаме да решим това сутринта. Може би ако ви заведем да се срещнете с персонала на кораба, ще успеем да открием момичето, което сте видели в каютата. Очевидно не е от пътниците, нали?

— Не беше на вечерята снощи — признах. — Ами ако е от персонала? Ако някой е изчезнал, а ние губим време, вместо да вдигнем тревога?

— Сега ще говоря с капитана и с комисаря и ще ги запозная със ситуацията. Но доколкото знам, няма изчезнал служител, ако имаше, някой би забелязал. Това е много малък кораб с малоброен екипаж, би било трудно някой да изчезне незабелязано дори за няколко часа.

— Просто си мисля... — започнах, но той ме прекъсна, учтиво и твърдо този път:

— Госпожице Блеклок, няма да събудя спящите пътници и персонала без основателна причина, съжалявам. Ще информирам капитана и комисаря и те ще предприемат каквито действия смятат за уместни. Междувременно, може би ще е добре да ми дадете описание на момичето, което сте видели, за да мога да проверя отново списъка на пътниците и да уредя всички членове на екипажа, които са в почивка и отговарят на описанието, да бъдат в столовата на персонала, за да се срещнете утре след закуска.

— Добре — казах унило.

Бях победена. Знаех какво съм видяла и какво съм чула, но беше ясно, че Нилсон няма да отстъпи. А и какво можех да направя, тук, сред океана?

— И така — подсети ме той, — на каква възраст беше, колко беше висока? Бяла, азиатка, чернокожа...?

— В края на двайсетте — казах. — С моя ръст. Бяла — с много бледа кожа всъщност. Говореше английски.

— С акцент? — опита Нилсон.

Поклатих глава.

— Не, беше англичанка или е изцяло двуезична. Имаше дълги, тъмни коси... Не мога да си спомня цвета на очите. Тъмнокафяви, мисля. Не съм сигурна. Слаба фигура... беше просто... хубава. Това е всичко, което си спомням.

— Хубава?

— Да, хубава. Знаете какво имам предвид. Правилни черти. Чиста кожа. Носеше грим.

Много грим около очите. О, и беше облечена в тениска на „Пинк Флойд“.

Нилсон записа всичко старателно и се изправи, а пружините изскърцаха в знак на протест или може би облекчение.

— Благодаря ви, госпожице Блеклок. А сега, мисля, и двамата трябва да поспим. — Разтри лицето си с вид на голяма бяла мечка, събудена от зимен сън.

— В колко часа да ви очаквам утре?

— По кое време ще ви е удобно? Десет? Десет и половина?

— По-рано — казах. — Няма да спя, не и сега. — Цялата треперих отвътре и знаех, че въобще няма да мога да заспя.

— Е, моята смяна започва в осем. Рано ли ви е?

— Идеално е — казах твърдо.

Той излезе през вратата, като сподави прозявката си, а аз го изгледах как се отправя тромаво по коридора към стълбите. После заключих здраво вратата, отпуснах се на леглото и се загледах към морето. Вълните бяха тъмни и хлъзгави на лунната светлина, надигаха се като гърбове на китове, после спадаха, а аз лежах и чувствах как корабът се издига и пропада заедно с вълните.

Никога нямаше да заспя. Знаех си. Не и докато кръвта пулсираше в ушите ми, а сърцето ми биеше с гневно стакато в гърдите ми. Никога нямаше да се отпусна.

Бях бясна — но не бях сигурна защо. Защото женското тяло навярно сега се носеше в черния мрак на Северно море и вероятно никога нямаше да бъде намерено? Или отчасти заради нещо по-дребно, по-незначително — заради факта че Нилсон не ми вярваше? *Може би е прав* — прошепна гласчето в главата ми.

Пред вътрешния ми поглед започнаха да изникват картини — как се свивам под душа, защото вратата се е отворила от вятъра. Как се защитавам от несъществуващ натрапник, като нападам Джуда. Напълно сигурна ли си? Едва ли си най-надеждният свидетел. И какво всъщност видя в края на деня?

Видях кръвта, казах си твърдо. А едно момиче липсва. Как ще го обясните?

Изключих светлината и се завих, но не можах да заспя. Вместо това останах излегната настрана, загледана как морето се издува и спада в странно, хипнотично мълчание отвъд дебелиите, издържачи на буря стъкла. И си мислех, че на този кораб има убиец. А никой освен мен не знаеше това.

— Госпожице Блеклок!

Отново се почука, чух как вратата се отключва с карта и потракването, когато се откряна около сантиметър. Веригата за сигурност се изопна.

— Госпожице Блеклок, аз съм, Йохан Нилсон. Добре ли сте? Осем часът е. Помолите да ви се обадя.

Какво? Подпрях се на лакти и надигнах глава с усилие. Защо, по дяволите, съм поискала да ме събудят в осем часа?

— Една секунда! — успях да избъбря.

Устата ми беше суха, сякаш бях дъвкала пепел, посегнах към чашата с вода до леглото и отпих глътка. Когато го направих, споменът от снощи ме заля отново.

Шумът, който ме събуди през нощта.

Кръвта на верандата.

Тялото.

Плясъкът...

Спуснах крака от леглото, усетих как корабът пропада и се плъзга под мен и изведнъж ми се догади неудържимо.

Втурнах се в банята и едва успях да се надвеса над тоалетната чиния навреме, за да изригнат останките от снощната вечеря върху чистия бял порцелан.

— Госпожице Блеклок?

Върви си. Махай се.

Думите не излязоха от устата ми, но може би звукът от повръщане му внуши какво изпитвам, защото вратата се затвори много тихо, а аз успях да се изправя и да се огледам без публика.

Изглеждах ужасно. Струйки грим се бяха стекли по бузите, косата ми беше разчорлена, очите ми бяха кървясали и възпалени. Натъртената буза само допълваше цялостното впечатление.

Морето беше по-бурно тази сутрин и всичко около мивката се поклащаше и потракваше. Увих се в халата, върнах се в каютата и открянах леко вратата, колкото да надникна.

— Трябва да си взема душ — казах напосоки. — Имате ли нещо против да почакате? — И затворих вратата.

В банята изплакнах тоалетната и избърсах ръба, опитвайки се да залича всички следи от повръщането. Но когато се изправих, погледът ми бе привлечен не от бледото ми изтерзано лице, а от тубичката туш за мигли „Мейбълин“, изправена като часови на мивката. Докато стоях, вкопчена в тоалетката, дишайки късо и пресекливо, корабът отново се залюля и всичко на плота се разклати, а тубичката падна с леко изтракване и се търкулна в кошчето. Бръкнах, извадих я и я стиснах в юмрук.

Това беше единственото веществено доказателство, че момичето *наистина* съществуваше, че не полудявах.

Десет минути по-късно бях облечена в дънки и чиста бяла риза, огладена от онзи, който беше разопаковал куфара ми, а лицето ми беше бледо, но чисто. Откачих предпазната верига, отворих вратата и заварих Нилсон да чака търпеливо в коридора, говорещ по радиостанцията

си. Той вдигна очи, когато ме видя, и затвори.

— Много съжалявам, госпожице Блеклок — каза. — Може би не трябваше да ви събуждам, но снощи бяхте толкова настоятелна...

— Всичко е наред — казах през зъби.

Не исках да звуча толкова рязко, но ако отворех устата си прекалено много, пак щеше да ми прилошее. Слава богу, че движението на кораба осигуряваше алиби за моя гърчещ се стомах. Да бъдеш лош моряк не беше много шик, но беше по-малко непрофесионално, отколкото да те смятат за алкохолик.

— Говорих с персонала — каза Нилсон. — Няма изчезнали, но ви предлагам да слезете в стаята на персонала и да видите дали жената, с която сте разговаряли, е там. Това може да ви успокои.

Бях на път да възразя, че тя не беше от персонала, освен ако чистачките не разтребваха стаите, облечени в тениски с „Пинк Флойд“ и нищо друго. Но после си затворих устата. Исках сама да видя какво има под палубата.

Последвах го по люлеещия се коридор до малка служебна врата при стълбището. Беше снабдена с ключалка с клавиатура, на която той набра бързо шестцифрен код и вратата се отвори. Отвън изглеждаше като врата на килер за принадлежности за почистване, но в действителност там имаше малка, слабо осветена площадка и тесни стълби, водещи в дълбините на кораба. Докато се спускахме, осъзнах с притеснение, че сигурно сме под ватерлинията или много близо до нея.

Излязохме в душен коридор, който създаваше съвсем различно впечатление от пътническата част на кораба. Всичко беше различно: таванът беше по-нисък, въздухът беше няколко градуса по-горещ, стените — по-близо една до друга и боядисани в мрачен оттенък на бежовото. Слабите флуоресцентни светлини трептяха странно с висока честота и почти веднага изморяваха очите.

Отляво и отдясно имаше врати на осем или десет каюти, натъпкани в същото пространство, колкото двете горе. Минахме покрай една открената врата и видях каюта без прозорец, осветена от същата сивкава флуоресцентна светлина, и азиатка, седнала на койката вътре, да събува чорапогащите си, свила глава и рамене в тясното пространство под горната койка. Погледна нервно, докато Нилсон минаваше, а когато видя и мен, лицето ѝ замръзна, като на изпаднал в паника заек пред фарове. За момент остана неподвижна, а след това импулсивно вдигна крак и ритна вратата, а звукът отекна силно като изстрел в затвореното пространство.

Почувствах как се изчервявам като воайор, хванат на местопрестъплението, и се завтекох след отдалечаващия се гръб на Нилсон.

— Насам — каза Нилсон през рамо и свърнахме през врата с надпис „Служебна трапезария“.

Тази стая беше по-голяма и усетих, че обзелото ме чувство на клаустрофобия леко отслабва. Таванът беше все така нисък и все така нямаше прозорци, но помещението представляваше малка трапезария, нещо като умалена версия на болнична столова. Имаше само три маси, на всяка от които можеха да седнат половин дузина души, но ламинираните повърхности, стоманените релси и силната миризма на готвено се съчетаваха, за да подчертаят разликата между това равнище и горната палуба.

Камила Лидман седеше сама на една от масите, пиеше кафе и преглеждаше някаква таблица на лаптопа си. В другия край на стаята пет момичета седяха и закусваха сладкиши.

Те вдигнаха очи, когато влязохме.

— *Hej*, Йохан — каза една от тях и продължи с нещо на шведски или може би на датски, не бях сигурна.

— Да говорим на английски, моля — каза Нилсон, — тъй като присъства гост. Госпожица Блеклок се опитва да открие жена, която е видяла в съседната каюта — номер 10, „Палмгрен“. Жената, която е видяла, е бяла, с дълги, тъмни коси, в края на двайсетте или началото на трийсетте си години и е говорела добре английски.

— Е, такива сме аз и Биргита — каза едно от момичетата с усмивка, като кимна към приятелката си. — Казвам се Хани. Но не мисля, че съм била в „Палмгрен“. Работя основно зад бара. Биргита?

Но аз поклатих глава. Хани и Биргита имаха бледа кожа и тъмна коса, но никоя от тях не беше момичето от каютата, а и макар че английският на Хани беше отличен, тя имаше забележим скандинавски акцент.

— Аз съм Карла, госпожице Блеклок — каза една от двете блондинки. — Срегнахме се вчера, ако си спомняте. И говорихме по телефона снощи.

— Разбира се — казах разсеяно. Бях твърде заета да оглеждам лицата на другите момичета, за да ѝ обърна особено внимание. Карла и четвъртото момиче на масата бяха руси, а петата имаше средиземноморски тен и много къса коса, почти пикси прическа. Но главното бе, че никоя от тях нямаше нищо общо със спомена ми за онова живо, нетърпеливо лице.

— Не е никоя от вас — казах. — Има ли някой друг, който отговаря на описанието? Какво ще кажете за чистачките? Или за екипажа на кораба?

Биргита се намръщи и каза на Хани нещо на шведски.

Хани поклати глава и отговори на английски:

— Екипажът е предимно от мъже. Има една жена, но тя е червенокоса и е може би на четиридесет или петдесет, мисля. Но Ивона, една от чистачките, отговаря на вашето описание. Тя е полякиня.

— Ще я доведе — каза Карла, стана с усмивка и се измъкна иззад масата.

— И Ева — каза замислено Нилсон, когато Карла излезе от стаята. — Тя е една от спа терапевтките — добави той към мен.

— Мисля, че е горе, в спа центъра — каза Хани. — Подготвя се за деня. Но тя е поне в края на трийсетте, може би е и на четиридесет.

— Ще отидем да поговорим с нея след това — каза Нилсон.

— Не забравяйте Ула — обади се за първи път момичето с пикси прическа.

— А, да — каза Нилсон. — Дали е дежурна? Ула е една от стюардесите на предните каюти и апартамента „Нобел“ — добави той.

Момичето кимна.

— Да, но мисля, че скоро ще дойде.

— Госпожице Блеклок — каза глас зад гърба ми и когато се обърнах, видях Карла да ми представя колежка, дребна, набита жена на четирийсетина години с боядисана черна коса със сиви корени. — Това е Ивона.

— Мога ли да помогна? — каза Ивона с тежък полски акцент. — Има проблем?

Разтърсих глава.

— Съжалявам — не бях сигурна на кого да отговоря, на Ивона, Нилсон или Карла, — тя не е... вие не сте жената, която видях. Но искам само да кажа... не става дума, че тази жена е

обвинена в нещо. Че е откраднала или нещо подобно. Притеснявам се за нея... чух писък.

— Писък? — Тънките вежди на Хани почти се скриха под бретона ѝ, тя размени поглед с Карла, която отвори уста, за да каже нещо, но тъкмо тогава Камила Лидман заговори за първи път.

— Сигурна съм, че жената, която търсите, госпожице Блеклок, не е сред персонала. — Тя прекоси стаята, застана до масата и сложи ръка на рамото на Хани. — Момичетата щяха да кажат, ако имат причина за тревога. Ние сме много... какъв беше изразът? Много плътно преплетени.

— Много сплотени — каза Карла.

Погледът ѝ проблесна към Камила Лидман и се върна към мен, а тя се усмихна, макар че повдигнатите, силно оскубани вежди ѝ придаваха странно неубедителен и тревожен израз.

— Ние сме много щастлив екип.

— Няма значение — казах.

Виждах, че няма да получа нищо от тези момичета. Споменаването на писъка беше грешка, сега се бяха затворили. И може би да разговарям с тях в присъствието на Камила и Нилсон също беше грешка.

— Не се тревожете. Ще отида да говоря с... Ева, нали? И Ула. Благодаря, че разговаряхте с мен. Но ако чуете нещо, каквото и да е... аз съм в каюта 9, „Линей“. Моля, можете да дойдете при мен по всяко време.

— Нищо не сме чували — твърдо заяви Хани. — Но, разбира се, ще ви уведомим, ако това се промени. Приятен ден, госпожице Блеклок.

— Благодаря — казах.

Докато се обръщах, корабът се разтърси и накара момичетата да изпискат притеснено и да хванат здраво кафетата си. Спънах се и щях да падна, ако Нилсон не беше ме подхванал.

— Добре ли сте, госпожице Блеклок?

Кимнах, но всъщност ме беше стиснал болезнено и ръката продължаваше да ме боли. При залитането усетих пронизваща болка в главата и се проклех, че не бях взела аспирин, преди да изляза.

— Харесва ми, че „Аурора“ е малък кораб, а не едно от онези карибски чудовища, но това означава, че ударът на голяма вълна се усеща по-осезателно, отколкото на голям кораб. Сигурна ли сте, че сте добре?

— Добре съм — отсякох и си разтрих ръката. — Хайде да говорим с Ева.

— Нека да минем през кухнята най-напред — каза Нилсон! — После можем да се отправим към спа центъра, за да говорим с Ева, а най-накрая можем да завършим в салона за закуска.

Държеше списък на персонала и отбелязваше имената!

— Това би трябвало да са всички, може би освен двама членове на екипажа и няколко стюарди на каюти, които можем да намерим накрая.

— Добре — казах бързо.

Всъщност исках да се измъкна от клаустрофобичните стени и задушните коридори, от сивата светлина и от усещането, че съм затисната, хваната в капан под ватерлинията. Мярна ми се ужасяваща картина как корабът се блъска в нещо, водата изпълва затвореното пространство, хората отварят уста напразно за последна глътка въздух.

Но сега не можех да се откажа. Ако го направех, би означавало да призная поражението си, да приема, че Нилсон е бил прав. Последвах го по коридора към носа на кораба,

усещайки как подът се люлее под мен, а миризмата на готвено става по-силна. Миризма на бекон и нагорещена мазнина, както и ясно различим маслен аромат на пресни кроасани, но също и варена риба, сос и нещо сладко. Съчетанието изпълни неприятно устата ми със слюнка, затова отново стиснах зъби и сграбчих перилата, когато корабът изкачи друга вълна и пропадна в бездната, като накара стомаха ми да се преобърне.

Вече се чудех дали е късно да помоля Нилсон да си върнем, когато спряхме пред стоманена врата с две малки остъклени прозорчета. Той я отвори. Главите с бели шапки се обърнаха и на лицата им се изписа учтива изненада, когато ме видяха да стоя зад Нилсон.

— *Hej, alla!* — каза Нилсон и добави още нещо на шведски.

После се обърна към мен.

— Съжалявам, целият палубен персонал и посрещащите гостите говорят английски, но не и всички готвачи. Само им обясних защо сме тук.

Хората започнаха да кимат и да се усмихват, а един от майсторите готвачи се приближи с протегнатата ръка.

— Здравейте, госпожице Блеклок — каза той на отличен английски. — Казвам се Ото Янсон. Целият ми екип ще ви помогне с удоволствие, въпреки че не всички говорят добре английски. Мога да превеждам. Какво искате да знаете?

Но аз не можех да проговоря. Можех само да преглъщам и да гледам протегнатата му ръка в светла латексова ръкавица, докато кръвта свистеше в ушите ми.

Погледнах дружелюбните му сини очи, после пак сведох поглед към ръкавицата и прозиращите тъмни косъмчета, притиснати от материята, и си мислех: *Не бива да крещя. Не бива да крещя.*

Янсон погледна надолу към дланта си, сякаш за да разбере в какво съм се втренчила, а после се засмя и издърпа ръкавицата с другата си ръка.

— Съжалявам, забравих, че съм с тях. Те са за кетъринга, нали знаете?

Той хвърли безжизнената ръкавица в кошчето и после разтърси слабата ми отпусната ръка със здрава хватка на топлите си, напращени от талка в ръкавицата пръсти.

— Търся едно момиче — казах, разбирайки, че съм рязка, но бях прекалено притеснена, за да бъда по-учтива. — Тъмнокоса, на моята възраст или малко по-млада. С доста светла кожа. Нямаше акцент — или е англичанка, или владее напълно и двата езика.

— Съжалявам — каза Янсен извинително и изглежда, наистина съжаляваше. — Не мисля, че някой от персонала отговаря на това описание, макар че сте добре дошли да се разходите и да се уверите лично. Имам само две жени в екипа и никоя от тях не говори много добре английски. Джамия е на гишето за сервиране, а Ингрид е на салатите, зад онази скара. Но нито една от тях не отговаря на вашето описание. Може би някоя от стюардесите или от посрещания персонал?

Наклоних глава, за да видя двете жени, които посочи, и разбрах, че е прав. Никоя от тях нямаше дори далечна прилика с момичето, което бях видяла. Затова пък бях сигурна, че Джамия, макар да държеше главата си наведена и се бе извърнала, беше азиатката, която бях видяла в каютата, докато слизахме. Навярно бе пакистанка или от Бангладеш, помислих си, и съвсем дребничка, може би по-ниска от метър и петдесет. Ингрид, от друга страна, беше скандинавка, поне деветдесет килограма и сто и осемдесет сантиметра според мен. Докато я гледах, тя сложи ръце на хълбоците и се втренчи в мен почти агресивно, макар да знаех, че е несправедливо да мисля така — просто стойката ѝ изглеждаше заплашителна заради ръста.

— Няма нищо — казах. — Извинявам се за притеснението.

— *Так, Ото* — каза Нилсон и пусна някаква шега на шведски, която разсмя Ото.

Той потупа Нилсон по гърба и каза нещо, което накара Нилсон също да се разсмее с дълбок смях, от който коремът му се разтресе. Той вдигна ръка към останалите от персонала.

— *Hei da!* — извика, после ме изведе в коридора.

— Извинявам се — каза той през рамо, докато ме водеше към стълбите. — Официалният език на кораба е английският, а политиката ни е да не говорим чужди езици пред нашите английски гости, но при тези обстоятелства реших...

Той замълча, а аз кимнах.

— Няма нищо. Стана по-добре, че всички се чувстваха удобно и разбраха правилно какво ги питат.

Минавахме пак покрай каютите на персонала и хвърлих поглед през няколкото отворени врати, отново изненадана колко сбутани и тесни бяха помещенията. Не можех да си представя как бих живяла седмица след седмица, месец след месец в тези кутийки без прозорци. Нилсон сякаш усети причината за мълчанието ми зад гърба му, защото отново заговори:

— Доста са малки, нали? Но на кораба има само десетина служители, освен екипажа, така че не се нуждаем от много място. И мога да ви уверя, че са по-добри от повечето спални помещения на конкурентните кораби.

Не му казах какво си мислех — че шокиращо беше не просто пространството, а контрастът със светлите и открити помещения горе. Всъщност каютите не бяха по-лоши от онези в многобройните фериботи към континента, с които бях пътувала, дори бяха по-просторни от някои от тях. Но разочароващото беше ярката илюстрация за пропастта между имащи и нямащи, за модерното разделение на горен и долен етаж.

— Всички ли споделят каютите си? — попитах аз, докато минавахме покрай една затъмнена стая, където някой се обличаше зад откренатата врата, докато друг похъркваше на койката. Нилсон поклати глава.

— Младшият персонал си дели каютите, чистачките, по-младите стюарди и така нататък, но всички старши служители си имат свои собствени.

Бяхме стигнали до стълбището, което водеше към горната палуба, и тръгнах бавно нагоре след широкия гръб на Нилсон, като се държах за перилата. Нилсон отвори служебната врата, която отделяше частта за гости на кораба от частта за персонала, и се обърна към мен, докато затваряше вратата зад нас.

— Съжалявам, че не се получи толкова добре — каза той. — Надявах се някое от момичетата да се окаже жената, която сте видели, и да се успокоите.

— Вижте... — Потърках лицето си и усетих грапавостта на нарастващата драскотина на бузата си и нарастващото си главоболие. — Не съм сигурна...

— Хайде да вървим да говорим с Ева — твърдо каза Нилсон.

Обърна се и ме поведе по коридора към следващото стълбище.

Корабът сякаш напредваше с труд, преодолявайки една огромна вълна след друга. Преглъщах слюнката, събираща се в устата ми, и усещах как под блузата по гърба ми се стича студена пот. За миг се замислих дали да не се върна в каюта си. Не беше само заради главата ми. Трябваше да довърша четенето на комплекта за пресата и да започна да пиша материала, който Роуън щеше да очаква след завръщането ми. Бях ужасно убедена, че Бен, Тина, Александър и всички останали вероятно вече си водеха бележки, пишеха текстове, проучваха

Балмър в „Гугъл“ и подбирах снимки за печат.

Но после се овладях. Ако исках Нилсон да ме приеме сериозно, трябваше да мина през това. Колкото и да желяех да се изкача по стълбицата във „Велосити“, някои неща бяха по-важни.

Намерихме Ева на рецепцията на спа студиото, красива, спокойна стая на горната палуба, почти цялата в стъкло, с дълги завеси, които се развяваха от бриза, когато отворихме вратата. Стъклените стени гледаха към палубата, а светлината блестеше ярко след приглушеното осветление в помещенията долу.

Поразителната тъмнокоса жена на четирийсетина години, с големи златни халки на ушите, вдигна очи, когато двамата с Нилсон влязохме.

— Йохан! — каза тя сърдечно. — Какво мога да направя за теб? А това трябва да е...?

— Ло Блеклок — казах аз и подадох ръка.

Веднага се почувствах по-добре. Бях далеч от теснотата в помещенията за персонала и неприятното гадене отстъпи пред морския бриз.

— Добро утро, госпожице Блеклок — усмихна се тя.

Разтърсих ръката ѝ, ръкостискането ѝ беше здраво, а пръстите — кокалести, но силни. Английският ѝ беше удивително добър — почти толкова добър, колкото на момичето от каютата, но не беше тя. Беше твърде възрастна, грижливо овлажнената ѝ кожа все пак носеше онова леко задебеляване от прекалено продължително излагане на слънце.

— Какво мога да направя за вас?

— Съжалявам — казах. — Търся някого и момичетата от долната палуба предположиха, че може да сте вие, но не сте.

— Госпожица Блеклок е видяла една жена снощи — каза Нилсон. — В каютата до нейната. Била на двайсет и няколко години, с дълга, тъмна коса и бледа кожа. Госпожица Блеклок е чула някакви шумове, които са я обезпокоили, и сега се опитваме да установим дали жената е от персонала.

— Боя се, че не съм аз — каза Ева доста любезно.

Нямаше ѝ следа от племенната отбрана на момичетата долу. Тя се разсмя леко.

— Честно казано, мина много време, откакто бях на двайсет. Говорихте ли със стюардесите? Хани и Биргита имат тъмни коси и са около тази възраст. Също и Ула.

— Да, говорихме с тях — отвърна Нилсон. — А сега смятаме да се видим с Ула.

— Тя няма да има никакви проблеми — казах. — Жената, имам предвид. Притеснявам се за нея. Ако се сещате за някого, който би могъл да е...

— Съжалявам, че не мога да помогна — каза Ева.

Беше пряма и наистина изглеждаше, че съжалява, и беше най-искрено загрижената от всички, с които бях говорила досега. Малка бръчка се спускаше между красиво оформените ѝ вежди.

— Наистина съжалявам. Ако чуя нещо...

— Благодаря — казах.

— Благодаря, Ева — повтори Нилсон и се обърна да си тръгне.

— Няма за какво — каза Ева и ни придружи до вратата. — Очаквам с нетърпение да ви видя по-късно, госпожице Блеклок.

— По-късно?

— В единият е спа преживяването за дамите. Има го в графика за пресата.

— Благодаря — казах. — Ще се видим тогава.

Докато се обръщах, за да си тръгна, ме изпълни вина за непрочетените страници на комплекта за пресата в каютата ми и се зачудих какво ли още бях пропуснала.

Излязохме от спа центъра през изхода към палубата. Открехнатата врата беше изтръгната от ръката ми от силния повей и рязко се удари в каучуковата опора, поставена там за целта. Нилсон я затвори зад мен, а аз пристъпих към парапета на кораба, треперейки от вятъра.

— Студено ли ви е? — извика Нилсон през рева на вятъра и бученето на двигателите.

Поклатих глава.

— Не... всъщност, да, но имам нужда от чист въздух.

— Все още ли се чувствате зле?

— Не и тук навън. Но главата ме боли.

Хванах се за студената боядисана стомана на парапета и се наклоних назад, загледана отвъд стъклените балкони на каютите на кърмата, към пенещата се следа, оставяна от кораба, и огромната морска шир по-нататък, невъобразимо дълбока и студена. Помислих си за хилядите метри вихрещ се тъмнина под нас, за мрака и мълчанието долу и как нещо — някой — можеше да пропада с дни в онези черни дълбини, преди най-сетне да намери покой на лишеното от светлина морско дъно.

Помислих си за момичето предната вечер и колко лесно би било за някого — Нилсон, Ева, който и да е — просто да пристъпи зад мен, да ме бутне леко...

Потръпнах.

Какво се беше случило? Не можеше да съм си го въобразила. Писъкът и плясъкът, може би. Но не и кръвта. Не бих могла да си въобразя това.

Поех дълбока глътка от чистия въздух на Северно море обърнах се и се усмихнах решително на Нилсон, като отметнах назад косите си, които вятърът бе увил около лицето ми.

— Е, къде се намираме?

— В международни води — каза Нилсон. — На път за Тронхайм, мисля.

— Тронхайм? — Опитах се да си припомня разговора предишната вечер. — Не спомена ли лорд Балмър, че първо отиваме в Берген?

— Може би има промяна в плана. Знам, че лорд Балмър се надява силно да успеете да върнете Северното сияние. Може би тази вечер има особено добри условия, затова е поискал да ускорим на север. Или е било предложение на капитана — може да има климатични причини да продължим пътуването по този начин. Нямаме фиксиран маршрут. Ние сме напълно способни да задоволим прищевките на нашите пътници. А може би на вечерята снощи някой е изразил особено силно желание да види Тронхайм.

— Какво има в Тронхайм?

— В Тронхайм? Е, има известна катедрала. И някои райони на града са много живописни. Но основното са фиордите. Както и фактът, че градът, разбира се, е много подалеч на север от Берген, така че има по-голям шанс да се види сиянието. Но може би ще трябва да отидем още на север, до Бодьо или дори до Тромсьо. По това време на годината все още не е сигурно.

— Разбирам.

Не знаех защо, но думите му ме обезпокоиха. Едно е да се чувстваш участник в организирано пътуване. Съвсем друго е да осъзнаеш, че си безпомощен пътник с някой друг

на волана.

— Госпожице Блеклок...

— Наричайте ме Ло — прекъснах го. — Моля ви!

— Добре тогава, Ло. — Широкото, добродушно лице на Нилсон изглеждаше измъчено. — Не искам да мислите, че не ви вярвам, Ло, но в студената светлина на деня...

— Дали все още съм сигурна? — довърших.

Той кимна. Въздъгнах тъжно, като си мислех за съмненията си от предната вечер и в какво съзвучие беше неизреченият въпрос на Нилсон с неприятното, дразнещо гласче в главата ми. Впих пръсти в плата на блузата си, преди да отговоря.

— Истината е, че не знам. Беше късно, а вие сте прав, пиех... може да се заблуждавам за писъка и плясъка. Дори и кръвта — предполагам, би могло да е някаква игра на светлината, въпреки че съм сигурна в това, което видяха. Но жената в каютата — няма начин да си я въобразя. Просото не може. Аз я видях, говорих с нея. Ако тя не е тук — на кораба, имам предвид, — тогава къде е?

Последва дълго мълчание.

— Е, не сме говорили с Ула — каза най-сетне той. — Предвид вашето описание, не съм сигурен, че е тя, но поне трябва да я изключим.

Извади служебната радиостанция и започна да натиска копчетата.

— Не знам за вас, но на мен ми се пие кафе, така че защо да не я помолим да се срещнем в залата за закуска.

Залата за закуска беше същата, в която бяхме вечеряли миналата нощ, но двете големи маси бяха разделени на половин дузина по-малки. Когато Нилсон отвори вратата, нямаше никого, освен младия сервитьор с житно руса коса, сресана на път по средата. Той се приближи и ме поздрави с усмивка.

— Госпожице Блеклок? Готова ли сте за закуска?

— Да, моля — казах небрежно и огледах залата. — Къде трябва да седна?

— Където ви харесва — махна с ръка към празните маси. — Повечето гости избраха да закусят в каютите си. Можа би до прозореца? Мога ли да ви донеса чай, кафе?

— Кафе, моля — казах аз. — С мляко, без захар.

— И чаша за мен, ако обичаш, Бьорн — каза Нилсон и добави над рамото на Бьорн: — О, здравей, Ула.

Обърнах се и видях удивително красиво момиче с тежък черен кок, което вървеше през трапезарията към масата.

— Здравей, Йохан — каза тя.

Акцентът ѝ беше подходящ, но още преди да заговори, бях сигурна, че не е момичето от каютата. Беше изключително красива, кожата ѝ, на фона на черната коса, изглеждаше бяла и чиста като порцелан. Момичето в каютата беше хубаво и привлекателно, но не притежаваше такава деликатна, класическа красота, подобна на ренесансова живопис. Освен това Ула беше висока почти метър и осемдесет, а момичето от каютата беше приблизително с моя ръст, много по-ниска от Ула. Нилсон ме погледна въпросително, но аз поклатих глава. Бьорн се върна с две чаши на поднос и меню за мен. Нилсон прочисти гърлото си.

— Ще пиеш ли кафе с нас, Ула?

— Благодаря — каза тя и поклати глава, така че тежкият кок се разлюля над шията ѝ. — Вече закусих, но ще седна за момент.

Тя се настани на стола срещу нас и ни погледна и двамата, усмихвайки се в очакване. Нилсон отново се прокашля.

— Госпожице Блеклок, това е Ула. Тя е стюардеса за предните каюти, тоест Балмър, Йенсен, Коул Ледерер и Оуен Уайт. Ула, госпожица Блеклок търси едно момиче, което е видяла вчера. Тя не е в списъка на пътниците, затова мислим, че може да е от персонала, но нямахме шанса да я открием. Госпожице Блеклок, бихте ли описали момичето, което сте видели?

Направих кратко описание, сякаш за стотен път.

— Сещате ли се за някого? — Почувствах, че гласът ми бе започнал да звучи умолително. — Който и да е, отговарящ на това описание?

— Е, аз очевидно имам тъмна коса — каза Ула със смях. — Но не съм аз и не съм много сигурна за друг. Хани има тъмна коса, също и Биргита...

— Срегнах се с тях — прекъснах я. — Не са те. Някой друг? Чистачки? Моряшки екипаж?

— Н-не... никой от екипажа не отговаря на това описание — бавно каза Ула. — В персонала е и Ева, но тя е твърде стара. Говорихте ли с персонала в кухнята?

— Както и да е — започвах да се отчайвам.

Сякаш затъвах в повтарящ се кошмар, като разпитвах човек след човек, а през това време споменът за тъмнокосото момиче започваше да се разтваря и да гасне, да се изплъзва през пръстите ми като вода. Колкото повече лица виждах, всяко от тях съвпадащо донякъде, но не съвсем, а моя спомен, толкова по-трудно се оказваше да удържа образа в съзнанието си.

И все пак имаше нещо, което бе определящо за онова момиче, нещо, което бях сигурна, че ще разпозная, ако го видя отново. Не бяха чертите ѝ — те бяха хубави, но съвсем обикновени. Не беше косата или тениската на „Пинк Флойд“. Беше нещо в нея, неподправената жизненост и енергичност на изражението ѝ, докато се взираше в мен в коридора, изненадата ѝ, когато бе видяла лицето ми.

Възможно ли бе да е мъртва?

Но алтернативата може би не беше по-добра. Защото единствената друга възможност — вече не бях сигурна дали бе по-добра или по-лоша — беше самата аз да съм полудяла.

Ула и Нилсон се оттеглиха, когато пристигна закуската ми, и ме оставиха да гледам през прозореца, докато се храня.

Тук горе, с изглед към морето и палубата, не се чувствах толкова болна и успях да се справя с голяма част от порцията, усещайки как енергията се връща в крайниците ми и неприятното гадене отслабва. Осъзнах, че поне част от причините да се чувствам толкова зле се кореняха в ниската кръвна захар. Винаги ставам странна и неуверена, когато стомахът ми е празен.

Но макар че с храната и гледката към океана се почувствах по-добре физически, не спирах да прехвърлям снощните събития в главата си, да възпроизвеждам разговора с момичето, изненадата на лицето ѝ, нотката на раздразнение, когато пъкна спиралата в шепата ми. Нещо се случваше, бях сигурна в това. Имах чувството, че съм включила телевизора по средата на филма и се опитвам да разбера кои са героите. Бях прекъснала момичето, докато правеше нещо. Но какво?

Каквото и да беше, вероятно бе свързано с изчезването ѝ. И каквото и да смяташе Нилсон, не можех да повярвам, че е почиствала стаята. Никой не почистваше стаи само по къса тениска с „Пинк Флойд“. А освен това тя просто не приличаше на чистачка. Не би могла да има такава коса и такъв маникюр със заплаща на чистачка. Блясъкът на тази гъста тъмна грива говореше за години грижи и скъпи процедури. Индустриален шпионаж? Пътник без билет? Любовна афера? Спомних си студения блясък в очите на Коул, когато говореше за бившата си съпруга, и за снизходителните уверения на Камила Лидман на долната палуба. Мислех си за тромавия и як Нилсон, за неприятната пристрастеност на Александър към темата за отровите и неестествената смърт снощи на вечеря — но всяка следваща възможност ми се струваше по-малко вероятна от предишната.

Притесняваше ме лицето ѝ. Колкото повече се мъчех да го запомня, толкова повече се размиваше. Отделни детайли — височина, цвят на косата, състояние на ноктите ѝ — всичко това можех да опиша ясно. Но нейните черти... прав нос, тесни, тъмни вежди, внимателно оформени... Това беше всичко. Можех да кажа каква не беше: пълна, стара, белязана от акне. Да кажа каква беше — ето това бе по-трудно. Носът ѝ беше... обикновен. Устата ѝ беше обикновена. Нито широка, нито като розова пъпка, нито пухкава, нито пълна. Просто обикновена. Нямаше нищо отличително, което да мога да посоча с пръст.

Беше като мен. Можех да съм аз.

Разбрах какво искаше Нилсон. Искаше да забравя онова, което бях чула, писъка, предпазливото плъзгане на вратата на верандата и ужасяващия, звучен и мазен плясък.

Искаше да започна да се съмнявам в собствения си спомен за събитията. Вземаше ме на сериозно само за да ме принуди да започна да се самопроверявам. Оставяше ме да задам всички въпроси, които исках — единствено за да убедя сама себе си, че греша.

Донякъде го разбирах. Това беше първото пътешествие на „Аурора“, а корабът беше пълен с журналисти, фотографи и влиятелни хора. Едва ли имаше по-неподходящо време нещо да се обърка. Вече си представях заглавията. ПЪТЕШЕСТВИЕ КЪМ СМЪРТТА: УЧАСТНИК В ЕЛИТЕН ПРЕС ТРИП СЕ ДАВИ. Като шеф на охраната, щяха най-напред да потърсят сметка на Нилсон. Най-малко щеше да загуби работата си, ако нещо се бе объркало още на първото пътуване, за което отговаряше.

И нещо повече — този вид публичност, която би породила една необяснима смърт, можеше да потопи цялото начинание.

Такова нещо можеше да провали „Аурора“ още преди да се задейства, а ако това се случеше, всички на борда биха могли да загубят работата си, от капитана до чистачката Ивона.

Разбирах го.

Но бях чула нещо. Нещо, което ме изтръгна от съня със сърце, биещо с 200 удара в минута, с влажни от пот длани и с убедеността, че някъде много близо друга жена имаше сериозни проблеми. Знаех какво е да бъдеш като това момиче — да осъзнаеш в един миг колко невероятно крехък е животът ти, колко тънки като хартия са защитните ти стени.

И каквото и да казваше Нилсон, ако нищо не се бе случило с това момиче, къде беше тя? Писъкът, кръвта — възможно беше да съм си ги въобразила. Но момичето — определено не бях си въобразила момичето. А тя не можеше да изчезне без нечия помощ.

Потърках очите си, усетих дразнещите остатъци от грима от миналата нощ и се замислих за единственото нещо, което доказваше, че тя не бе плод на въображението ми: онзи туш за мигли „Мейбълин“.

Мислите запрепускаха бясно в главата ми. Щях да го върна в Англия в пластмасово пликче, за да му свалят отпечатъци. Не, още по-добре, щяха да го тестват за ДНК. Но четките за грим остава ДНК, нали? В „От местопрестъплението: Маями“ щяха да изградят цяло обвинение върху четчица за мигли. Трябваше да има нещо, което биха могли да направят.

Прогоних от съзнанието си картината как отивам в полицейското управление в Крауч Енд със спирала в пликче и настоявам за обстоен анализ пред полицаи, който едва сдържа развеселената си усмивка. Някой щеше да ми повярва. Трябваше. Ако ли не... Щях да платя, за да се направи.

Извадих телефона си с намерението да потърся в „Гугъл“ „цена на частно изследване на ДНК“, но още преди да зареди, осъзнах колко безумно беше. Не можех да получа изследване на ДНК с полицейско качество от интернет компания, специализирана в изневеряващи съпрузи. А и какво щяха да ми кажат резултатите, без да има с какво да ги сравня?

Вместо това се заех да си проверя имейла. Нищо от Джуда. Всъщност нищо от никого. Нямах телефонен сигнал, но като че ли бях свързана с безжичната мрежа на кораба, затова опитах опресняване. Не се случи нищо. Иконката за актуализиране се въртя известно време, а след това се появи надпис „Няма връзка с мрежата“.

С въздишка прибрах телефона в джоба и огледах боровинките в чинията си. Палачинките бяха вкусни, но апетитът ми беше изчезнал. Струваше ми се невъзможно, сюрреалистично: бях станала свидетел на убийство — или най-малкото го бях чула — и въпреки това бях тук и се насилвах да ям палачинки с кафе, докато през цялото това време убиецът се разхождаше на свобода и аз не можех да направя нищо.

Знаеше ли, че е бил чут и е съобщено за случая? След шума, който вдигнах, и въпросите, които задавах навсякъде из кораба, и да не бе разбрал през нощта, сега вече знаеше.

Корабът посрещна още една вълна, този път странично, и аз отместих чинията и се изправих.

— Желаете ли още нещо, госпожице Блеклок? — попита Бьорн, а аз подскочих и се обърнах.

Беше се появил като по магия от врата, изрязана в ламперията в задната част на стаята. Бе почти невъзможно да я забележиш, ако не знаеш, че е там. Дали беше стоял там през

цялото време, за да ме наблюдава? Имаше ли там някаква шпионка?

Поклатих глава и направих всичко възможно да се усмихна, докато прекосях бавно люлеещия се под.

— Не, благодаря, Бьорн. Благодаря ви за помощта.

— Желая ви прекрасна сутрин. Имате ли планове? Ако не сте опитали още, гледката от горещата вана на палубата е зашеметяваща.

Внезапно отново се видях, сама в горещата вана, ръката в латексова ръкавица, която ме натискаше под водата.

Пак поклатих глава.

— Мисля, че трябва да ида в спа центъра. Но май най-напред ще си полегна в каютата. Много съм уморена. Снощи не спях добре.

— Разбира се! — Произнесе го „разбира се“. — Разбирам ви напълно. Може би са ви предписали малко почивка и релакс.

— О... — казах аз. — Почивка и релакс. Да, разбира се. Съжалявам... както казах, толкова съм уморена...

Отправих се към вратата, а кожата ми изведнъж настръхна при мисълта за невидимите очи, които може би наблюдаваха нашия разговор. Поне в моята каюта можех да бъда сигурна, че съм сама.

— Насладете се на почивката си!

— Така и ще направя — казах.

Обърнах се да си вървя и се блъснах в Бен Хауърд, който влезе с мътен поглед.

— Блеклок!

— Хауърд.

— Снощи... — каза той неловко.

Поклатих глава. Не исках да водя този разговор пред услужливия Бьорн, който се усмихваше от другия край на стаята.

— Нека не го обсъждаме — прекъснах го. — И двамата бяхме пияни. Чак сега ли се събуди?

— Аха. — Той сподави огромна прозявка. — След като си тръгнах от каютата ти, се натъкнах на Арчър и накрая играхме покер с Ларс и Ричард Балмър до малките часове.

— О... — прехапах устни. — В колко часа си легна?

— Бог знае. Май към четири.

— Само защото... — започнах.

Но после замълчах. Нилсон не ми беше повярвал. Бях стигнала дотам, че и аз едва си вярвах. Но Бен... Той щеше да ми повярва, нали?

Върнах се към времето, прекарано заедно, и към момента, в който всичко свърши... Изведнъж вече не бях толкова сигурна.

— Няма значение — продължих. — Ще ти кажа по-късно. Върви да закусиш.

— Добре ли си? — попита той, когато се обърнах. — Изглеждаш ужасно.

— Страхотно! Благодаря.

— Не, искам само да кажа... изглеждаш, сякаш почти не си спала.

— Не съм. — Опитвах се да не бъда груба, но заради тревогата и изтощението думите ми прозвучаха по-рязко, отколкото исках.

Когато корабът прехвърли още една вълна, продължих;

— Морето ми се струва доста бурно.

— Така ли? За щастие никога не ме хваща морска болест. — В гласа му имаше дразнеща нотка на самодоволство и аз едва сдържах порива си да му отвърна кратко и остро. — Както и да е, утре рано ще бъдем в Тронхайм.

— Утре?

Гласът ми навярно бе издал смайването ми, защото той се вгренчи в мен.

— Да. Защо, какво има?

— Мислех си... Представях си, че днес... — замълчах.

Той сви рамене.

— Нали знаеш, че пътят е дълъг.

— Няма значение. — Трябваше да се върна в стаята си, да обмисля всичко, да се опитам да разбера какво бях й какво не бях видяла. — Ще се прибера в стаята... трябва да си полегна.

— Добре. Ще се видим по-късно, Блеклок — каза Бей безгрижно.

Но в очите му, докато ме изпращаше с поглед, имаше тревога.

Мислех, че отивам към стълбите за палубата, но навярно се бях объркала, защото се озовах в библиотеката — умалена версия на облицована с дърво библиотека в имение, цялата в зелени лампи за четене и покрити с рафтове стени.

Въздъгнах и се опитах да съобразя къде бях завила в грешна посока и дали имаше по-пряк път, вместо да се върна обратно и да срещна отново Бен. Изглеждаше невъзможно да се изгубиш на толкова малък кораб, но в начина на разпределение на помещенията имаше нещо много объркващо, бяха разположени плътно като в пъзел, предназначен да използва всеки сантиметър празно пространство, а навигацията в лабиринта ставаше още по-сложна, тъй като движението на кораба объркваше усещането ми за посока.

Никак не ми помагаше фактът, че за разлика от фериботите, тук нямаше схеми и указателни знаци — вероятно целеше да създаде впечатлението, че това е частен дом, който просто споделяте с още богаташи.

Имаше два изхода и повече или по-малко случайно, отворих вратата към палубата. Навън поне щях да съм сигурна накъде вървя. Когато излязох и вятърът ме блъсна в лицето, чух до себе си дрезгав глас, напоен с никотин.

— Скъпа, цяло чудо е, че си на крака! Как си тази сутрин?

Обърнах се. Беше Тина, застанала под извитото стъкло на навеса за пушене с цигара между пръстите.

Тя си дръпна здраво.

— Май си като сдъвкана и изплюта?

Потиснах желанието да се обърна и да избягам. Трябваше да градя връзки. Не можех да допусна махмурлукът, който сама си бях докарала, да ми попречи. Опитах да се усмихна с надеждата, че изглеждам убедително.

— Малко. Не трябваше да пия толкова.

— Е, аз бях доста впечатлена от количеството, което погълна — каза тя с леко подигравателна усмивка. — Както казваше старият ми шеф, когато започнах в „Експрес“, някога, в епохата на наистина дългите обеда, ако успееш да надпиеш онзи, когото интервюираш, значи си на път да направиш първия си удар.

Погледнах я през пелената от дим. В редакцията се носеше мълвата, че се е изкачила по корпоративната стълбица, стъпвайки по гърбовете на безброй млади жени, а след това,

когато е преминала през стъклени таван, е издърпала стълбата след себе си. Спомних си как Роуан веднъж каза: „Тина е от онези жени, които смятат, че присъствието на естроген в заседателната зала е заплаха за собственото ѝ съществуване“.

Но някак си не можех да свържа забележките ѝ с жената, която стоеше пред мен. Познавах поне една бивша колежка която казваше, че дължи на Тина кариерата си, и когато я гледах сега, със засмените ѝ силно гримирани очи, се попитах какво ли е било да бъдеш жена журналистка от това поколение, да си пробиваш път със зъби и нокти през редиците на „старите момчета“. И сега беше достатъчно трудно. В крайна сметка едва ли можехме да виним Тина за това че не е взела със себе си всички жени от редакцията.

— Ела, скъпа, ще ти разкрия една малка тайна — каза тя и ме притегли. Пръстените прозвъннаха на костеливите ѝ пръсти. — Клин клин избива: трябва ти коктейл за махмурлука, последван от дълго, бавно чукане.

Имаше само един възможен отговор, който да не започва с *Ъъъъ*, и това беше безучастното мълчание. Тина отново издаде дрезгавия си, пропит с никотин смях.

— Шокирах те.

— Всъщност не. Само че... работата е там... има малък недостиг на кандидати.

— Стори ми се, че ти и онзи малък секси Бен Хауърд бяхте настроени доста приятелски снощи... — подхвърли тя.

Потиснах потръпването си.

— С Бен бяхме заедно преди години — казах твърдо. — И нямам желание да се връщам назад.

— Много разумно, скъпа. — Тя ме потупа по ръката и пръстените ѝ отново прозвъннаха при допира до кожата ми. — Както казват афганистанците, човек не може да се изкъпе два пъти в едно и също езеро.

Не бях сигурна какво да отговоря.

— Как ти беше името? — попита тя рязко. — Луиз, нали?

— Ло. Всъщност е съкратено от Лора.

— Радвам се, че се запознахме, Ло. Работиш с Роуън във „Велосити“, нали?

— Да, така е — казах. — Репортер съм. — А после изненадах и себе си. — Но се надявам да я замествам, докато е в отпуск по майчинство. Получих пътуването отчасти заради това. Искаха да ме изпитат. Да видят как ще се справя.

Макар че ако това наистина беше тест, бях на път да се проваля. Във „Велосити“ определено не бяха имали предвид обвинение срещу домакините, че прикриват смърт.

Тина отново дръпна от цигарата си, после изплю късче тютюн и ме огледа преценяващо.

— Тази роля върви с много отговорности. Но е добре, че искаш да се издигнеш. А какво ще правиш, когато се върне?

Отворих уста, за да отговоря, но се спрях. Какво щях да направя? Да се върна на старата си работа? Още се чудех какво да кажа, когато тя заговори:

— Обади ми се по някое време, когато се върнем в редакциите си. Винаги съм нащрек за сътрудници на хонорар, особено за малки умници с известна амбиция.

— Аз съм на щатен договор — казах със съжаление.

Оценявах, че това е комплимент, и не исках да го отхвърлям, но бях сигурна, че клаузата, забраняваща работа за конкуренцията, не ми оставяше вратички.

— Твоя работа — каза Тина и сви рамене.

В това време корабът се разклати и тя пристъпи към парапета.

— Уф, цигарата ми изгасна. Нямах ли запалка, скъпа? Оставих моята в салона.

— Не пуша — отговорих.

— По дяволите.

Тя изстреля фаса над парапета и двете загледахме как вятърът го подхваща и го скрива от погледите ни още преди да стигне до разпенената вода. Наистина би трябвало да ѝ дам визитната си картичка или поне да я поразпитам за плановете на „Вернеан“ за бъдещи броеве и докъде е стигнала в ухажването на лорд Балмър. Точно това би направила Роуън. А Бен навярно досега щеше да е сключил договор за свободна практика и да се оправил с точката за конкуренцията.

Но точно в този момент, когато Нилсон вероятно правеше историята ми на пух и прах пред капитана, кариерата не ми се струваше толкова важна. Трябваше непременно да я разпитам какво е правила снощи. Все пак Бен беше играл покер с Ларс, Арчър и Балмър, така че оставаха сравнително малък брой хора, които може да са били в каютата до моята. Дали Тина беше достатъчно силна, за да изхвърли жена през борда? Погледнах я скришом, когато тръгна към вратата по осеяната със солени пръски палуба на тънките си токчета, които се хлъзгаха леко по боядисаната метална повърхност. Беше слаба като хрътка, повече сухожилия, отколкото мускули, но можеше да се предположи, че в ръцете ѝ се крие неподозирана сила, а и картината, която Роуън бе нарисувала, беше на жена, чиято безскрупулност компенсираше физическите ѝ данни.

— Ами вие? — попитах, докато я следвах към вратата. — Добре ли прекарахте снощи?

Тя рязко спря при тези думи, задържа тежката врата с една ръка, пръстите ѝ стиснаха метала, а сухожилията на гърба ѝ изпъкнаха като стоманени въжета. Обърна се и ме погледна.

— Какво каза?

Вратът ѝ се проточи напред като на велоцираптор, очите ѝ се впиха в мен.

— Аз... — запънах се, учудена от яростната ѝ реакция. — Аз не... просто се чудех...

— Е, съветвам те да престанеш да се чудиш и да запазиш намеците за себе си. Умно момиче като теб знае добре, че не бива да си създава врагове в този бизнес.

После пусна вратата и я остави да се затръшне зад нея.

Останах на палубата, загледана смаяно, след като тя се скри зад обсипаната със солени капки врата, да се питам какво, по дяволите, се беше случило току-що.

Поклатих глава и се овладях. Нямах смисъл да се опитвам да разбера сега. Трябваше да се върна в каютата и да съхраня единственото доказателство, което ми бе останало.

Бях заключила вратата, преди да тръгна с Нилсон, но осъзнах, докато слизах предпазливо по стълбите към палубата с каютите и видях как чистачките теглят прахосмукачките след себе си, а на количките им са натрупани кърпи и спално бельо, че съм забравила да сложа табелката „Не ме безпокойте“.

Апартаментът ми беше като нов. Мивката беше лъсната, прозорците бяха почистени от солените пръски. Дори мръсните дрехи и скъсаната вечерна рокля бяха изчезнали магически.

Но това изобщо не ме интересуваше. Отидох направо в банята, при стройните редици от гримове и почистващи лосиони на тоалетката.

Къде беше?

Отместих червилото и блясъка за устни, пастата за зъби, овлажнителя, тоалетното

мляко, използван наполовина блистер с хапчета... но не беше там. Не можех да зърна никакъв проблясък на розово и зелено. Тогава под плота — в кошчето? Нищо!

Обходих спалнята, като отварях чекмеджета едно след друго и надничах под столовете. Къде беше? Къде беше?

Но знаех отговора още преди да се отпусна на леглото и да обхвана главата си с ръце. Тубичката туш за мигли — моята единствена връзка с изчезналото момиче — я нямаше.

„Харингей Еко“, събота, 26 септември

ЛОНДОНЧАНКА ИЗЧЕЗВА ОТ НОРВЕЖКИ КРУИЗЕН КОРАБ

Приятели и роднини на изчезналата лондончанка Лора Блеклок заявяват, че са „все по-загрижени“ за нейната безопасност. Блеклок (32), която живее в Уест Гроув в Харингей, бе обявена за изчезнала от партньора ѝ Джуда Люис (35) по време на почивка на борда на ексклузивния круизен кораб „Аурора Бореалис“.

Господин Люис, който не е бил на борда с госпожица Блеклок, събщи, че се е разтревожил, след като госпожица Блеклок не отговорила на съобщения от борда на круизния кораб и всички следващи опити да се свържат с нея се оказали неуспешни.

Говорител на „Аурора Бореалис“, който напусна Хъл миналата неделя за първото си плаване, потвърди, че Блеклок не е виждана на планираното пътуване до Тронхайм от вторник, 22 септември, но в компанията първоначално предположили, че тя е решила да се откаже от пътуването. Едва когато госпожица Блеклок не се завърнала в петък в Обединеното кралство, а партньорът ѝ вдигнал тревога, те осъзнали, че заминаването ѝ не е било планирано.

Памела Крю, майката на изчезналата жена, каза, че е изключително нехарактерно за нейната дъщеря да не влезе в контакт, и призова всеки, който може да е видял госпожица Блеклок, известна като Ло, да се обади.

Не исках да позволя на паниката да ме завладее.

Някой беше влизал в стаята ми.

Някой, който знаеше.

Някой, който знаеше какво бях видяла, какво бях чула и какво бях казала.

Минибарът беше зареден отново и ме прониза внезапен копнеж за едно питие, но отхвърлих тази мисъл и започнах да обикалям каютата, която вчера ми се струваше толкова просторна, а сега сякаш се свиваше около мен.

Някой беше идвал тук. Но кой?

Обзе ме неудържимо желание да закрепя, да побягна, да се скрия под леглото и никога да не изляза, но нямаше измъкване — не и докато не стигнем Тронхайм.

Осъзнаването на този факт спря лудешкото препускане на мислите ми. Застанах, опряла ръце на тоалетката, с отпуснати рамене, и се вгледах в пребледнялото си изопнато лице в огледалото. Не беше само заради липсата на сън. Под очите ми се очертаваха тъмни кръгове от изтощение, но нещо в погледа ми ме накара да се вцепеня: беше изпълнен със страх, като на животно, притиснало се до земята.

От коридора се чу стряскащо бучене и си припомних, че чистачките обикалят помещенията. Поех дълбоко дъх, изправих се и отметнах косата си назад. После отворих вратата и подадох глава в коридора, където още се носеше бръмченето на прахосмукачката. Ивона, полякинята, с която се бях запознала на долното равнище, почистваше каютата на Бен нагоре по коридора, оставила вратата широко отворена.

— Извинете! — повиках я, но тя не чу.

Опитах от по-близо.

— Извинете!

Тя подскочи и се обърна с ръка на сърцето.

— Извинете! — каза тя, останала без дъх, и изключи с крак прахосмукачката.

Беше облечена в тъмносиня униформа, каквато носеха всички чистачки, грубоватото ѝ лице беше порозовяло от усилието.

— Аз стреснала.

— Съжалявам — промълвих. — Не мислех, че ще ви изплаша. Исках да попитам — чистихте ли стаята ми?

— Да, вече направих. Нещо не чисто?

— Не, много е чисто — дори прекрасно. Само се питах — видяхте ли спирала за мигли?

— Спир... — Тя поклати глава с неразбиращ вид. — Какво това?

— Спирала. За очите — ето такава. — Показах с жест как се слага и лицето ѝ се проясни.

— А! Да, знам — каза тя и добави нещо, което звучеше като „туш до ржес“. Нямах представа дали значеше „спирала за очи“, или „хвърлих я в кошчето“ на полски, но закимах енергично.

— Да, да, в розово-зелена тубичка. Такава...

Извадих телефона си с намерение да потърся в „Гугъл“ „Мейбълин“, но все още нямаше безжичен интернет.

— По дяволите, няма значение. Но е в розово и зелено. Видяхте ли я?

— Да, виждам снощи, когато чистя.

Гадост.

— Но не тази сутрин?

— Не — тя поклати глава смутено. — Не е в банята?

— Не.

— Съжалявам. Не видях. Мога питам Карла, стюардеса, ако е възможно, да... как да кажа... да купи нов...?

Обърканите ѝ думи и тревожният израз внезапно ми дадоха да разбера как изглеждаше всичко отстрани — луда жена, която едва ли не обвинява чистачката в кражба на използвана спирала. Поклатих глава и сложих длан на ръката ѝ.

— Съжалявам. Няма значение. Моля, не се притеснявайте.

— Не, има значение!

— Не, наистина. Сигурно съм я прибрала в джоба.

Но знаех истината. Спиралата беше изчезнала.

Върнах се в каютата, заключих два пъти вратата, сложих веригата, после вдигнах телефона, набрах нула и поисках да ме свържат с Нилсон. Оставиха ме доста дълго да слушам музика, после се обади жена, която звучеше като Камила Лидман.

— Госпожице Блеклок? Благодаря ви, че изчакахте. Свързвам ви.

Чу се прещракване и изпукване, после прозвуча дълбок мъжки глас.

— Ало. Йохан Нилсон е. С какво мога да ви помогна?

— Спиралата е изчезнала — казах без предисловие.

Настъпи пауза. Чувствах как преравя мислената си папка с бележки.

— Тубичката туш за мигли — казах нетърпеливо. — Онази, за която ви казах снощи — която ми даде жената от каюта 10. Това доказва всичко, не виждате ли?

— Не виждам...

— Някой е влязъл в каютата ми и я е взел.

Говорех бавно, опитвайки се да се владее. Имах странното усещане, че ако не говоря спокойно и ясно, мога да започна да крещя по телефона.

— Защо ще го правят, ако нямат какво да крият?

Последва дълга пауза.

— Нилсон?

— Ще дойда да ви видя — каза най-сетне той. — В каютата ли сте?

— Да.

— Идвам след десетина минути. С капитана съм, трябва да свърша тук, но ще дойда възможно най-скоро.

— Довиждане — казах аз и затворих слушалката. Бях повече ядосана, отколкото уплашена, макар че не бях сигурна дали се сърдя на себе си или на Нилсон.

Обиколих отново малката каюта, припомняйки си събитията от снощи, картините, звуците, страховете, изпълващи главата ми. Усещането, което не можех да преодоля, беше за насилие — някой беше влизал в моята стая. Някой се бе възползвал от факта, че съм заета с Нилсон, за да дойде, да рови из вещите ми и да отмъкне единственото доказателство, което подкрепяше моята история.

Но кой имаше достъп до ключ? Ивона? Карла? Джоузеф!

На вратата се почука, аз се обърнах рязко и отидох да отключа. Отвън стоеше Нилсон с

тревожния си вид на уморен мечок. Тъмните кръгове под очите му не бяха толкова големи, колкото моите, но бяха достатъчно внушителни.

— Някой е взел спиралата — повторих.

Той кимна.

— Може ли да вляза?

Отстъпих назад и той мина покрай мен в стаята.

— Мога ли да седна?

— Моля.

Той седна, диванът леко протестира, а аз се настаних срещу него на стола до тоалетката. Никой от нас не заговори. Чаках го да започне, той също, или просто се опитваше да намери подходящи думи. Стисна с два пръста основата на носа си, деликатен жест, който изглеждаше странно комичен за такъв едър мъж.

— Госпожице Блеклок...

— Ло — казах твърдо.

Той въздъхна и започна отново.

— Добре, Ло. Говорих с капитана. Никой от персонала не липсва, вече сме съвсем сигурни. Говорихме с целия персонал, но никой не е видял нищо подозрително в тази каюта, което ни води до заключението...

— Хей — прекъснах го рязко, сякаш ако му попречех да изрече думите, това щеше да се отрази на заключението, до което той и капитанът бяха стигнали.

— Госпожице Блеклок...

— Не. Не, не можете да го правите.

— Какво да не правя?

— Наричате ме „госпожица Блеклок“ в един момент, казвате ми, че цените моята загриженост, че аз съм уважаван пътник, дрън-дрън-дрън, а в следващия момент ме отхвърляте като истерична жена, която не е видяла, каквото е видяла.

— Не съм... — започна той, но аз го прекъснах. Бях твърде ядосана, за да го изслушам.

— Защото не можете да се държите и по единия начин, и по другия. Или ми вярвате, или... о, не, почакайте! — Спрях се, неспособна да повярвам, че не съм се сетила за това преди. — Какво ще кажете за видеонаблюдението? Нямате ли някаква система за сигурност?

— Госпожице Блеклок...

— Можете да проверите записите от коридора. Момичето ще го има там — трябва да го има!

— Госпожице Блеклок! — повтори той по-високо. — Говорих с господин Хауърд.

— Какво?

— Говорих с господин Хауърд — каза той по-уморено. — Бен Хауърд.

— Е, и? — попитах, но сърцето ми се разтуптя. — Какво може да знае Бен за това?

— Каютата му е от другата страна на празната. Искях да разбера дали е възможно да е чул нещо, дали би могъл да потвърди разказа ви за пляска.

— Той не е бил там — казах. — Играл е покер.

— Знам. Но той ми каза... — Нилсон замлъкна.

О, Бен, помислих си, а стомахът ми се сви. Бен, предателю. Какво си направил?

Знаех какво е казал. Разбрах го по лицето на Нилсон, но нямаше да го пусна лесно от кукичката.

— Да? — попитах през зъби.

Щях да го принудя да направи това правилно. Трябваше той да го изрече, сричка по сричка, колкото и да беше изнервящо.

— Той ми разказа за човека в апартамента ви. Крадецът.

— Това няма нищо общо.

— Това, във... — Той се прокашля и първо кръстоса ръце, после и краката си. Гледката на мъж с неговите размери, кацнал неудобно на дивана, опитващ се да стане незабележим, беше безумно смешна. Не казах нищо. Усещането, докато наблюдавах смущението му, беше изключително. *Ти знаеш* — помислих си злорадо, — *знаеш какъв боклук си.*

— Господин Хауърд ми каза, че вие, във, не спите добре, откакто е станало, във, нападението — измънка той.

Нищо не казах. Мълчах студено и твърдо, изпълнена с гняв срещу Нилсон, но най-вече срещу Бен Хауърд. Това щеше да е последният път, когато му се доверявах. Никога ли нямаше да се науча?

— А после и алкохолът — продължи той с нещастно изражение на светлото си набръчкано лице. — Той, хмм... не се съчетава добре с...

Замълча и извърна глава към вратата на банята, към жалката купчинка лични вещи.

— С какво? — попитах с тих и твърд глас, който ми се стори съвсем различен от моя.

Нилсон вдигна очи към тавана, притеснението му изпълваше стаята.

— С... антидепресанти — каза почти шепнешком и погледът му отново се насочи към смачкания, полупразен блистер с хапчета до мивката, а след това обратно към мен, натежал от извинения.

Но думите бяха изречени. Не биха могли да останат неизказани, и двамата го знаехме.

Седях, без да казвам нищо, но бузите ми горяха, сякаш ми бяха ударили плесница. Значи така. Бен Хауърд наистина му беше казал всичко, малкото лайно. За няколкото минути, в които бе разговарял с Нилсон. Само един разговор, а през това време той не само не бе подкрепил моята история, той беше изпял всяка подробност от моята биография, с която разполагаше, и бе направил така, че да изглеждам като ненадеждна, лабилна невротичка.

Да. Да, вземах антидепресанти. И какво от това?

Нямаше значение, че вземам тези хапчета — и пия алкохол — от години. Нямаше значение, че получавам пристъпи на тревожност, а не халюцинации.

Но дори и да имах остра психоза, това не отменяше факта, че с хапчета или без хапчета, *видях това, което видях.*

— Значи така — казах най-сетне, отсечено и равно. — Заради шепа хапчета решихте, че съм параноидна откачалка, която не може да отличи факт от измислица? Знаете ли, че има стотици хиляди хора на същото лекарство, което приемам?

— Съвсем не се опитвах да кажа това — отвърна неловко Нилсон. — Но е факт, че нямаме доказателства, които да подкрепят разказа ви, и с цялото ми уважение, госпожице Блеклок, онова, което смятате, че се е случило, е много близко до вашето прежив...

— Не! — изкрещях аз, изправих се и се извисих над свитото му от неудобство тяло, въпреки че всъщност беше една глава по висок от мен. — Казах ви, не можете да постъпвате така. Не можете да разговаряте сервилно с мен, а после да пренебрегвате онова, което ви казвам. Да, не бях спала. Да, бях пила. Да, някой нахълта в апартамента ми. *Но няма нищо общо с онова, което видях.*

— Тъкмо в това е проблемът, нали? — Той също се изправи, жегнат, руменина заля широките му бузи. — Не сте видели нищо. Видели сте едно момиче, каквито има много на

този кораб, а след това, много по-късно, сте чули плясък. От това сте стигнали до заключения, които са много близки до преживяното от вас преди няколко дни травмиращо събитие — случай, в който две и две е равно на пет. Това не е основание за разследване на убийство, госпожице Блеклок.

— Махайте се — казах.

Ледът около сърцето ми сякаш се стопи. Усещах, че ще направя нещо много глупаво.

— Госпожице...

— Вън. Махайте се!

Отидох до вратата и я отворих със замах. Ръцете ми трепереха.

— Махайте се! — повторих. — Веднага. Освен ако не искате да се обадя на капитана и да му кажа, че съм ви помолила многократно да напуснете каютата ми, а вие сте отказали.
МАХАЙТЕ СЕ ОТ МОЯТА КАЮТА!

Нилсон наведе глава и се запъти към вратата. Спря за миг, сякаш се канеше да каже нещо, но може би заради изражението или погледа ми, той като че ли се отказа и са обърна.

— Довиждане — каза, — госпожице...

Но аз не дочаках да чуя останалото. Затръшнах вратата в лицето му, после се хвърлих на леглото, за да си изплача очите.

Нямаше причина, поне на хартия, която да обяснява защо са ми нужни хапчета, за да се справям с живота. Имах страхотно детство, любящи родители, всичко необходимо. Не бях пребивана, насилвана или тормозена. Получавах само любов и подкрепа. Но това някак си не беше достатъчно.

Приятелката ми Ерин казва, че всички ние имаме демони вътре в нас, гласове, които шепнат, че не сме добри, че ако не постигнем това повишение или се провалим на този изпит, ще разкрием на света каква точно безполезна торба кожа и сухожилия сме всъщност. Може би е вярно. Може би моите просто имат по-силни гласове.

Но не мисля, че е толкова просто. Депресията, в която изпаднах след университета, не беше заради изпити или самооценка, беше нещо странно, по-химическо, нещо, което терапията с разговори нямаше да излекува.

Когнитивна поведенческа терапия, консултации, психотерапия — нищо от това не помогна така, както хапчетата. Лиси казва, че намира идеята за химическо балансиране на настроението за плашеща, че ако вземаш нещо, то може да промени това, което наистина си. Но аз не виждам нещата по този начин. За мен това е като да си сложиш грим — не да се дегизираш, а като начин да заприличаш повече на себе си каквато си наистина, по-малко сурова. Най-добрият аз, който можеш да бъдеш.

Бен ме беше видял „без грим“. И ме бе напуснал. Бях гневна дълго време, но накрая осъзнах, че не обвинявам него. Годината, в която станах на двадесет и пет, беше ужасна. Ако самата аз можех да се напусна, щях да го направя

Но това не извиняваше направеното от него сега.

— Отвори!

Потропването на клавишите на лаптопа спря и чух звук от отдръпването на стол. После вратата на каютата се отвори предпазливо.

— Да? — Лицето на Бен изпълни отвора и на него се изписа изненада, когато ме видя. — Ло, какво правиш тук?

— Как мислиш?

Имаше благоприличието да изглежда малко засрамен

— А, това ли...

— Да, това. — Изблъсках го и влязох в стаята му. — Говорил си с Нилсон — казах остро.

— Виж... — Вдигна ръка примирително, но нямаше как да ме умилостиви.

— Не ми пробутвай тия „виж“. Как можа, Бен? Колко време ти отне да изпееш всичко — обира, лекарствата, факта, че едва не загубих работата си... Каза ли му всичко това? Каза ли му за дните, когато не можех да се облека, не можех да напусна дома си?

— Не! Разбира се, че не. Боже, как можеш да си го помислиш?

— Тогава само за хапчетата? А фактът, че ме обраха и няколко други пикантни детайла, за да се създаде представата, че определено не може да ми се вярва?

— Не! Не беше така! — Той пристъпи към вратата на верандата, после се обърна към мен и прокара ръце през косата си, за да я приглади. — Просто ми се изплъзна, мамка му. Не знам как. Той е добър в работата си.

— Ти си журналист! Какво, по дяволите, се случи с „без коментар“?

— Без коментар — изстена той.

— Нямах представа какво направи.

Ръцете ми бяха стиснати в юмруци, ноктите ми се забиваха в дланите и се насилих да ги разтворя, като триех болезнените си ръце в дънките.

— Какво искаш да кажеш? Виж, задръж, имам нужда от кафе. Ти искаш ли?

Понечих да му кажа да се разкара. Но истината беше, че исках кафе. Кимнах леко.

— С мляко, без захар, нали?

— Точно така.

— Някои неща не са се променили — каза той, докато пълнеше машината за еспресо с минерална вода и поставяше капсулата.

Изгледах го.

— Ужасно много неща се промениха и ти го знаеш. Как можа да му наприказваш всичко това?

— Аз... не знам.

Отново прокара пръсти през непокорната си коса, вкопчи се в корените, сякаш можеше някак да изтръгне извинение от главата си, ако дърпаше достатъчно силно.

— Пресрещна ме след закуска, спря ме в коридора и започна да ми обяснява, че е загрижен за теб — нещо за шумове през нощта, — мъчеше ме махмурлук, въобще не можех да разбера за какво става дума. Най-напред помислих, че има предвид обира. После започна да говори, че си в лабилно състояние... Господи, Ло, съжалявам, не е като да съм отишъл да му потропам на вратата, изгарящ от желание да приказвам. За какво говореше той?

— Няма значение!

Взех кафето, което ми подаде. Беше твърде горещо, за да го пия, и го задържах в скута си.

— О, има. Явно си напълно разбита. Стана ли нещо снощи?

Около 95 процента от мен искаха да кажат на Бен Хауърд, че е изгубил правото си на доверие, като е разказал за личния ми живот на Нилсон и е разбил образа ми на надежден свидетел в неговите очи. За съжаление, останалите 5 на сто, изглежда, бяха особено силни.

— Аз... — Въпреки болката в гърлото, преглътнах желанието да кажа на някого какво се беше случило.

Може би, ако разкажех на Бен, щеше да предложи нещо, за което не бях се сетила? В края на краищата беше репортер. И макар да не ми се искаше да го призная, доста уважаван.

Поех си дълбоко дъх и след това споделих историята която бях разказала на Нилсон предната вечер, този път на един дъх, изгаряща от желание да го убедя.

— Факт е, че тя беше там, Бен — завърших аз. — Трябва да ми повярваш!

— Ей, ей — каза Бен и примигна. — Разбира се, че ти вярвам.

— Така ли?

Бях толкова изненадана, че едва не изтървах чашата с кафе и тя изтрака на стъкления плот.

— Наистина ли?

— Да, разбира се. Не ми е известен случай, в който да си си въобразила нещо.

— Нилсон не вярва.

— Мисля, че разбирам защо Нилсон не иска да ти повярва — каза Бен. — Всички знаем, че престъпленията на круизните кораби са в тъмната зона.

Кимнах. И аз като него бях чувала — както и всеки журналист, пишещ за пътешествия — множеството слухове за круизните кораби. Не че собствениците бяха по-престъпни

отколкото във всяка друга област на туристическата индустрия, просто престъпленията, извършени в морето, попадаха в някаква сива област.

„Аурора“ не беше като някои съдове, за които бях писала, приличащи повече на плаващи градове, отколкото на кораби, но имаше същия противоречив правен статут в международни води. Дори и в случаите на документирани изчезвания, нещата се замитаха под килима. Без ясна полицейска юрисдикция кой да поеме контрола, разследването твърде често биваше оставено на службите за сигурност на борда, които бяха наети от круизния кораб и не можеха да си позволят да ровят дълбоко, дори и да искат.

Потрих ръце, внезапно ми бе станало студено, въпреки задуха и горещината в каютата. Бях отишла при Бен с цел да го наругая, за да ми олекне. Последното нещо, което очаквах, беше той да ме подкрепи в притесненията ми.

— Онова, което ме тревожи най-много... — казах бавно, после замълчах.

— Какво? — подкани ме Бен.

— Тя... ми послужи със спирала. Точно така я срещнах — не знаех, че каютата трябва да е празна, и потропах на вратата, за да попитам дали може да ми заеме.

— Добре... — Бен отпи пак от кафето.

Лицето му над ръба на чашата беше озадачено, той явно не разбираше накъде бия.

— И какво?

— И... изчезна.

— Кое? Спиралата? Какво искаш да кажеш?

— Няма я. Някой я е взел от каютата ми, докато бях с Нилсон. Можех да пренебрегна всичко друго — но ако не се е случило нищо, защо ще вземат спиралата? Беше единственото конкретно нещо, с което можех да докажа, че в тази каюта е имало някого, а сега е изчезнал.

Бен стана, пристъпи към верандата и дръпна тънките завеси, макар това да изглеждаше странен, ненужен жест. За миг ми се стори, че не иска да се изправи пред мен и обмисля какво да каже.

После се обърна и приседна на ръба на леглото с делово изражение.

— Кой друг знаеше за това?

— За спиралата?

Беше добър въпрос, а аз, както осъзнах с леко огорчение, не бях се досетила да си го задам.

— Хм... Предполагам... никой, освен Нилсон.

Не беше успокояваща мисъл. Гледахме се един друг дълго време, а очите на Бен отразяваха неудобните въпроси, които внезапно започнаха да ми хрумват.

— Но той беше с мен — казах най-сетне. — Когато са я взели.

— През цялото време?

— Ами... горе-долу... Не, чакай, имаше пролука. Закусвах. И говорих с Тина.

— Значи би могъл да я вземе.

— Да — казах бавно. — Би могъл.

Дали той беше влизал в моята каюта? Така ли беше разбрал за лекарството ми и за препоръката да не се смесва с алкохол?

— Виж — каза най-сетне Бен, — мисля, че трябва да се видиш с Ричард Балмър.

— С лорд Балмър?

— Да. Както казах, снощи играх покер с него и ми ся видя почтен човек. И няма смисъл да се занимаваш с Нилсон. Балмър е най-високо. Баща ми винаги казваше: „Ако имаш

оплакване, отивай направо на върха“.

— Това едва ли е проблем с услугите за клиентите, Бен.

— Няма значение. Но този човек, Нилсон — нещата не изглеждат добре за него, нали? Ако има някой на този кораб, който може да потърси сметка на Нилсон, това е Балмър.

— Но ще го направи ли? Да го държи отговорен, искам да кажа? Той има не по-малко мотиви от Нилсон да замажи нещата. Повече всъщност. Както казваш, това би могло да му навреди страшно много, Бен. Ако се разчуе, бъдещето на „Аурора“ става неясно. Кой, по дяволите, ще иска да плати десетки хиляди лири за луксозна екскурзия с кораб на който е загинало момиче?

— Обзалагам се, че има такава пазарна ниша — каза Бен с леко изкривена усмивка.

Аз потръпнах.

— Виж, няма да навреди, ако просто се видиш с него — настоя той. — Поне знаем къде е бил през цялата минала нощ, което не можем да кажем за Нилсон.

— Сигурен ли си, че никой от хората, с които беше, не е напуснал каютата?

— Абсолютно сигурен съм. Бяхме в апартамента на Йенсен — там има само една врата и цяла нощ седях с лице към нея. Хората ставаха, ходеха до тоалетната, но всички използваха банята в каютата. Хлое седя и чете известно време, а после се прибра в спалнята, съседната стая, от която няма друг изход, освен през основното помещение на апартамента. Никой не си тръгна преди четири. Можеш да изключиш четиримата мъже плюс Хлое.

Смръщих се и започнах да отмятам пътниците на пръстите си.

— Значи ти, Балмър... Арчър... Ларс и Хлое. Остават Коул, Тина, Александър, Оуен Уайт и лейди Балмър. Плюс персонала.

— Лейди Балмър? — Бен повдигна вежда. — Мисля, че е прекалено.

— Защо? — попитах отбранително. — Може би не е толкова зле, колкото изглежда.

— Да, точно така, симулирала с четири години рецидивиращ рак, подложила се е на изтощителна химиотерапия и лъчетерапия, само за да си осигури алиби за убийството на странно момиче.

— Няма нужда да си саркастичен. Само се питах.

— Мисля, че пътниците са фалшива следа — каза Бен. — Не можеш да игнорираш факта, че ти и Нилсон сте единствените, които сте знаели за тази спирала. Ако не я е взел, сигурно е казал на човека, който го е направил.

— Ами... — изрекох аз и замълчах.

Неловко усещане, доста сходно с вина, пропълзя по врата ми.

— Какво?

— Аз... опитвам се да се сетя. Когато Нилсон ме заведе при персонала. Не мога да си спомня... Може да съм я споменала.

— Господи, Ло — каза Бен и се вгренчи в мен. — Спомена ли я, или не? Важно е.

— Знам — казах жално.

Корабът се издигна и пропадна през висока вълна, а усещането за гадене ме заля отново, полусмлените палачинки се надигнаха неприятно в стомаха ми. Опитах се да си припомня разговорите под палубата, но ми беше трудно. Тогава имах такъв махмурлук, бях толкова потисната от клаустрофобичната изкуствена светлина на тези тесни каюти без прозорци. Затворих очи, като усещах как диванът мърда и се клати под мен и се опитах да си представя персонала в столовата, приятните, чисти лица на момичетата, обърнати към мен. Какво, по дяволите, бях казала?

— Не мога да си спомня — казах най-сетне. — Наистина не мога. Но е много вероятно да съм я споменала. Не мисля, че съм го направила, но не мога да твърдя с абсолютна сигурност, че не съм го направила.

— Жалко. Е, това значително усложнява нещата.

Кимнах съдържано.

— Виж — най-сетне каза Бен, — може би някой от другите пътници е видял нещо. Някой да влиза или да излиза от празната каюта или онзи, който е откраднал спиралата, да влиза в твоята. Кой са в каютите на кърмата?

— Хмм — преброих ги на пръсти. — Ами, аз съм в девет, ти си в осем. Александър е в... Мисля, че може би е в шест?

— Тина е в пет — каза замислено Бен. — Видях я да влиза снощи. Което означава, че Арчър трябва да е в седем. Окей. Искаш ли да тръгнем от врата на врата?

— Добре — казах аз.

По някаква причина, може би заради прилива на гняв, заради усещането, че някой ми вярва, или просто беше следствие от това, че имах план, аз се почувствах по-добре. Но после видях часовника на лаптопа на Бен.

— По дяволите, не мога, не сега. Трябва да ида на онова проклето дамско спа-нещо си.

— Кога свършва? — попита Бен.

— Нямам представа. Но едва ли ще продължи след часа за обяд. А какво е предвидено за мъжете през това време?

Бен се изправи и прелисти брошурата на бюрото.

— Обиколка на мостика. Мило и сексистко — за мъжете технологията, жените получават ароматерапия. О, не, чакай, утре сутринта ще има спа за мъже. Може би е просто заради ограниченото пространство. — Той извади бележник и химикалка от тоалетката. — Трябва да отида и аз, но да видим какво ще успеем да изровим тази сутрин, след което ще се срещнем тук след обяд и ще обиколим останалите пътници. След това можем да споделим наученото с Балмър. Възможно е да нареди отклонение от курса — за да се качат от местната полиция на борда.

Кимнах. Нилсон не ме беше взел на сериозно, но ако можехме да узнаем нещо, което да потвърди моята история — дори и само някой друг, който беше чул плясъка, — за Балмър би било много по-трудно да я пренебрегне.

— Все си мисля за нея — изрекох, когато стигнахме до вратата.

Бен спря с ръка на дръжката.

— За кого говориш?

— За момичето — момичето в „Палмгрен“. Какво ли е почувствала, когато някой е дошъл за нея — дали е била жива, когато е падала. Продължавам да си мисля какво ли е, шокът от студената вода, гледката на кораба, който се отдалечава...

Дали е извикала, преди вълните да се затворят над нея? Дали се е опитала да извика, когато солената вода е нахлула в белите ѝ дробове, когато гръдният ѝ кош се е стегнал под смазващата тежест, докато студът я е обхващал, кислородът е напускал кръвта ѝ, а тя е потъвала все по-дълбоко...

И тялото ѝ, носещо се в студената безмълвна чернота на океанските дълбини, бяло като кост, рибите, които гризат очите ѝ, косата ѝ, носеща се по течението като струя тъмен дим... Всичко, за което също мислех, макар и да не го казах.

— Недей — каза Бен. — Не позволявай на въображението си да те води, Ло.

— Знам какво е — отвърнах, когато той отвори вратата.

— Не разбираш ли? Знам какво е изпитала, когато някой е дошъл за нея посред нощ. Ето защо трябва да открия кой ѝ е причинил това.

И защото, ако не го откриех, можеше да дойдат за мен.

Хлое и Тина чакаха в спа центъра, когато отидох.

Тина се бе надвесила над плота и четеше нещо на лаптопа, оставен от Ева отворен на бюрото, а Хлое бе потънала в луксозния тапициран с кожа стол и играеше на телефона си. С изненада видях, че без грим тя изглежда съвсем различно, огромните подчертани очи и изпъкнали скули от снощи ми се сториха някак си безцветни и плоски в светлината на деня.

Тя забеляза, че я гледам в огледалото и се ухили.

— Чудиш се за грима? Тук съм за процедури на лицето, затова го свалих. Нали ти казах, че съм майстор гримьор.

— О, не исках... — замълчах и усетих, че се изчервявам.

— Изграждаш образ — каза Хлое, като завъртя стола, за да бъде с лице към мен, и ми намигна. — Наистина, това ще промени живота ти. Мога да те превърна в когото поискаш — от Ким Кардашян до Натали Портман, с онова, което имам в каютата си.

Канех се да отговоря шеговито, когато улових някакво движение с крайчеца на окото си и видях с изумление, че едно от огледалата зад бюрото се движи и отдръпва навътре. Още една врата? Сериозно, колко скрити входове имаше на този кораб?

Тина вдигна глава от лаптопа, когато Ева се появи през пролуката, усмихната учтиво.

— Мога ли да ви помогна, госпожице Уест? — попита тя. — На този компютър съхраняваме списъци на клиенти и поверителна информация, затова се опасявам, че не е позволено на гостите да го използват. Ако желаете да използвате компютър, Камила Лидман с радост ще ви осигури един в каютата.

Тина се изправи неловко и обърна лаптопа обратно към бюрото.

— Съжалявам, скъпа. — Имаше благоприличието да си придаде леко засрамен израз. — Аз, ааа... просто търсех списък на процедурите.

Тъй като в комплекта за пресата имаше пълен списък, това беше леко неубедително оправдание.

— Ще се радвам да ви дам разпечатка — каза Ева.

Нямаше и намек за студенина в тона ѝ, но наблюдаваше Тина преценяващо.

— Имаме обичайните видове масаж и терапия, грижи за лицето, педикюр и т. н. В тази стая се правят маникюрът и процедурите на косата. — Тя посочи стола, на който беше кацнала Хлое.

Тъкмо се питах къде се провеждат другите процедури, тъй като в спа центъра се виждаше само един стол, а на горния етаж нямаше повече място, доколкото можех да преценя — горещата вана и сауната заемаха по-голямата част от останалото пространство, — когато вратата към палубата се отвори и за моя изненада влезе Ане Балмър. Изглеждаше малко по-добре, отколкото предишната вечер, кожата ѝ беше не толкова жълтеникава, лицето ѝ не толкова изопнато, но тъмните ѝ очи бяха заобиколены от дълбоки сенки, сякаш не беше спала.

— Съжалявам — каза тя задъхана, опитвайки се да се усмихне. — Напоследък стълбите ме затрудняват.

— Ето! — Хлое се изправи бързо и отстъпи към свободния ъгъл на помещението. — Седнете на моето място.

— Няма нужда — каза Ане.

Хлое започна да настоява, но Ева се усмихна.

— Така или иначе се отправяме към стаите за процедури, дами. Лейди Балмър, бихте ли седнали тук? Госпожице Уест, госпожице Блеклок и госпожо Йенсен, да тръгваме ли надолу?

Надолу? Преди да се замисля какво може да означава това, тя отвори огледалната врата зад бюрото — едно докосване на рамката я завъртя — и започнахме да се спускаме една зад друга по тясна и тъмна стълба.

Контрастът след светлината и простора на приемната беше поразителен и усетих, че примигвам и очите ми се мъчат да се адаптират към слабото осветление. Малки електрически лампички бяха разположени на интервали по стълбището, но блещукащото жълто сияние, което разпръсваха, само открояваше тъмнината около тях и когато корабът се люшна от една голяма вълна, ми се стори, че почувствах мигновен пристъп на световъртеж. Може би беше заради стълбата, губеща се в мрака под нас, или заради осъзнаването, че най-лекото побутване от Хлое — която беше плътно зад мен — ще ме запрати върху Тина и Ева пред мен. Ако си счупех врата, нямаше как да се разбере, че не просто съм се препънала в тъмното.

Най-после, след сякаш безкрайно спускане, спряхме в малко фоайе. Звук на течаща вода идваше от малка чешма в ниша в стената, от онези, при които рециклирана вода шурти безкрайно върху каменен глобус. Шумът трябваше да бъде успокояващ и вероятно щеше да бъде на сушата, но на кораба ефектът беше някак различен. Започвах да си мисля за течове и аварийни изходи. Под ватерлинията ли бяхме тук? Нямаше никакви прозорци.

Гърдите ми започнаха да се стягат и стиснах юмруци. Без паника. *За бога, недей да изпадаш в пристъп на паника тук долу.*

Едно. Две. Три...

Осъзнах, че Ева е заговорила, и се опитах да се съсредоточа върху думите ѝ, а не върху ниския таван и свитото, душно пространство. Може би, когато се окажехме в стаите за процедури, където нямаше да бъде толкова пренаселено, щеше да стане по-добре.

— ...три стаи за процедури тук — казваше Ева. — Плюс стола на горния етаж, затова си позволих да избира терапии, които можем да провеждаме едновременно.

Моля, моля, моля, нека моята да бъде на горния етаж. Ноктите ми се забиха в дланите ми.

— Госпожице Уест, вие сте на сеанс ароматерапия в стая едно с Хани — каза Ева, като прегледа списъка си. — Госпожо Йенсен, вие имате процедури за лице в номер две с Клаус. Надявам се, че нямате нищо против мъж терапевт? Госпожо Блеклок, записах ви за кална апликация в стая три с Ула.

Усетих, че дишането ми се ускорява.

— А лейди Балмър? — попита Хлое и се огледа наоколо. — Къде е тя?

— Тя има маникюр на горния етаж.

— Ъъ... — заговорих плахо. — Не мисля... Може ли и за мен маникюр на горния етаж?

— Съжалявам — каза Ева, макар по нищо да не личеше, че съжалява. — На горния етаж има само един стол. Бих се радвала да ви запиша за следобед след вашата процедура. Или ще предпочетете друга терапия? Можем да предложим рейки, шведски масаж, тайландски масаж, рефлексология... Също така разполагаме с флотационна капсула. Ако никога не сте опитвали, те са изключително успокояващи.

— Не! — казах импулсивно.

Тина и Хлое завъртяха глави и изведнъж осъзнах колко високо бях заговорила, затова

понижих глас:

— Не, не, благодаря. Флотацията не е... не е за мен.

Само при мисълта да лежа в запечатан пластмасов ковчег, пълен с вода...

— Няма проблем — каза Ева с усмивка. — Е, ако всички са готови, да започваме?

Стаите за терапия са надолу по коридора. Всяка от тях разполага със собствен душ. Осигурени са хавлии и кърпи.

Кимнах, като едва чувах инструкциите ѝ, а после, когато се обърна, за да се върне на горното ниво, последвах Хлое и Тина по коридора, надявайки се, че растящият страх не е изписан на лицето ми. Можех да го направя. Не биваше да позволявам на фобиите да ми попречат да си свърша добре работа. *Здравей, Роуън, не, не опитам спа центъра, защото беше две нива надолу и нямаше прозорци. Съжалявам.* Не, нямаше начин. Щях да се почувствам по-добре, когато вместо в този тесен коридор се озовем в стаите за терапия.

Надявах се, че по време на спа терапията щях да имам възможност да говоря с Тина, Ане и Хлое и да ги попитам къде са били снощи, но когато Хлое изчезна в стаята за терапия и вратата се затвори зад нея, осъзнах, че това няма да стане.

От другата страна на коридора Тина беше спряла пред вратата с надпис „Стая за терапии 1“ и я изчаквах да влезе, за да мина по коридора, но тя се извърна към мен с ръка на дръжката на вратата.

— Скъпа — каза тя с неудобство, — аз, тъъ... може би бях малко рязка, когато говорихме последния път.

В първия миг не можах да схвана за какво говори, но после си спомних — нашата среща на палубата, как побесня от въпросите ми. Защо беше толкова чувствителна за действията си снощи?

— Какво мога да кажа... махмурлук... липса на цигари. Но нямам извинение, че си го изкарах на теб.

Целият ѝ вид и тонът ѝ крещяха, че е жена, свикнала по-скоро да изисква извинения, отколкото да ги поднася,

— Всичко е наред — казах сухо. — Напълно ви разбирам. Аз също не съм в настроение сутрин. Наистина, смятайте, че е забравено. — Но усетих как се изчервявам от лъжата.

Тина протегна ръка и стисна моята в нещо като приятелски жест за довиждане, но отново почувствах студените ѝ пръстени върху кожата си и когато вратата се затвори след нея, позволих на тръпките, които потисках, да ме обземат.

После си поех дълбоко въздух и почуках на вратата на „Стая за терапия 3“.

— Заповядайте, госпожице Блеклок! — каза отвътре глас и вратата се отвори.

Ула стоеше вътре усмихната, облечена в бяла униформа, Влязох в стаичката и се огледах наоколо. Беше малка, но не толкова тясна като коридора, и само с Ула в нея, поради което ми се стори значително по-малко пренаселена. Почувствах как натискът върху гърдите ми отслабва.

Стаята беше осветена със същите трептящи електрически лампички като стълбището, в средата имаше масажна кушетка, застлана с чисто пластмасово фолио. В долния край бе поставен сгънат бял чаршаф.

— Добре дошли в нашия спа център, госпожице Блеклок — каза Ула. — Днес ще опитате кална апликация. Правили ли са ви преди?

Поклатих глава мълчаливо.

— Много е приятно и много полезно за детоксикация на кожата. Най-напред трябва да

съблечете дрехите си, да легнете на кушетката и да се покриете с чаршафа.

— По бельо ли да остана? — попитах аз, като се опитах да прозвучи така, сякаш ходех на спа всеки ден.

— Не, калта ще го оцапа — каза твърдо Ула.

Лицето ми трябва да беше издало чувствата ми, защото тя се наведе и взе от шкафа нещо, което приличаше на смачкана салфетка.

— Ако предпочитате, предлагаме бикини за еднократна употреба. Някои от нашите гости ги използват, други не, зависи изцяло от това как ще се чувствате комфортно. А сега ще ви оставя да се съблечете. Душът, ако пожелаете да го ползвате, е тук.

Посочи вратата вляво от леглото, после с усмивка излезе заднешком от стаята и затвори леко вратата, а аз започнах да свалям дрехите си слой след слой, като се чувствах все по-неудобно. Натрупах ги на стола заедно с обувките, а след това, когато останах съвсем гола, обух тънките хартиени гащи и се качих на кушетката, където голата ми кожа залепна дразнещо за пластмасата, и издърпах белия чаршаф до брадичката си.

Почти веднага щом го направих — толкова бързо, че ме накара да се замисля дали няма някаква камера в стаята, — се почука тихо на вратата и чух гласа на Ула.

— Мога ли да вляза, госпожице Блеклок?

— Да — казах прегракнало, а тя влезе, понесла купа с нещо, което приличаше и вероятно беше топла кал.

— Легнете по корем, ако обичате — тихо каза Ула и аз се завъртях.

Беше изненадващо трудно, защото фолиото залепваше за кожата ми, и усетих, че чаршафът се смъква, но Ула го задържа на място. Тя докосна нещо отстрани на вратата и стаята се изпълни с тихи песни на китове и плисък на вълни. Представих си с притеснение тоновете вода от другата страна на тънкия метален корпус...

— Дали не може... — казах с неудобство, с лице към кушетката. — Има ли друг запис?

— Разбира се — отговори Ула, натисна нещо и музиката се смени с тибетски камбани и вятърни звънчета. — Така по-добре ли е?

Кимнах и тя каза:

— Сега, ако сте готова...?

Процедурата се оказа изненадващо успокояваща, след като се насилих да се отпусна малко. Дори свикнах с усещането напълно непознат да разтрива с кал почти голото ми тяло. По някое време се стреснах и осъзнах, че Ула ми казва нещо.

— Съжалявам — измърморих сънливо, — какво казахте?

— Да се обърнете, ако обичате — прошепна тя.

Обърнах се по гръб върху фолиото, станало хлъзгаво от калта. Ула още веднъж придърпа чаршафа върху горната част на тялото ми и започна да масажира предната част на краката ми.

Тя методично разтри цялото ми тяло и най-накрая намаза калта върху челото, бузите и затворените ми очи, преди да заговори отново с ниския си, успокояващ глас:

— Сега ще ви увия, госпожице Блеклок, за да позволим на калта да подейства, и ще се върна след около половин час, за да ви помогна да се развиете и да се раздвижите. Ако имате нужда от нещо, вдясно има бутон за повикване.

Тя притисна ръката ми към един бутон, монтиран отстрани на кушетката.

— Наред ли е всичко?

— Съвсем наред — казах сънено.

Топлината на стаята и тихият звън на музиката ми действаха изключително приспивно. Едва си спомнях всичко, случило се предишната вечер. Не усещах тревога. Просто исках да спя...

Усетих прилепналото фолио да се стяга около мен, после нещо тежко и топло отгоре — кърпа, помислих си. Зад затворените си клепащи почувствах как светлината в стаята става приглушена.

— Ще бъда тук, отвън — каза Ула и чух лекото щракване на вратата.

Престанах да се боря с умората и оставих топлината и тъмнината да ме погълнат.

В съня ми момичето се носеше дълбоко, дълбоко под бушуващите вълни и крясъците на чайките в студените, сумрачни дълбини на Северно море. В съня ми усмихнатите ѝ очи бяха побелели и подпухнали от солената вода, бледата ѝ кожа беше набръчкана, дрехите ѝ бяха разкъсани от назъбените скали и се разпадаха на парцали.

Само дългите ѝ черни коси се рееха във водата като лиани от тъмни водорасли, закачаха се в черупки и рибарски мрежи, плискаха се като оплетени изпокъсани въжета край брега, където оставаха да се вият, а ревят на вълните, разбиващи се в камънака, изпълваше ушите ми.

Събудих се неспокойна, обзета от страх. Отне ми известно време да си спомня къде съм, а след това да разбера, че ревят в ушите ми не беше част от съня, а истински.

Слязох от кушетката леко разтреперана, като се чудех колко дълго съм лежала тук. Топлата кърпа беше изстинала, а калта по кожата ми бе изсъхнала и се бе напукала. Стори ми се, че шумът идва от душа в стаята.

Сърцето биеше лудо в гърдите ми, но събрах цялата си смелост, натиснах дръжката и отворих вратата. Обви ме облак гореща пара. Закашлях се и се втурнах в замъглената баня, за да спра душа, като се намокрех цялата през това време. Ула ли беше влязла и го беше пуснала? Но защо не ме беше събудила? Когато струята на душа изтъня и секна, тръгнах обратно към вратата с коса, залепнала по лицето, и посегнах към ключа за осветлението.

Щракнах го, светлината заля банята и тогава ги видях.

Върху замъгленото огледало с едри букви бяха написани думите: ПРЕСТАНИ ДА РОВИШ.

Би Би Си Нюз, понеделник, 28 септември

Изчезналата британка Лора Блеклок: датски рибари са открили тяло на жена

Датски рибари, ловуващи в Северно море край бреговете на Норвегия, са намерили тяло на жена.

„Скотланд Ярд“ съдейства на норвежкото полицейско разследване за идентифициране на тялото, открито в ранните часове на деня от датски рибари. Участието на столичната полиция придава сериозна тежест на предположенията, че починалата може да е издирваната британска журналистка Лора Блеклок (32), която изчезна миналата седмица по време на почивка в Норвегия.

Говорител на Скотланд Ярд потвърди, че са поканени да помогнат при разследването, но отказа да коментира възможните връзки с изчезването на госпожица Блеклок.

Норвежката полиция каза, че тялото е на млада бяла жена и се работи за установяване на самоличността на жената.

Партньорът на Лора Блеклок, Джуда Люис, отказа да коментира по телефона от дома си в Северен Лондон, като заяви единствено, че е „съсипан от изчезването на Лора“.

За секунда не можех да помръдна. Само стоях, загледана в разкривените букви, и сърцето ми беше така силно, че щях да припадна. В ушите ми нахлу странно бучене, чувах ридания на подплашено животно — ужасяващ звук, предизвикан от страх и болка, и само някаква странно обособена част от мен разбираше, че човекът, който издава звуците, съм самата аз.

После стаята сякаш се разлюля, стените се наведоха и осъзнах, че получавам пристъп на паника и ще припадна, ако не се добера до безопасно място. Почти с пълзене стигнах до леглото, където останах да лежа свита като ембрион, опитвайки се да забавя дишането си. Спомних си какво ми казваше моят консултант по когнитивна поведенческа терапия: *Спокойно, съзнателно дишане, Ло, и постепенна релаксация — мускул след мускул. Спокойно дишане... съзнателно отпускане. Спокойно... и съзнателно. Съзнателно... и... спокойно...*

Тогава дори го мразех. Пристъпът на паника се потискаше едва забележимо дори по онова време, да не говорим за сега, когато наистина имаше нещо, заради което да изпадам в паника.

Спокойно... и съзнателно... Чувах неговия приятен, самодоволен тенор в главата си и по някакъв начин добре познатата ярост ме закотви, даде ми достатъчно сили, за да забавя плитките си панически вдишвания и най-накрая да седна, да прекарам пръсти през влажната си коса и да се огледам за телефон.

Със сигурност имаше на плота до празния пакет от кал. Ръцете ми трепереха и бяха покрити с изсъхнала кал, така че едва успях да вдигна слушалката и да набера нулата, но когато го направих, чух глас със скандинавски акцент: „Здравейте, мога ли да ви помогна?“. Не казах нищо, просто седях, вдигнала пръст над бутоните.

После оставих слушалката с изщракване.

Съобщението беше изчезнало. Виждах огледалото в банята от мястото, където седях на леглото, а сега душът беше спрял, вентилаторът на аспиратора работеше и парата беше изчезнала. Виждаха се само няколко струйки вода там, където беше Ш от РОВИШ, и това беше всичко.

Нилсон никога нямаше да ми повярва.

Когато се изкъпах и облякох, аз се върнах по коридора. Вратите на другите две стаи бяха отворени и надникнах вътре, докато минавах, но те бяха съвсем празни, с наскоро почистени кушетки, готови за следващия клиент. Колко дълго бях спала?

Качих се по стълбите към спа центъра. Заварих го празен, само Ева седеше на бюрото и пишеше нещо на лаптопа. Погледна ме, когато излязох от скритата врата, и се усмихна.

— А! Госпожице Блеклок. Хареса ли ви терапията? Ула влезе преди малко, за да отстрани кърпите, но вие спяхте дълбоко. Смяташе да се върне след четвърт час. Надявам се, че не сте се притеснили, когато сте се събудили сама.

— Всичко е наред — казах твърдо. — Кога си тръгнаха Хлое и Тина?

— Преди около двацет минути, струва ми се.

Кимнах към вратата зад мен, която отново бе станала невидима за всички непосветени в тайната на огледалото.

— Това ли е единственият вход към стаите за спа процедури?

— Зависи какво имате предвид под вход — каза тя бавно, очевидно озадачена от въпроса. — Това е единственият вход. Но не е единственият изход. Има пожарен изход долу, който води към служебните помещения, но той е... каква беше думата? Еднопосочен. Отваря се само навън. Също така е свързан с аларма, така че не ви препоръчвам да го използвате, защото ще предизвикате евакуация. Защо питате?

— Без причина.

Бях направила грешката да се изпусна пред Нилсон тази сутрин. Нямаше да я повторя.

— Сервираха обяда в салона „Линдгрен“ — каза Ева, — но не се притеснявайте, нищо не сте пропуснали — това е обяд тип бюфет, за да могат хората да идват и да си отиват. О, замалко да забравя — продължи тя, когато се обърнах да си тръгна, — намери ли ви господин Хауърд?

— Не — заковах се с ръка на вратата. — Защо?

— Дойде тук да ви търси. Обясних му, че сте на терапия, така че не може да говори с вас лично, но той слезе долу, за да ви предаде съобщение по Ула. Искате ли да се опитам да го намеря?

— Не — казах бързо. — Ще го намеря сама. Някой друг слиза ли долу?

Тя поклати глава.

— Не. Бях тук през цялото време. Госпожице Блеклок, сигурна ли сте, че всичко е наред?

Не отговорих. Просто се обърнах и напуснах спа центъра, усещайки студената влага по кожата си под дрехите и смразяващия ужас, който беше проникнал много по-дълбоко.

Салон „Линдгрен“ беше празен, само Коул седеше на масата с фотоапарата си отпред, а Хлое беше срещу него, загледана през прозореца, и поднасяше салата към устата си с отсъстващ вид. Тя вдигна очи, когато влязох, и кимна към стола до нея.

— Хей! Не бяха ли страхотни процедурите?

— Предполагам — казах аз и придърпах един стол, но след това осъзнах колко странно и неблагоприятно е прозвучало това и се поправих: — Да, действително. Моята терапия беше много добра. Аз просто... не си падам по затворените пространства. Имам лека клаустрофобия.

— О! — Лицето ѝ се проясни. — Чудех се защо изглеждаше толкова напрегната долу. Мислех, че си махмурлия.

— Е — казах аз и се засмях пресилено, — вероятно и това го имаше.

Възможно ли е да е била тя, в спа центъра? Определено да. Но Бен беше толкова категоричен за снощи — въобще не е напускала стаята.

А Тина? Спомних си нейната жилава сила, яростната реакция на моя въпрос къде е била миналата нощ и напълно можех да повярвам, че е способна да блъсне някого през борда.

Можеше ли да е *Бен*? Той беше слязъл в спа центъра, а в крайна сметка само собствените му думи потвърждаваха алибито му.

Идваше ми да изкрещя. Всичко това ме влудяваше.

— Вижте — казах небрежно на Хлое, — снощи играхте покер, нали?

— Аз не играх. Но бях там, да. Бедният Ларс беше обран до шушка, но пък той може да си го позволи.

Тя издаде кратък, безсърдечен смях, а Коул вдигна глава от другата маса и се ухили.

— Въпросът ми сигурно ще прозвучи странно... но някой от останалите излиза ли от

каютата?

— Честно казано, не знам — каза Хлое. — По някое време си отидох в спалнята. Покерът е най-скупната игра за гледане. Коул остана там за малко, нали, Коул?

— Само около половин час — отвърна Коул. — Както казва Хлое, покерът всъщност не е спорт за зрители. Спомням си, че Хауърд излиза. Отиде да си вземе портфейла.

Устата ми изведнъж пресъхна.

— Защо искаш да знаеш?

— Няма значение. — Опитах да се усмихна и да сменя темата, преди да ме притисне за отговор. — Как са снимките?

— Хвърли едно око, ако искаш — каза той и бутна към мен фотоапарата толкова небрежно, че ахнах и едва не го изпуснах. — Натисни бутона за възпроизвеждане отзад и можеш да ги прегледаш. Ще ти пратя разпечатана всяка, която ти хареса.

Започнах да разглеждам снимките и се върнах назад във времето на пътешествието, прехвърлих мрачни пейзажи с облаци и кръжачи чайки, играта на покер снощи, снимки на Балмър, който се смееше и придърпваше чиповете на Бен към себе си, и на Ларс, който се мръщеше, свалил чифт двойки срещу три петици на Бен. Един кадър от снощи ме остави почти без дъх. Беше снимка на Хлое, направена от много близко. Очите ѝ тъкмо бяха погледнали към обектива. Можеше да се видят фините косъмчета по бузата ѝ, златисти в светлината на лампите, и усмивката, повдигнала ъгълчето на устата ѝ. Имаше нещо толкова интимно и толкова нежно в снимката, че се почувствах като натрапница, докато я гледах. Погледът ми се отмести почти неволно към Хлое и се питах дали имаше нещо между нея и Коул, когато тя вдигна очи.

— Какво има? Намери ли някоя с мен?

Поклатих глава и преминах към следващата снимка, преди да успее да надникне през рамото ми към малкия екран. На нея бях аз, кадърът беше направен от Коул снощи, когато ме свари неподготвена и си разлях кафето. Беше ме хванал как извърщам глава разтревожена, а изразът в очите ми ме накара да потръпна.

Натиснах бутона, за да продължа.

Останалите също бяха от кораба... една с Тина на палубата, вгренчена в обектива с поглед на граблива птица, една с Бен, понесъл голямата си раница по трапа. Напомни ми отново за огромния пътен сандък на Коул. Какво ли имаше в него? Фотографско оборудване, беше казал, но всичко, което бях видяла да използва досега, беше този фотоапарат.

После попаднах на още снимки от кораба и от някакъв прием. Бях на път да му върна фотоапарата, когато сърцето сякаш прескочи в гърдите ми и замръзнах. На екрана имаше снимка на човек, вземащ си хапка.

— Кой е този? — попита Хлое през рамото ми и продължи: — Чакай, не е ли в дъното Александър Белом, разговарящ с Арчър?

Беше той. Но аз не гледах Александър или Арчър.

А сервитьорката, която държеше подноса с хапки.

Лицето ѝ беше полуизвърнато към обектива, а тъмната ѝ коса се беше изплъзнала от фибата и падаше върху бузата ѝ.

Но бях почти сигурна — почти напълно сигурна, — че беше жената от каюта 10.

Подадох фотоапарата внимателно, с треперещи ръце, като се чудех дали да кажа нещо. Това беше доказателство — неопровержимо доказателство, — че Коул, Арчър и Александър са били в едно и също помещение с жената, която бях видяла. Трябваше ли да попитам Коул дали я е познавал?

Седях в агония от нерешителност, когато той изключи фотоапарата и започна да го прибира в калъфа му.

По дяволите. Трябваше ли да кажа нещо?

Нямах представа какво да правя. Възможно бе Коул да не осъзнава значението на снимката, която бе направил. Момичето беше наполовина извън кадър, фокусът беше изцяло върху някакъв друг човек, мъж, когото никога не бях срещала.

Ако Коул имаше нещо за криене, щеше да бъде невероятно глупаво да му позволя да разбере какво бях видяла току-що. Щеше да отрече и после вероятно да изтрие снимката.

От друга страна, беше много вероятно той да няма представа кое е момичето и може би щеше да ми даде снимката. Но ако повдигнех въпроса сега, пред Хлое, и бог знае кой още можеше да чуе...

Спомних си как Бъорн се появи иззад панела на закуска и неволно погледнах през рамо. Последното нещо, което исках, беше с тази снимка да се случи същото като със спиралата. Нямах да направя една и съща грешка два пъти. Ако смятах да се изправя срещу Коул, трябваше да го направя насаме. Снимката се бе запазила във фотоапарата на Коул досега, щеше да се съхрани още малко.

Станах. Коленете ми изведнъж се разтрепериха.

— Аз... всъщност не съм гладна — казах на Хлое. — А и трябва да се срещна с Бен Хауърд.

— О, забравих — отвърна тя небрежно. — Той те търси тук. Срещнах го на излизане от спа центъра. Трябвало да ти каже нещо важно.

— Каза ли къде отива?

— Върна се в каютата, за да свърши някаква работа, мисля.

— Благодаря.

Бъорн изникна отново като по чудо иззад тайната преграда.

— Да ви донеса ли нещо за пиене, госпожице Блеклок?

Поклатих глава.

— Не, спомних си, че имам среща. Бихте ли изпратили сандвич в моя апартамент?

— Разбира се — отвърна той, а аз излязох с извинително кимване към Коул и Хлое.

Бързах по коридора към задните каюти, но когато завих зад ъгъла, се блъснах в Бен — буквално. Ударът при сблъсъка ми изкара въздуха.

— Ло! — сграбчи ме за ръката. — Търсих те навсякъде.

— Знам. Какво си правил в спа центъра?

— Не ме ли чу? Търсех те.

Вгледах се в него, в лицето му, което бе самата невинност, в очите над тъмната брада, кръгли и изпълнени с тревога. Можех ли да му вярвам? Нямах абсолютно никаква представа. Преди няколко години щях да кажа, че знам и кътните зъби на Бен — до момента, в който ме

напусна. Вече бях разбрала, че не мога да се доверя напълно дори на себе си, да не говорим за друг човек.

— Влиза ли в стаята ми за терапия? — попитах рязко.

— Какво? — обърка се той. — Не, разбира се, че не! Казаха, че си на процедури с кал. Не мислех, че ще искаш да надничам. Казаха ми да потърся момиче на име Ула, но тя не беше там, така че мушнах бележка под вратата и си тръгнах.

— Не видях никаква бележка.

— Е, аз я оставих. Какво става?

Нещо сякаш закипя в гърдите ми — смес от страх и чувство на неудовлетворение. Как бих могла да разбера дали Бен казва истината? Би било глупаво да лъже за бележката — дори и да беше написал посланието върху огледалото, защо ще разправя, че ми е оставил бележка? Може да е била там, но не съм я забелязала в паниката си.

— Някой друг ми остави съобщение — казах най-сетне. — Написано върху изпотеното огледало при душа, докато бях на процедури. Гласеше: „Престани да ровиш“.

— *Какво?*

Розовото му лице се изопна от шока, а устата му остана отворена.

Ако играеше, това беше най-доброто изпълнение, което някога бях виждала.

— Сериозно ли?

— Сто процента.

— Но... не видя ли някой да влиза? Има ли друг вход към банята?

— Не. Сигурно са били в стаята. Аз...

Чувствах се странно засрамена да го кажа, но вирнах брадичка, отказвайки да звуча извинително.

— Заспала съм. Има само един вход за спа центъра, а Ева казва, че никой не е слизал, освен Тина и Хлое... и ти.

— И персоналят на спа центъра — напомни ми Бен. — Освен това сигурно долу има авария изход?

— Има изход, но е еднопосочен. Води към каютите на персонала, но не може да се отвори от другата страна. Попитах.

Бен не изглеждаше убеден.

— Не е толкова трудно някой да го отвори насила, нали?

— Не, но е свързан с аларма. Навсякъде щяха да завият сирени.

— Е, предполагам, че е възможно, ако знаеш достатъчно за системата, да се оправиш с настройките на алармата. Но Ева не е била там през цялото време, нали знаеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Нямах я, когато се върнах горе. Ане Балмър беше там — чакала лакът на ноктите ѝ да изсъхне. Но Ева я нямаше. Така че ако тя твърди, че е била през цялото време, значи не казва истината.

О, господи... Представих си как бях лежала там, полугола под тънкото фолио и хавлиените кърпи, и как някой — който и да е — е можел да влезе, да затисне с ръка устата ми, да увие найлон около главата ми... ,

— Е, за какво искаше да ме видиш? — казах аз, опитвайки се да звуча нормално.

Бен ме изгледа с неудобство.

— О... това ли... Ами нали знаеш, че бяхме на обиколка на мостика и така нататък?

Кимнах.

— Арчър май се опитваше да напише съобщение на някого, но си изпусна телефона. Вдигнах го и беше отворен на страницата с контактите.

— И?

— Името беше просто „Джес“, но снимката беше на момиче, много подобно на онова, което описа. В края на двайсетте, дълга тъмна коса, тъмни очи... и най-важното — беше облечена в тениска на „Пинк Флойд“.

Нещо студено пропълзя по гръбнака ми. Спомних си Арчър снощи, засмяното му лице, когато ми изви ръката зад гърба, неодобрението на Хлое. Може би слуховете за първата му съпруга бяха верни...

— На нея ли се е опитвал да пише? — попитах.

Бен поклати глава.

— Не знам. Може би е натиснал някое копче, когато изтърва телефона.

Машинално извадих моя телефон, готова да потърся в „Гугъл“ — „Джес Арчър Фенлан“, но иконката за търсене се въртеше безплодно. Все още нямаше интернет и имейлите ми не се зареждаха.

— Имаш ли връзка с мрежата? — попитах Бен.

Той поклати глава.

— Не, изглежда, има някакъв проблем с рутера. Дребните проблеми май са неизбежни при първите пътувания, но не са болка за умиране. Арчър мърмори през целия обяд и доста жегна горката Хани. В един момент ми се стори, че ще се разплаче. Както и да е, тя отиде и говори с Камила Как-и-беше-името и изглежда, ще бъде оправен скоро. Поне се надявам, по дяволите, имам да пращам статия.

Намръщих се, докато прибирах телефона в джоба си. Можеше ли Арчър да е бил човекът, написал посланието върху огледалото? Спомних си за силата му, за нотката на жестокост в усмивката му снощи и се почувствах зле при мисълта, че може да е минал покрай мен, докато спях.

— Слязохме в машинното отделение — каза Бен, сякаш прочел мислите ми. — То е три равнища надолу. Вероятно сме минали доста близо до изхода от спа центъра, за който говориш.

— Щеше ли да забележиш, ако някой се беше отделил от групата? — попитах аз.

Бен поклати глава.

— Съмнявам се. Машинното отделение беше много стръмно, вървахме един зад друг, промъквахме се през тесни пространства. Групата се събра отново едва когато се качихме горе.

Внезапно ми прилоша и получих пристъп на клаустрофобия, сякаш задушаваният разкош на кораба ме притисна отвсякъде.

— Трябва да изляза — казах аз. — Където и да е.

— Ло. — Бен сложи ръка на рамото ми, но се изплъзнах изпод пръстите му, запътих се към вратата за палубата и я натиснах, за да се отвори срещу вятъра.

Вятърът ме блъсна в лицето като с юмрук, но пристъпих към парапета и се вкопчих в него, усещайки височината на кораба. Тъмносиви вълни се разстилаха като в пустиня — миля след миля, достигащи до хоризонта, без следа от каквато и да било земя, дори кораб. Затворих очи и си представих безплодното въртене на иконката за търсене в интернет. Наистина нямаше никакъв начин да се повика помощ.

— Добре ли си? — чух през рамо думи, понесени от вятъра.

Бен ме беше последвал. Затворих очи срещу солените пръски, които се разбиваха в борда на кораба, и поклатих глава.

— Ло...?

— Не ме докосвай — казах през зъби.

После корабът се издигна от една особено голяма вълна, почувствах как стомахът ми се преобръща и повърнах през парапета. Вътрешностите ми продължиха да се гърчат чак докато очите ми се насълзиха и не остана нищо за изхвърляне, освен жлъч. Забелязах, с някакво порочно удоволствие, че повръщаното беше опръскало корпуса и илюминаторите долу. *Лустрото вече не е толкова свършено* — помислих си, докато изтривах устата си с ръкав.

— Добре ли си? — отново попита Бен зад мен и аз стиснах с юмруци парапета.

Бъди мила, Ло... Обърнах се и се насилих да кимна.

— Всъщност се чувствам малко по-добре. Никога не съм, била голям мореплавател.

— О, Ло. — Обгърна ме с ръка и ме притегли, а аз се оставих да бъда привлечена в прегръдката му, като потиснах порива да се отдръпна.

Имах нужда от Бен на моя страна. Имах нужда да ми вярва, да мисли, че аз му вярвам...

Полъх на цигарен дим опари ноздрите ми и чух потропването на високи токчета да се доближава по палубата.

— О, боже... — Поизправих се и се отдръпнах от Бен уж, случайно. — Това е Тина, може ли да влезем? Не мога да се изправя пред нея в момента.

Не и сега. Не и със сълзи, съхнещи на бузите ми и повръщано по ръкава. Едва ли това беше професионалният, амбициозен образ, който се опитвах да създам.

— Разбира се — каза Бен предпазливо, после отвори вратата и се вмъкнахме вътре точно когато Тина излезе иззад ъгъла.

След рева на вятъра коридорът изведнъж ми се стори тих и задушно горещ. Гледахме мълчаливо как Тина се приближи до парапета и се наведе само на няколко крачки от мястото, откъдето бях повърнала преди миг.

— Ако искаш да знаеш — каза Бен, загледан през стъклото в гърба на Тина, — бих заложил на нея. Тя е студена кучка.

Погледнах го поразена. Бен понякога беше враждебен към жените, с които работеше, но никога не бях долавяла толкова явна неприязън в гласа му.

— Моля? Защото е амбициозна жена?

— Не само заради това. Ти не си работила с нея, но аз съм. Срещал съм доста кариеристи през годините, но тя е в Друга лига. Кълна се, че би убила за история или за повишение, при това винаги се нахвърля върху жени. Не мога да понасям такива като нея. Тя самата е най-лошият враг.

Замълчах. В думите и тона му имаше нещо близко до женомразство, но в същото време бяха притесняващо съзвучни с казаното от Роуан, затова не бях сигурна, че бих могла да ги отхвърля с лека ръка.

Тина беше долу в спа центъра с мен, когато се появи съобщението. А после и нейната отбранителност тази сутрин...

— Попитах я къде е била снощи — казах неохотно. — Тя наистина реагира странно. Много агресивно. Каза, че не бива да си създавам врагове.

— О, това ли било — каза Бен. Той се усмихна, но това не беше мила усмивка, имаше нещо жестоко в нея. — Няма да я накараш да си признае, но знам, че е била с Йозеф.

— *Йозеф?* Имаш предвид стюарда Йозеф? Шегуваш ли се?

— Не. Научих го от Александър по време на обиколката. Видял Йозеф да излиза от каютата на Тина в ранните часове и изглеждаше... да кажем, *неглиже*.

— Виж ти.

— Да, виж ти. Кой би помислил, че старанието на Йозеф за комфорта на пътниците се простира дотам. Той не е мой тип, но се чудя дали няма да мога да убедя Ула да направи същото...

Не се засмях. Не и при наличието на тесните, лишени от слънце помещения, няколко нива по-надолу от мястото, където стояхме точно сега.

Колко далеч можеше да стигне някой, за да се измъкне от затвора си?

Но след това Тина се извърна до парапета, където пушеше, и ни зърна вътре двамата с Бен. Хвърли цигарата си в морето, намигна ми леко и се отдалечи по палубата, а аз изведнъж се почувствах омърсена при мисълта, че всички мъже си шушукат зад гърба ѝ за малката ѝ авантюра.

— Ами Александър в такъв случай? — попитах обвинително. — Каютата му е на кърмата, при нашите. И защо е шпионирал Тина посред нощ?

Бен изсумтя.

— Шегуваш ли се? Той сигурно тежи сто и петдесет кило. Не мога да си представя как повдига възрастна жена над парапета.

— Той не игра покер, така че нямаме представа къде е бил, освен факта, че се е разхождал рано сутринта.

Спомних си с внезапно потръпване, че беше на снимката във фотоапарата на Коул.

— Той е с размери на морж. Освен това има слабо сърце. Виждала ли си го как се качва по стълби? По-точно, чувала ли си го? Пухти като парен локомотив и започваш да се безпокоиш, че преди да стигне догоре, ще се килне и ще падне върху теб. Не мога да си представя как надделява над някого в схватка.

— Може да е била много пияна. Или дрогирана. Обзалагам се, че всеки може да изхвърли зад борда жена в безсъзнание — би било просто действие на лост.

— Ако е била в безсъзнание, какво ще кажеш за писъка? — попита Бен и усетих как ме обзема ярост.

— Господи, знаеш ли какво, писна ми всички да ме тормозят и разпитват, сякаш съм длъжна да знам всички отговори. Не знам, Бен. Не знам какво повече да мисля. Разбра ли?

— Разбрах — каза той меко. — Съжалявам, нямах това предвид. Просто разсъждавах на глас. Александър...

— Кой споменава името ми напразно? — чу се глас от коридора и двамата се обърнахме. Почувствах как бузите ми пламват. Колко дълго беше стоял там Александър? Беше ли чул предположенията ми?

— О, здравей, Белом — каза Бен спокойно, без ни най-малко да изглежда смутен. — Тъкмо говорехме за теб.

— И аз така чух — Александър се приближи леко задъхан.

Осъзнах, че Бен е бил прав. Най-малкото усилие го оставяше без дъх.

— Само добри неща, надявам се?

— Разбира се — каза Бен. — Тъкмо обсъждахме вечерята. Ло ми обясняваше колко си осведомен по отношение на храните.

Застинах за миг, без да мога да измисля какво да кажа, зашеметена от това колко добър лъжец беше станал Бен, откакто се бяхме разделили. Или винаги си е бил такъв ловък

измамник, а аз просто не бях забелязала?

Тогава осъзнах, че Бен и Александър чакаха да заговорят, и се засмях:

— О, да, помните ли, Александър? Разкажете ми за фугу.

— Разбира се! Каква тръпка. Мисля, че човек е длъжен да изтръгне всяка капка усещания от живота, нали? В противен случай той е просто една кратка, противна и жестока интерлюдия преди смъртта.

Пусна широка, леко крокодилска усмивка и пъкна нещо под мишница. Беше книга, томче на Патриша Хайсмит, както забелязах.

— Накъде си тръгнал? — попита Бен небрежно. — Май имаме няколко свободни часа до вечеря?

— Не казвайте на никого — прошепна Александър доверително, — но този цвят не е съвсем естествен.

Докосна своята — забелязах сега, като го спомена — по-скоро лешниково кафява буза.

— Тъй че отивам в спа центъра за лек грим. Съпругата ми винаги казва, че изглеждам по-добре с малко цвят.

— Не знаех, че сте женен — казах с надеждата, че изненадата в гласа ми не е била съвсем очевидна.

Александър кимна.

— Наказание за греховете ми. Ще станат трийсет и осем години скоро. Дават по-малко за убийство, мисля.

Засмя се леко дрезгаво, а аз се свих вътрешно. За човек, който не е чул какво говорехме по-рано, това бе доста странна забележка. А ако беше чул, думите му бяха проява на много лош вкус.

— Хубаво прекарване в спа центъра — казах тихо.

Той се усмихна пак.

— Надявам се. Ще се видим на вечеря!

Обръщаше се, за да си тръгне, когато с някакъв порив, който не можех да определя, внезапно казах:

— Почакайте, Александър...

Той се завъртя и повдигна вежда. Усетих как смелостта ми се стопява, но продължих:

— Аз... сигурно ще прозвучи малко странно, но снощи чух някакви шумове, идващи от каюта 10, онази в края на кораба. Предполагаше се, че е празна, но вчера в нея имаше една жена — само че сега не можем да я открием. Може би сте видели или чули нещо снощи? Плясък? Някакъв друг шум? Бен каза, че сте били буден.

— Наистина бях буден — отвърна сухо Александър. — Имам проблеми със съня. Нали разбирате, когато стигнете моята възраст и сте в ново легло, това винаги влошава нещата. Затова се измъкнах на палубата за малка среднощна разходка. И по пътя си натам и обратно забелязах няколко движения. Скъпата ни приятелка Тина имаше малко посещение от нашия много внимателен стюард на каютата. И онзи глупак, господин Ледерер, се навърташе наоколо в един момент. Не знам какво търсеше извън района си. Каютата му е в другия край на кораба. Питам се дали не е възможно да идва при вас...?

Повдигна вежди към мен, а аз се изчервих гневно.

— Не, определено не. Дали не е възможно да е отивал в каюта 10?

— Не видях — каза Александър със съжаление. — Зърнах само как завива зад ъгъла. Връщал се е в каютата си, за да си осигури алиби за престъпленията може би?

— В колко часа го забелязахте? — попита Бен.

Александър сви устни.

— Хмм... трябва да беше около четири или четири й половина, мисля.

Спогледахме се с Бен. Бях се събудила в 3:04. Така че; щом Йозеф бе забелязан в 4 ч., това навярно изключваше Тина — вероятно беше останала в каютата си през цялата нощ. Но Коул... поради каква причина би могъл да бъде в този край на кораба?

Спомних си отново как влачеха по трапа огромния му сандък с оборудване.

— А коя беше жената, която видях да излиза от твоята каюта? — попита Александър с неудобство, гледайки Бен.

Бен примигна.

— Моля? Сигурен ли си, че си видял точно коя е каютата?

— Номер осем, не е ли така?

— Моят е — каза Бен с неловък смях. — Но мога да те уверя, че никой освен мен не е бил в моята каюта.

— Дали е така? — Александър отново повдигна вежда и се засмя. — Е, щом казваш. Беше тъмно. Може би съм объркал каютите. — Отново намести книгата си под мишница. — Е, ако нямате повече въпроси, скъпи мои?

— Н-не... — казах малко неохотно. — Поне не сега. Мога ли да дойда при вас, ако се досетя за нещо друго?

— Разбира се! В този случай довиждане до вечеря, когато ще се появя с бронзов тен като млад Адонис и намазан с масло като коледна пуйка. До скоро...

Той запухтя по коридора. Двамата с Бен го наблюдавахме как се скрива зад ъгъла.

— Страхотно изпълнение, нали? — попита Бен, когато изчезна.

— Той е... той е толкова приповдигнат. Смяташ ли, че този образ е само роля? Или наистина е такъв двама и четири часа в денонощието?

— Нямам представа. Подозирам, че е започнало донякъде като поза, но сега му е втора природа.

— И жена му — срещал ли си я някога?

— Не. Но, изглежда, наистина съществува. Казват, че е някакъв дракон — дъщеря на германски граф, която била голяма красавица навремето. Имат невероятна къща в Южен Кенсингтън, пълна с оригинални произведения на изкуството — дори Рубенс и Тициан, направо да не повярваш. Писаха за това в „Хелюу“ преди време и витаеха разни слухове, че били творби, заграбени от нацистите, и от организацията за издирване ги потупали по рамото, но мисля, че това са глупости.

— Не мога да разбера дали каза нещо полезно. — Разтрих лицето си, опитвайки се да избърша умората, която започваше да ме затиска като черен облак. — Това за Коул беше странно, нали?

— Д-да... Предполагам. Но ако е било около четири, това помага ли ни? И за да бъда честен, започвам да мисля, че може би просто си приказва, за да се прави на интересен. Това нещо за мен, че е имало момиче в каютата ми, е пълна измислица. Вярваш ми, нали?

— Аз...

Гърлото ми отново се сви. Бях толкова уморена. Но не можех да си почивам. Боже, кариерата ми зависеше толкова много от това пътуване. Ако продължавах да създавам такива проблеми, щях да свърша с бележник, пълен с врагове, а не с контакти.

— Да, разбира се — успех да изрека.

Бен ме изглежда, сякаш се опитваше да прецени дали казвам истината.

— Добре — най-сетне каза той. — Защото се заклевам, че в каютата ми не е имало никого. Ако не е влязъл, докато бях навън, разбира се.

— Мислиш ли, че ни е чул? — попитах аз, по-скоро за да сменя темата. — Предишния ни разговор, имам предвид. Начинът, по който се появи иззад ъгъла, никой не би помислил, че някой толкова едър може да връхлети така.

Бен сви рамене.

— Съмнявам се. А и не мисля, че е от онези, които се сърдят дълго.

Не казах нищо, но вътрешно не бях сигурна, че съм съгласна. Александър ми приличаше точно на човек, който затаява неприязън и дори се наслаждава на това.

— Какво искаш да правим сега? — попита Бен. — Искаш ли да дойда с теб и да намерим Балмър?

Поклатих глава. Трябваше да се върна в каютата си и да хапна нещо. Освен това не бях сигурна дали искам Бен да дойде с мен на среща с лорд Балмър.

Вратата на каютата ми беше заключена, но до нея на масичка за сервиране имаше поднос със сандвич и бутилка минерална вода. Бяха стояли там известно време, ако се съдеше по струйките конденз по бутилката.

Не бях гладна, но не бях хапвала нищо от закуска, а и бях повърнала повечето от нея, затова седнах и се насилих да ям. Сандвичът беше със скариди и твърдо сварено яйце върху ръжен хляб. Докато дъвчех, наблюдавах как морето се надига и спуска зад прозореца, а постоянното му движение сякаш откликваше на неспирното препускане на мислите в главата ми.

Коул, Александър и Арчър се бяха намирали в едно и също помещение с това момиче — бях почти сигурна. Лицето ѝ беше извърнато встрани от обектива и ми бе трудно да си припомня чертите ѝ, които бях зърнала за миг през отворената врата на каютата вчера, но проблясъкът на разпознаване, който усетих, когато видях снимката, беше като електрошок — трябваше да се придържам към тази увереност.

Да, Арчър имаше алиби, но започвах да осъзнавам, че то се основаваше изцяло на казаното от Бен, а той си имаше свои причини да крие, че е излизал от стаята. А и както и да го погледнеш, ме бе лъгал умишлено. Ако не беше случайната забележка на Коул, никога нямаше да разбере, че самият Бен е напуснал каютата.

Но Бен?... Със сигурност не беше той. Ако можех да вярвам на някого на борда на този кораб, това трябваше да е той, нали?

Вече не бях сигурна.

Преглътнах последната коричка хляб, избърсах пръста със салфетката и се изправих, усещайки люлеенето и повдигането на кораба под мен. Докато се хранех, изглежда морската мъгла се бе сгъстила и в стаята беше станали по-тъмно, затова включих осветлението, преди да проверя телефона си. Нямаше нищо ново. Презаредих с напразна надежда за имейл от някого, от когото и да е. Не смеех да мисля за Джуда — за това какво означаваше мълчанието му.

Когато се появи съобщението „Неуспешно свързване“ стомахът ми се сви. Усещах смесица от страх и облекчение. Облекчение, защото това означаваше, че може би, само може би, Джуда прави опити да се свърже с мен. Че мълчанието му не означава онова, от което се страхувах.

Но и страх, защото колкото по-дълго нямаше връзка, толкова повече започвах да си мисля, че някой се опитва умишлено да ми попречи да вляза в мрежата. И това започваше да ме притеснява твърде много.

Вратата на каюта 1, „Нобел“, беше от същото анонимно бяло дърво като останалите врати на каюти, но по факта, че беше единствена на носа на лодката в края на празен коридор, можеше да се разбере, че навярно беше нещо, доста специално.

Почуках предпазливо. Не бях сигурна какво да очаквам — Ричард Балмър или може би дори камериерка, и двете нямаше да ме изненадат. Но бях поразена, когато вратата се отвори и пред мен се оказа Ане Балмър.

Явно беше плакала. Тъмните ѝ очи бяха зачервени и обкръжени от дълбоки сенки, по хлътналите ѝ бузи имаше засъхнали следи от сълзи.

Примигнах, напълно изгубила нишката на внимателно подготвената молба, която бях репетирала мислено. В главата ми се запремятаха изречения, кое от кое по-неподходящо и по-недопустимо от предишното: *Добре ли сте? Какво не е наред? Мога ли да помогна с нещо?*

Не произнесох никое от тях, само преглътнах.

— Да? — каза тя леко предизвикателно.

Избърса очите си с едно ъгълче на копринения си халат, после вирна брадичка.

— Мога ли да ви помогна?

Преглътнах отново и казах:

— Аз... да, надявам се. Съжалявам, че се натрапвам, сигурно сте уморена след сутрешните процедури в спа центъра.

— Не особено — отвърна тя, може би малко рязко.

Прехапах устни. Може би напомнянето за нейното заболяване не беше много тактично.

— Всъщност се надявах да говоря със съпруга ви.

— Ричард? Боя се, че е зает. Мога ли аз да помогна с нещо?

— Аз... не мисля — казах неловко и се поколебах дали да се извиня и да си тръгна, или да остана и да обясня.

Не ми бе приятно да я притеснявам, но ми се струваше не по-малко нередно да почукам, а после да си тръгна внезапно. Донякъде дискомфортът ми се дължеше на сълзите — трябваше ли да я оставя насаме с мъката ѝ, или да остана и да ѝ предложи утеха? А и видът на изпитото ѝ восъчно лице ми действаше обезпокояващо. Иначе изглеждаше така непристъпна. Да гледаш човек като Ане Балмър, толкова привилегирован, с всички предимства, които можеха да се купят с пари — най-новото лекарство, най-добрите лекари и лечение, — да гледаш как се бори за живота си, буквално пред очите ти, беше почти непоносимо.

Искаше ми се да избягам, но това разбиране ме накара да остана на мястото си.

— Е, съжалявам — каза тя. — Не може ли да го оставим за по-късно? Мога ли да му предам за какво става въпрос?

— Аз...

Закърших пръсти. Какво можех да кажа? Беше невъзможно да натоваря с подозренията си тази крехка, сякаш преследвана от духове жена.

— Аз... той ми ми обеща интервю — казах, като си спомних какво бе подхвърлил след вечеря. Това беше истина в крайна сметка. — Каза ми да дойда в каютата този следобед.

— О — лицето ѝ се проясни. — Съжалявам. Сигурно е забравил. Мисля, че отиде на гореща вана с Ларс и още някого. Надявам се да го хванете на вечеря.

Нямах намерение да чакам толкова дълго, но не го казаха, а просто кимнах.

— Дали... Ще се видим ли на вечеря? — попитах аз, като се проклех заради запъването си.

За бога. Тя е болна, а не прокажена.

Тя кимна.

— Надявам се. Днес се чувствам малко по-добре. Уморявам се много, но ми се струва истинска капитулация да позволявам на тялото си да надделява твърде често.

— Провеждате курс на лечение ли? — попитах аз.

Тя поклати глава и мекият копринен шарф около черепа ѝ прошумоля.

— В момента не. Завърших последния курс химиотерапия, поне засега. Ще се подлож

на радиотерапия, когато се върнем, а после ще видим.

— Е, пожелавам ви късмет — казах и потръпнах, осъзнала как невинната забележка сякаш превръщаше оцеляването ѝ в нещо като хазартна игра. — И, хмм, благодаря.

— Няма за какво.

Тя затвори вратата, а аз се обърнах, за да поема обратно към стълбите за горната палуба. Лицето ми гореше от срам.

Никога не бях ходила в горещата вана, но знаех къде се намира — на горната палуба, над салона „Линдгрен“, точно пред спа центъра. Тръгнах по застланите с дебел мокет стълби към палубата със залите, очаквайки онова усещане за светлина и пространство, което бях изпитала преди, — но бях забравила мъглата. Когато стигнах до вратата към палубата, зад стъклото ме посрещна сива пелена, която бе обвила кораба в гънките си, така че едва се виждаше от единия край на палубата до другия, и създаваше някакви странно, потискащо усещане.

Мъглата беше донесла хлад във въздуха и покри косъмчетата на ръцете ми с капчици. Стоях зъзнеща и неуверена на вратата и се опитвах да се ориентирам, когато чух протяжния, печален рев на сирена.

В белотата всичко изглеждаше непознато и ми трябваша няколко мига, за да се досетя къде бяха стълбите към горната палуба. Накрая съобразих, че трябва да са отдясно и малко по-напред към носа на кораба. Не можех да си представя кой би се наслаждавал на джакузи в това време и за момент се зачудих дали Ане Балмър не беше сгрещила. Но докато заобикалях витрината на ресторанта, чух смях, погледнах нагоре и видях светлини да блещукат в мъглата над главата ми, идващи от горната палуба. Изглежда, имаше достатъчно луди хора, готови да се съблекат дори и в този студ.

Съжалих, че не бях взела яке, но нямаше как да се връщам само заради него, така че се обгърнах с ръце и се заизкачвах по хлъзгавите стръмни стъпала към горната палуба, като следвах звука от гласове и смях.

По средата на палубата имаше стъклена преграда и когато я заобиколих, те бяха там — Ларс, Хлое, Ричард Балмър и Коул, — седнали в най-огромното джакузи, което бях виждала някога. Трябва да беше около три-четири метра дълго, а те се бяха облегли на стените, показваха се само раменете и главите им, а парата се издигаше толкова гъста над кипящата от мехурчета вода, че на моменти беше трудно да се види кой кой е.

— Госпожице Блеклок! — извика сърдечно Ричард Балмър и гласът му надделя с лекота над рева на струите. — Възстановихте ли се от снощи?

Той извади от водата загоряла, мускулеста ръка, настръхнала и вдигаща пара на студения въздух, здрависах се с него и пак се обгърнах с ръце, усещайки стопяващата се топлината на допира му и смразяващия вятър по вече влажните ми ръце.

— Ела да се топнеш! — покани ме Хлое със смях и махна подканящо към кипящия от мехурчета водовъртеж.

— Благодаря — поклатих глава, опитвайки се да не потреперя, — но е малко студено.

— Тук е по-топло, уверявам ви! — кимна Балмър. — Горещо джакузи, студен душ... — Той посочи открития душ край джакузито с голям резервоар за дъждовна вода и без кранове за контрол на температурата, само със стоманен бутон със синя точка в средата, чийто вид ме накара да потръпна неволно. — А после направо в сауната... — Посочи с пръст дървена будка, скрита зад стъклената преграда.

Наклоних глава и видях стъклена врата, покрита с конденз, и червеникави отблясъци на жаравата, които се различаваха през стичащите се капчици.

— После се изплакваш и повтаряш колкото пъти може да издържи сърцето ти.

— Всъщност не си падам много по това — казах смутено.

— Не отказвай, преди да си опитал — каза Коул и се ухили, показвайки остриите си резци. — Трябва да призная, скачането от сауната под студения душ беше невероятно преживяване! Това, което не те убива, те прави по-силен, нали?

Потреперих.

— Благодаря, но мисля да пропусна.

— Както желаяш — усмихна се Хлое.

Протегна изящно ръка, като покапа вода по фотоапарата на Коул, който лежеше на пода, и взе изстудена чаша шампанско от масата край ваната.

— Вижте... — Поех си дълбоко дъх и се обърнах само към лорд Балмър, като се стремях да пренебрегна следящите ме, заинтересовани лица на другите. — Лорд Балмър...

— Наричайте ме Ричард — прекъсна ме той.

Прехапах устни и кимнах, опитвайки се да поддържам мислите си в ред.

— Ричард, надявах се да поговоря с вас за нещо, но не съм сигурна дали сега моментът е подходящ. Мога ли да дойда и да ви видя по-късно в каютата ви?

— Защо да чакаме? — Балмър сви рамене. — Едно нещо научих в бизнеса, че почти винаги моментът е подходящ. Това, което ни се струва предпазливост, почти неизменно се оказва страхливост. И някой друг ви изпреварва.

— Ами... — казах, а после замълчах, колебаейки се как да постъпя.

Наистина не исках да говоря пред другите. Но това „някой кой друг ви изпреварва“ определено не беше успокояващо.

— Вземете си питие — каза Балмър.

Натисна някакъв бутон на джакузито и едно момиче се появи мълчаливо от нищото. Беше Ула.

— Да, сър? — попита учтиво тя.

— Шампанско за госпожица Блеклок.

— Разбира се, сър.

И тя изчезна.

Поех си дълбоко дъх. Нямаше алтернатива. Никой не можеше да отклони кораба, освен Балмър, и ако не го направех сега, никога нямаше да имам шанс. По-добре да говоря сега, пред аудитория, отколкото да рискувам... Забих нокти в дланите си, отказвайки да мисля за тази възможност.

Отворих уста. *Престани да ровиш* — изсъска гласчето в главата ми, но се насилих да говоря.

— Лорд Балмър...

— Ричард.

— Ричард... не знам дали разговаряйте с началника по сигурността, Йохан Нилсон. Виждали ли сте го днес?

— Нилсон? Не. — Балмър се намръщи. — Той докладва на капитана, не на мен. Защо питате?

— Ами... — започнах аз, но ме прекъсна Ула, която се появи до мен с поднос с чаша шампанско и бутилка в кофа за лед.

— Хмм, благодаря — казах колебливо.

Не бях сигурна дали исках да пия точно сега — не и след хапливите коментари на Нилсон и с махмурлука от снощи — и ми се струваше неподходящ съпровод за онова, което се канех да кажа. Но отново почувствах в каква невъзможна позиция бях — аз бях гостенка на Балмър, представителка на „Велосити“, и трябваше да впечатля всички тези хора с професионализма си и да ги заслепя с чара си, а вместо това щях да отправя най-лошото от всички възможни обвинения към неговия персонал и гости. Най-малкото, което можех да направя, беше да приема любезно шампанското, което ми се предлагаше.

Взех чашата и отпих бавно, като се опитвах да си подреда мислите. Беше кисело и потръпнах. Едва не се смръщих, преди да осъзная колко грубо щеше да се стори на Балмър.

— Аз... трудно е.

— Нилсон — подкани ме Балмър. — Питайте дали съм говорил с него.

— Да. Ами, снощи се наложи да му се обадя. Аз... чух шумове, идващи от съседната каюта. Номер десет — казах аз и замълчах.

Ричард ме слушаше, но също и другите трима, и особено внимателно Ларс. Е, тъй като нямах избор, може би трябваше да превърна това в предимство за мен. Огледах бързо кръга от лица, опитвайки се да преценя реакцията им, да различа някакви следи от чувство за вина или безпокойство. Влажните червени устни на Ларс бяха извити в израз на скептицизъм, а зелените очи на Хлое блестяха широко отворени с откровено любопитство. Само Коул изглеждаше притеснен.

— „Палмгрен“, да — отвърна Балмър и се намръщи, озадачен накъде бия. — Мислех, че е празна. Солберг се отказа, нали?

— Излязох на верандата — казах аз, набрала сили, и огледах отново слушателите. — Когато погледнах, там нямаше никого, но на стъклената предпазна преграда имаше кръв.

— Господи — каза Ларс, вече открито ухилен, без да се опитва да скрие неверието си. — Това е нещо като роман.

Дали се опитваше умишлено да омаловажи разказа ми, да ме извади от равновесие? Или това бе обичайното му поведение? Не можех да реша.

— Продължавай — каза Ларс саркастично. — Направо тръпна да разбере как продължава всичко.

— Вашият охранител ме пусна вътре — казах на Ричард. Гласът ми вече звучеше потвърдо. — Но каютата беше празна. А кръвта на стъклото беше...

Чу се звънтене и плисък, затова замълчах.

Всички се обърнахме и погледнахме Коул, който държеше нещо над ръба на джакузито. Ръката му беше покрита с кръв, която се стичаше по пръстите му и капеше на светлата дървена настилка.

— Мисля, че съм добре — каза той колебливо. — Съжалявам, Ричард, не знам как, но блъснах шампанското си и...

Той показа шепя окървавени парчета стъкло.

Хлое преглътна и стисна очи.

— Ух! — Лицето ѝ беше позеленяло. — О, боже, Ларс...

Ричард остави чашата си и се измъкна от джакузито, обгърнат в облак пара в студения въздух и грабна бял халат от купа на пейката. За миг не каза нищо, само огледа безстрастно ръката на Коул, от която капеше кръв по палубата, и хвърли поглед към Хлое, която беше на ръба на припадъка. После издаде поредица от заповеди като хирург, който се разпорежда в

операционна.

— Коул, за бога, остави тези стъкла. Ще позвъня на Ула да почисти. Ларс, заведи Хлое да си легне, бяла е като тебешир. Дай й валиум, ако е необходимо. Ева има достъп до лекарствата. А госпожица Блеклок... — Обърна се към мен, после замълча, сякаш много внимателно претегляше думите си, докато си обличаше халата. — Госпожице Блеклок, моля ви, седнете в ресторанта, а когато се оправя с тази бъркотия, ще поговорим какво всъщност сте видели и чули.

Обработка The Last Survivors: Sunshine, skygge, 2019

В края на следващия час вече разбирах защо Ричард Балмър е постигнал толкова в живота си.

Той не просто ме преведе през историята ми, а се вгледа във всяка дума, върна ме към съответните моменти, уточни подробности, измъкна от мен детайли, които дори не подозирах, че знам — като точната форма на петната кръв по стъклената преграда и начина, по който кръвта беше по-скоро размазана, а не напръскана по повърхността.

Той не запълни никоя празнина с предположения, не се опита да ме насочва или да ме убеди в подробности, за които не бях сигурна. Просто седеше и изстрелваше въпросите си между глътките парещо черно кафе, втренчил в мен яркосините си очи: *В колко часа? Колко дълго? Кога беше това? Колко силно? Как изглеждаше?* Докато питаше, леките нюанси на подигравателно просторечие в говора му изчезнаха и интонацията му стана чисто „староитънска“ и сто процента делова. Беше съсредоточен, вниманието му бе посветено изцяло на моята история, без следа от емоция на лицето му.

Ако някой се разхождаше по палубата отвън и надникнеше през прозореца, въобще нямаше да разбере, че току-що му бях разказала нещо, което можеше да нанесе жесток удар на бизнеса му, и разкриваше възможното присъствие на психопат на борда на малкия кораб. Докато излагах историята си, очаквах отглас от несъгласието на Нилсон или от клановото отричане на стюардесите, но въпреки че внимателно наблюдавах лицето на Балмър, не видях нищо подобно, нито намек за обвинение или отрицание. Изразяваше не повече чувства, отколкото при решаване на кръстословица, и не можех да не се почувствам леко впечатлена от стоицизма му, макар да бе странно, че го демонстрира тъкмо пред мен. Не ми беше приятно да се сблъскам със скептицизма и раздражението на Нилсон, но те поне бяха естествена човешка реакция. А за Балмър не можех да кажа какво чувства. Може би беше гневен или изпаднал в паника, но просто го прикриваше добре? Или наистина беше толкова хладен и спокоен, колкото изглеждаше?

Докато възпроизвеждах разговора си с момичето по негова молба, аз си казах, че тъкмо такова хладнокръвие е нужно, за да се постигне онова, което той бе постигнал — да се изкачиш до позиция, на която си отговорен за стотици работни места и милиони лири инвестиции.

Накрая, когато вече бяхме прехвърлили разказа ми отпред назад, отзад напред и настрани и не можех да добавя нищо повече, Балмър остана за миг с наведена глава и смръщени вежди, потънал в мисли. После хвърли поглед на ролекса върху загорялата си китка и проговори:

— Благодаря ви, госпожице Блеклок. Мисля, че стигнахме толкова далеч, колкото бе възможно, но виждам, че след малко персоналът ще поиска да започне да подрежда масите за вечеря. Съжалявам, това очевидно е било изключително притеснително и плашещо преживяване за вас. Ако позволите, бих искал да го обсъдя с Нилсон и капитан Ларсен, за да се уверя, че се прави всичко необходимо, и предлагам да се срещнем още утре сутринта, за да обсъдим следващите стъпки. Междувременно, много се надявам, че ще можете да се отпуснете достатъчно, за да се насладите на предстоящата вечеря и останалата част от вечерта, независимо от случилото се.

— Каква ще бъде следващата стъпка? — попитах. — Разбирам, че се отправяме към

Тронхайм, но няма ли възможност да спрем някъде по-близо? Струва ми се, че трябва да съобща на полицията възможно най-скоро.

— Възможно е да спрем по-близо от Тронхайм, да — усмихна се Балмър. — Но ще бъдем там утре рано сутринта, така че може би все пак това е най-доброто място, към което да се насочим. Ако спрем някъде посред нощ, мисля, че шансовете ни да открием отворено полицейско управление не са особено големи. Но ще трябва да говоря с капитана, за да разбере кой е най-подходящият начин за действие. Възможно е норвежката полиция да не може да действа, ако инцидентът се е случил в британски или международни води — това е въпрос на юрисдикция, както разбирате, а не на желание да се разследва. Всичко зависи от това.

— А ако е така? Ако сме били в международни води?

— Корабът е регистриран на Каймановите острови. Ще трябва да обсъдя с капитана как би могло да повлияе това на ситуацията.

Стомахът ми се сви. Бях чела за разследване на кораби, регистрирани на Бахамските острови и т. н. — самотен полицай, изпратен от острова, за да направи кратък доклад и да разчисти проблема от бюрото си възможно най-бързо, при това само когато имаше ясен случай с изчезнал човек. А какво би станало в този случай, когато единственото доказателство, че момичето изобщо бе съществувало, отдавна го нямаше?

И все пак, чувствах се по-добре, че бях говорила с Балмър. Поне ми се бе сторило, че ми вярва, че приема историята ми насериозно, за разлика от Нилсон.

Той ми подаде ръка за довиждане, а когато пронизващите му сини очи срещнаха моите, се усмихна за първи път. Беше странно асиметрична усмивка, която изопни едната страна на лицето му повече от другата, но му прилягаше и в нея личеше някакво искрено съчувствие.

— Има още нещо, което трябва да знаете — казах рязко.

Веждите на Балмър се вдигнаха и той отдръпна ръката си.

— Аз... — преглътнах.

Не исках да го казвам, но щом щеше да говори с Нилсон, така или иначе щеше да разбере. Беше по-добре да го чуе от мен.

— Бях пила вечерта преди... преди да се случи. И освен това вземам антидепресанти. От няколко години, откакто станах на двайсет и пет. Аз... имах срив. А Нилсон... мисля, че той смята... — Преглътнах отново.

Веждите на Балмър се повдигнаха още повече.

— Искате да кажете, че Нилсон се съмнява в историята ви, защото вземате лекарства за депресия?

Остротата на въпроса му ме стресна, но кимнах.

— Не с толкова много думи — но да. Той коментира, че лекарството не се съчетава добре с алкохола, и изглежда, си помисли...

Балмър не каза нищо, само ме гледаше безстрастно, и аз открих, че думите ми звучат така, сякаш се опитвам да защитя Нилсон.

— Просто ме обреха, преди да дойда на борда на кораба. Някакъв мъж проникна в апартамента ми и ме нападна. Нилсон разбра за това и според мен реши, е, не че съм си го измислила, но... може би съм реагирала преувеличено.

— Срамувам се, че човек от персонала на този кораб ви е накарал да се почувствате така — каза Балмър, хвана ръката ми и я стисна здраво. — Моля ви, повярвайте ми, госпожице Блеклок, аз приемам разказа ви с най-голяма сериозност.

— Благодаря — отвърнах аз, но тази дума не можеше да изрази облекчението, че някой, *някой* най-после ми вярваше. И не просто някой, а Ричард Балмър, собственикът на „Аурора“. Ако някой имаше властта да оправи нещата, то това беше той.

Докато се връщах към каютата си, разтърках с ръце очите си, парещи от умора, а после бръкнах в джоба си за телефона, за да видя колко е часът. Наближаваше пет. Кога беше минало толкова време?

Машинално отворих пощата си и се опитах да презаредя, но все още нямаше връзка и почувствах пристъп на безпокойство. Не ставаше ли това прекъсване прекалено дълго? Трябваше да го спомена пред Балмър, но вече беше твърде късно. Той беше изчезнал — беше се плъзнал през един от онези притеснителни скрити изходи зад панелите, вероятно за да говори с капитана или по радиостанцията.

Ами ако Джуд ми беше написал имейл? Може дори да беше звънял, макар да се съмнявах, че сме достатъчно близо, за да хванем сигнал. Все още ли ме игнорираше? За миг си представих ръцете му на гърба ми, лицето си на гърдите му, усещането за топлата му тениска под бузата ми и копнежът ме блъсна с такава сила, че едва не рухнах под тежестта му.

Добре, че утре щяхме да бъдем в Тронхайм. Тогава никой нямаше да може да ми попречи да вляза в интернет!

— Ло! — Чух глас зад гърба си и когато се обърнах, видях Бен да върви по тесния коридор.

Не беше едър, но сякаш го изпълваше целия, като при онзи трик с перспективата в „Алиса в Страната на чудесата“, при който коридорът се свиваше до точка, а Бен ставаше все по-голям и по-голям, докато приближаваше.

— Бен — казах весело, опитвайки се да прозвучи убедително.

— Как мина?

Той тръгна заедно с мен към каютите.

— Видя ли се с Балмър?

— Да... Мисля, че мина добре. Стори ми се, че ми вярва така или иначе.

Не казах какво си помислих, след като Ричард си тръгна. Бях стигнала до извода, че той не беше разкрил всички карти, които държеше. След срещата се почувствах по-уверена и успокоена, но когато започнах да обмислям думите му, осъзнах, че не беше обещал нищо. В действителност не беше казал нищо, което би могло да се цитира извън контекста като категорична подкрепа за моята история. Имаше много „ако това е вярно“... и „ако това, което казвате“... Нищо конкретно, като се замислиш.

— Страхотни новини — каза Бен. — Ще отклони ли кораба?

— Не знам. Изглежда, сметна, че сега вече няма смисъл да се отклонява, че би било по-добре да продължим към Тронхайм, за да сме там възможно най-рано утре.

Вече бяхме стигнали до каютите си и извадих ключа от джоба си.

— Господи, надявам се днес вечерята да не е с осем ястия — казах уморено, когато отключих и отворих вратата. — Искам да се наспя хубаво, за да съм убедителна пред полицията в Тронхайм утре.

— Значи, планът ти е такъв? — попита Бен и постави ръка на рамката на вратата, като ми пречеше да вляза или да затворя вратата, макар да ми се струваше, че не го правеше толкова целенасочено.

— Да. Щом корабът пусне котва, отивам там.

— Не зависи ли от това, което ще каже капитанът за позицията на кораба?

— Вероятно. Мисля, че Балмър сега говори с него. Но независимо от това, искам да го запише някой служител, дори и да не могат да разследват.

Колкото по-скоро думите ми бѣдеха записани в някакъв официален документ, толкова по-защитена щях да се чувствам.

— Така си е — подхвърли Бен. — Е, каквото и да се случи утре, с полицията можеш да започнеш на чисто. Придържай се към фактите... бѣди ясна и неемоционална, както беше с Балмър. Ще ти повярват. Нямах причина да лъжеш.

Той свали ръката си и отстъпи крачка назад.

— Знаеш къде съм, ако имаш нужда от мен, нали?

— Аха... — Усмихнах му се уморено и щях да затворя вратата, когато той пак сложи ръка на рамката, така че да не мога да я затворя, без да притисна пръстите му.

— О, замалко да забравя — каза небрежно. — Чу ли за Коул?

— За ръката му? — Почти бях забравила, но сега гледката се върна шокиращо ярка, падащите бавно капки кръв по настилката, позеленялото лице на Хлое. — Горкият човек. Ще има ли нужда от шевове?

— Не знам, но не е само това. По същото време успял някак си да бутне фотоапарата си в горещата вана. Не е на себе си, казва, че не разбира как така го е оставил толкова близо до ръба.

— Шегуваш ли се?

— Не. Надява се, че обективът ще е наред, но тялото и картата памет са прецакани.

Почувствах как подът се премества и се разлюлява леко, сякаш всичко се размазваше и фокусираше отново, а пред погледа ми отново изникна с режеша яснота малкият екран с фотографията на момичето — снимка, която най-вероятно беше изгубена завинаги.

— Хей — засмя се Бен, — недей да гледаш така обречено. Той има застраховка, сигурен съм. Жалко само за снимките. Показваше ги на обяд. Имаше страхотни кадри. Един с теб от снощи беше прекрасен. — Той замълча и повдигна брадичката ми. — Добре ли си?

— Добре съм. — Отдръпнах главата си и се опитах да се усмихна убедително. — Просто съм... не мисля, че ще тръгна някога друг път на круиз, наистина не ми понася. Нали виждаш... морето... заобиколен си отвсякъде. Всъщност искам само вече да стигнем до Тронхайм.

Сърцето ми биеше лудо и няхах търпение Бен да махне ръката си от вратата и да си тръгне. Трябваше да си събера мислите и отново да огледам всичко.

— Би ли...? — Кимнах към ръката на Бен, която все още държеше рамката на вратата, а той леко се засмя и се изправи.

— Разбира се. Съжалявам, не биваше да се разбѣблям. Сигурно искаш да се обличаш за вечеря... нали?

— Точно така — казах.

Гласът ми прозвуча високо и фалшиво. Бен отмести ръката си и аз затворих вратата с извинителна усмивка.

Когато изчезна, сложих веригата и плъзнах надолу грѣб, облежната на дървото, притиснах колене към гърдите си и отпуснах чело, като виждах ярко една картина под затворените си клепачи. Как Хлое се протяга за чашата си с шампанско, а от ръката ѝ капе вода върху фотоапарата на Коул на палубата.

Нямаше начин Коул или някой друг да е бутнал фотоапарата. Не беше на ръба на ваната. Някой се бе възползвал от суматохата покрай съобщението ми и счупената чаша, беше го взел от пода и го беше хвърлил. Но нямаше абсолютно никакъв начин да разбере кой е. Можеше да се е случило по всяко време — дори след като всички бяхме напуснали палубата. Можеше да е бил почти всеки от гостите или от персонала — дори самият Коул.

Стаята сякаш се свиваше около мен, задушавашо топла и лишена от въздух, и осъзнах, че трябва да изляза.

На верандата морската мъгла все още обгръщаше кораба, но аз вдишах дълбоко студения въздух и усетих как свежестта изпълва дробовете ми и ме изтръгва от вцепенението. Трябваше да мисля. Чувствах, че всички парченца от пъзела са пред мен, че мога да успея да ги сглобя, стига да опитвам достатъчно упорито. Стига главата да не ме болеше толкова много.

Надвесих се през балкона, точно както предишната вечер, припомняйки си онзи момент — почти безшумното плъзгане на вратата на верандата, силният мазен плясък, шокиращ в тишината, миризмата на петната кръв по стъклото, и изведнъж изпитах абсолютната и пълна увереност, че не съм си го въобразила. Нищо от това. Нито спиралата. Нито кръвта. Нито лицето на жената в каюта 10. Най-вече нея, не бях си я въобразила. И заради нея не можех да оставя нещата така. Защото знаех какво е да бъдеш като нея — да се събудиш през нощта и да има някого в стаята ти, да почувстваш абсолютната безпомощна увереност, че ще се случи нещо ужасно, и да не можеш да направиш нищо, за да го предотвратиш.

Септемврийският нощен въздух внезапно ми се стори студен, много студен, напомняйки ми колко на север бяхме — вече почти до полярния кръг. Неволно потреперих. Извадих телефона от джоба си и проверих връзката още веднъж, държейки го високо, сякаш това щеше по някакъв магически начин да подобри сигнала, но нямаше чертички.

Но утре, утре щяхме да сме в Тронхайм. И независимо как, щях да се измъкна от този кораб и да отида право в най-близкото полицейско управление.

Докато се гримирах за вечерята, се чувствах така, сякаш си поставях бойна окраска — полагах слой след слой спокойната, професионална маска, която щеше да ми помогне да се справя с всичко.

Част от мен, доста голяма част, искаше да се сгуша под завивката си. Да водя светски разговори с група хора, сред които може би имаше убиец, или да ям храна, поднесена от някого, който беше убил една жена снощи — тази мисъл беше ужасяваща и абсолютно сюрреалистична.

Но друга, по-упорита част, отказваше да се предаде. Докато нанасях туша за мигли, взет назаем от Хлое, пред огледалото в банята, се улових, че се опитвах да различа в отражението си онова гневно, изпълнено с идеализъм момиче, което бе започнало да учи журналистика в университета преди петнайсетина години, и си спомних за мечтите си да стана разследващ репортер и да променя света. Вместо това бях се захванала с писане за пътувания във „Велосити“, за да си плащам сметките, и почти въпреки волята си бях започнала да се наслаждавам на това — дори започнах да се радвам на бонусите и да си мечтая за роля като на Роуън, да издавам свое списание. И в това нямаше нищо лошо — не се срамувах от това какъв автор бях станала. Както повечето хора, бях започнала работата, която бях успяла да намеря, и се опитвах да правя най-доброто, на което бях способна, на това място. Но как щях да гледам в очите това момиче в огледалото, ако няхах смелостта да изляза навън и да разследвам историята, която се изправяше пред мен?

Спомних си за всички жени, на които се бях възхищавала заради репортажите им от военни зони по целия свят, за хората, изобличили корумпирани режими, влезли в затвора, за да защитят източниците си, рискували живота си, за да се доберат до истината. Не можех да си представя Марта Гелхорн да се подчинява на нареждане да спре да рови или Кейт Ейди да се крие в хотелската си стая, защото се страхува от това, което би могла да открие.

ПРЕСТАНИ ДА РОВИШ. Надписът от огледалото беше гравирани в паметта ми. Сега, докато завършвах грима си с блясък за устни, дъхнах върху огледалото и написах в парата, замъглила отражението ми, една дума: НЕ.

Освен това, докато затварях вратата на банята след себе си и обувах вечерните си обувки, една по-малка, по-егоистична част от мен шепнеше, че ще бъде в най-голяма безопасност в компания. Никой не би могъл да ми навреди в стая, пълна със свидетели.

Тъкмо нагласявах роклята си, когато се почука на вратата.

— Кой е? — попитах.

— Карла е, госпожице Блеклок.

Отворих вратата. Отвън стоеше Карла, усмихвайки се с постоянния си израз на леко притеснена изненада.

— Добър вечер, госпожице Блеклок. Просто исках да ви напомня, че вечерята е след десет минути, а напитките се сервират в салона „Линдгрен“, когато и да пожелаете да се присъедините към нас.

— Благодаря — отвърнах, но после продължих импулсивно, когато тя се обърна, за да си тръгне. — Карла?

— Да? — Тя се обърна и веждите ѝ се повдигнаха, така че кръглото ѝ лице придоби почти разтревожен вид. — Мога ли да помогна с нещо друго?

— Аз... не знам. Просто... — Поех дълбоко дъх, докато мислех как да се изразя. — Когато дойдох и разговарях с вас по-рано днес в помещенията за персонала, ми се стори... Стори ми се, че сякаш се каните да споделите още нещо. Може би не сте искали да говорите пред госпожица Лидман. Затова искам само да ви кажа, че утре ще отида в Тронхайм, за да съобщя на полицията какво съм видяла, и ако има нещо — каквото и да е, — което искате да ми кажете, сега би бил най-подходящият момент. Ще се погрижа да остане анонимно.

Помислих отново за Марта Гелхорн и Кейт Ейди, за репортерката, която някога исках да бъда.

— Аз съм журналистка — казах възможно най-убедително. — Знаете. Ние защитаваме нашите източници — това е част от сделката.

Карла не отговори нищо, само сплете пръсти.

— Карла? — подканих я аз.

За миг ми се стори, че в сините ѝ очи има сълзи, но премигна и се справи с тях.

— Аз не... — започна тя, а после промърмори нещо на своя език.

— Всичко е наред — уверих я. — Можеш да ми кажеш. Обещавам, че никой друг няма да научи. Изплаши ли те някой?

— Не е това — каза тя унило. — Тъжна съм, защото ми е жал за вас. Йохан казва, че си въобразявате, че сте... как беше думата? Параноидна. И че... търсите внимание, като си измисляте истории. Но аз не му вярвам. Вярвам, че сте добър човек и смятате, че това, което казвате, е вярно. Но, госпожице Блеклок, ние се нуждаем от работата си. Ако полицията каже, че на този кораб се е случило нещо лошо, никой няма да иска да пътува с нас, а може и да не е толкова лесно да се намери друга работа. Имам нужда от тези пари, имам малко момче, Ерик, у дома с майка ми, те се нуждаят от парите, които изпращам. И само защото някой може да е позволил на приятелка да използва празна каюта, това не означава, че е била убита, нали?

Тя се обърна.

— Чакай — посегнах към ръката ѝ, опитвайки се да я спра. — Какво искаш да кажеш? Че там е имало момиче? Някой я е вкарал там, така ли?

— Не казвам нищо. — Издърпа ръката си от хватката ми. — Казвам, моля ви, госпожице Блеклок, не създавайте неприятности, ако нищо не се е случило.

После се втурна по коридора, набра кода на вратата за персонала и изчезна.

По пътя към салон „Линдгрен“ се улових, че връщам отново разговора в главата си, опитвайки се да разбера какво означава всичко това. Дали тя беше видяла някого в каютата, или имаше съмнения, че някой е бил там? Или просто се разкъсваше между съчувствието си към мен и страха от това какво би могло да се случи, ако това, което казвах, беше вярно?

Пред салона проверих скришом телефона си с напразната надежда, че сме наближили достатъчно, за да хванем сигнал, но все още нямаше нищо. Докато го връщах в чантата си, се приближи Камила Лидман.

— Мога ли да взема това, госпожице Блеклок? — посочи тя чантата ми.

Поклатих глава.

— Не, благодаря.

Телефонът ми бе настроен да бипне, когато се свърже към роуминг мрежа. Ако дойдеше сигнал, исках да бъде до мен, за да мога да действам веднага.

— Много добре. Да ви предложи ли чаша шампанско?

Тя посочи подноса на малка масичка до входа, а аз кимнах и си взех чаша. Знаех, че трябва да пазя главата си ясна за утре, но една чаша за кураж нямаше да навреди.

— Само да ви осведомя, госпожице Блеклок — каза тя, — че беседата за Северното сияние тази вечер беше отменена.

Погледнах я неразбиращо, осъзнала, че отново бях забравила да прегледам програмата.

— След вечеря трябваше да има презентация за Северното сияние — обясни тя, като видя изражението ми. — Беседа от лорд Балмър, придружена от снимки на господин Ледерер, но за съжаление, господин Балмър беше повикан да се справи с извънредна ситуация, а господин Ледерер е наранил ръката си, така че остава за утре, след като групата се завърне от Тронхайм.

Кимнах отново и се обърнах към останалите в стаята, за да видя кой друг липсва.

Балмър и Коул отсъстваха, както бе казала Камила. Хлое също не беше тук, а когато попитах Ларс, той каза, че са чувствала зле и лежала в стаята си. Ане присъстваше, макар да изглеждаше бледа, а когато вдигна чаша към устните си, наметката ѝ се плъзна и разкри тъмнопурпурно натъртване върху ключицата. Тя забеляза, че я поглеждам и бързам да отклоня поглед, и се засмя неловко.

— Знаем, изглежда ужасно, нали? Спънах се под душа, но сега ми излизат синини толкова лесно, че изглежда по-лошо, отколкото е. Това е страничен ефект на химиотерапията, за съжаление.

Когато заемахме местата си за вечеря, видях Бен да ми сочи стола до себе си, срещу Арчър, но се престорих, че не го виждам, и вместо това седнах на най-близкия стол, до Оуен Уайт. Той изнасяше на Тина дълга лекция за финансовите си интереси и за ролята си в инвестиционната компания, за която работеше. Докато слушах с половин ухо техния разговор и държах под око останалите на масата, осъзнах, че темата се е сменила и той шепне поверително:

— ...съвсем честно, не — споделяше той с Тина. — Аз просто не съм сто процента убеден, че начинанието е устойчиво — това е такава специфична инвестиционна ниша. Но не мисля, че на Балмър ще му е трудно да извлече печалба от другаде. И разбира се, той има доста дълбоки джобове, или по-скоро Ане има, така че може да си позволи да изчака подходящият човек да се качи на борда. Жалко, че Солберг не успя да дойде, това е по-скоро в неговата област.

Тина кимна разбиращо, а след това разговорът се прехвърли върху други теми — ваканционните дестинации, които бяха посещавали и двамата, какво представляват неоновозелените кубчета желе, които току-що се бяха появили в чиниите пред нас, оградени от някакви купчинки, които ми приличаха на водорасли. Плъзнах поглед из помещението. Арчър казваше нещо на Бен и се смееше гръмогласно. Изглеждаше пьян, папийонката му вече се беше изкривила. На същата маса Ане разговаряше с Ларс. Нямаше и следа от сълзите, които бях видяла по-рано този следобед, но изражението ѝ бе някак отсъстващо и в усмивката, с която кимна на нещо, казано от Ларс, се таеше напрежение.

— Изучавате нашата домакиня? — каза тих глас от другата страна на масата и когато се обърнах, видях Александър да отпива от чашата си. — Тя е истинска загадка, нали? Изглежда толкова крехка, но въпреки това казват, че тя е силата, която крепи трона на Ричард. Железен юмрук в копринена ръкавица, може да се каже. Предполагам, че да притежаваш толкова пари още от възрастта, в която повечето деца още се лигавят с кашичките си, оказва закаляващо влияние върху характера.

— Познавате ли я добре? — попитах.

Александър поклати глава.

— Никога не съм я срещал. Ричард прекарва половината от живота си в самолета, но тя почти никога не напуска Норвегия. Това ми е напълно чуждо — както знаете, аз живея заради пътуванията, не мога да си представя какво е да се затвориш в мъничка страна като Норвегия, когато те очакват ресторантите и столиците на света. Никога да не вкусиш прасенце сукалче в „Ел Були“ или да не изпробваш знаменитото съчетание на култури в „Гаган“ в Банкок! Но предполагам, че това е реакция на събитията от детството ѝ — струва ми се, че е загубила родителите си в самолетна катастрофа на осем-девет години и е прехвърляна из пансионите в Европа от своите баби и дядовци. Предполагам, че в такъв случай е възможно да избереш друг начин на живот като възрастен.

Той взе вилницата си, но едва бяхме започнали да се храним, когато се чу някакъв шум от вратата. Вдигнах поглед и видях Коул да се приближава с несигурна стъпка към масата.

— Господин Ледерер! — Стюардесата се втурна да вземе допълнителен стол от подредените край стената. — Госпожице Блеклок, мога ли да ви помоля само да...

Отместих малко чинията и стола си, а тя сложи в челото на масата стола за Коул, който се отпусна тежко на него. Ръката му беше превързана и изглеждаше пийнал.

— Не, не искам шампанско — каза той на Хани, която си появи пред него с поднос. — Ще пия скоч.

Хани кимна и се отдалечи забързано, а Коул се облегна назад и прекара ръка по небръснатото си лице.

— Съжалявам за фотоапарата — казах предпазливо.

Той се намръщи и видях, че вече беше много пиян.

— Някакъв шибан кошмар — каза той. — И най-лошото е, че сам съм си виновен. Трябваше да направя резервни копия.

— Всички снимки ли пропаднаха? — попитах.

Коул сви рамене.

— Нямам представа, но вероятно да. Имам познат в Лондон, който може би ще успее да извлече част от данните, но всичко изглежда прецакано, когато сложа картата в компютъра си, дори не я разпознава.

— Наистина съжалявам — казах.

Сърцето ми биеше бързо. Не бях сигурна дали ще е разумно, но реших, че нямам какво повече да губя.

— Само снимки от пътуването ли бяха? Струва ми се, че видях един кадър отнякъде другаде...?

— О, да, разменях картите, имах няколко кадъра от снимките, които правих преди няколко седмици в „Магелан“.

Знаех за „Магелан“. Той беше елитен мъжки клуб на „Пикадили“, създаден като място за срещи на дипломати и хора, които клубът определяше като „джентълмени пътешественици“. Не се допускаше членство на жени, но бяха позволени гости от женски пол. Аз самата бях ходила веднъж или два пъти на делови срещи там вместо Роуан.

— Член ли сте? — попитах.

Той изсумтя.

— На такъв ли ти приличам? Не е в моя стил, дори и да ме приемат, което е съмнително. Твърде изискано е за моя вкус — там, където не позволяват да носиш дънки, не е за мен.

Повече ми подхожда „Фронтлайн“. Член е Александър. Балмър също, мисля. Нали знаеш приказката, за да влезеш, трябва да си роден в дантели или да си тъпкан с пари, а за щастие аз не съм нито едно от двете.

Последната му забележка съвпадна с пауза в разговорите и думите му отекнаха болезнено високо и забележимо завалено в тишината. Видях няколко глави да се обръщат, а Ане погледна към стюардесата с кимане, което казваше: „Донеси му храна преди уискито“.

— Какво правехте там тогава? — попитах с тих глас, сякаш можех да го убедя чрез осмоза да успокои тона си.

— Снимки за „Харпърс“.

Чинията му пристигна и той започна да набожда храна наслуки, като тъпчеше в устата си, без да вкусва деликатните хапки, подобни на архитектурни произведения.

— Мисля, че имаше някакво откриване. Не мога да си спомня. Господи!

Погледна ръката си, с която стискаше неумело вилицата през превръзката.

— Ужасно боли. Няма начин да се мъкна утре из катедралата в Тронхайм, ще отида на лекар, да ме прегледа и да ми предпише някакво по-силно болкоуспокояващо.

След вечеря поднесоха кафето в салона и аз се озовах до Оуен Уайт. И двамата се взирахме в мъглата през големия прозорец. Той кимна учтиво, но, изглежда, не бързаше да завърже разговор. Опитах се да отгатна какво би направила Роуън. Да го очарова? Или да го зарече и да отиде да говори с някого, който беше по-непосредствено необходим на „Велосити“? С Арчър може би?

Погледнах през рамо към Арчър и видях, че беше много пиан и бе заклецил Хани в ъгъла на стаята с гръб към прозореца и едрото му туловище ѝ пречеше да се измъкне. Хани държеше кана за кафе в едната си ръка и се усмихваше учтиво, но с нотка на предпазливост. Каза нещо и посочи към каната за кафе, очевидно като причина да я пусне, но той се засмя и обгърна с тежка ръка раменете ѝ със свойски жест на притежание, който ме накара да потръпна.

Хани каза още нещо, което не улових, а след това се освободи ловко от прегръдката му. За миг на лицето на Арчър се изписа смесица от смайване и гняв, но след това, изглежда, се отърси от тях и отиде да говори с Бен.

Обърнах се отново към Оуен Уайт с въздишка, макар да не бях сигурна дали беше въздишка на облекчение заради Хани, или на примирение със собственото ми нежелание да общувам с неприятни хора дори заради кариерата си.

Оуен, напротив, изглеждаше успокояващо безобиден, макар да осъзнах, докато оглеждах скришом профила му, отразен в тъмния замъглен прозорец, че нямам никаква представа дали би бил полезен за „Велосити“ или не. Бен ми беше казал, че е инвеститор, но Уайт се бе държал толкова затворено на това пътуване, че нямах ясна представа, с какво всъщност се занимава. Може би щеше да бъде идеалният ангел инвеститор за групата, ако собственикът на „Велосити“ някога решише да се прехвърли в по-печеливша област. Във всеки случай, нямах желание да се придвижвам към другия край на стаята.

— Е... — започнах неловко, — струва ми се, че не ни представиха както трябва. Казвам се Лора Блеклок. Журналистка съм и пиша за пътешествия.

— Оуен Уайт — каза той само, но в тона му не се усещаше враждебност.

Имах впечатлението, че просто е скъп на думи. Подаде ми ръка и аз я разтърсих неумело с лявата си ръка, в която държах петифура, но все пак ми се стори по-подходяща от дясната,

която крепеше чаша горещо кафе.

— И какво ви води на „Аурора“, господин Уайт?

— Работя за една инвестиционна група — отговори той и отпи дълга глътка от кафето си. — Мисля, че Балмър се надяваше да препоръчам „Аурора“ като инвестиционна възможност.

— Но... както казахте на Тина, случаят не е такъв? — попитах предпазливо, като се чудех дали не беше невъзпитано да призная, че съм дочула чужд разговор.

Той кимна, без да изглежда обиден.

— Така е. Трябва да призная, че това не е моята област, но бях поласкан от поканата и твърде лаком, за да откажа безплатно пътуване. Както казах на Тина, жалко, че Солберг не можа да дойде.

— Той трябваше да бъде в каюта 10, нали? — попитах.

Оуен Уайт кимна. Изведнъж осъзнах, че нямам ясна представа кой всъщност бе липсващият Солберг и защо не бе дошъл.

— Вие... Вие познавате ли го? Солберг, имам предвид?

— Да, доста добре. Работим в една и съща област. Той е със седалище в Норвегия, докато нашата централа е в Лондон, но ние действаме в един малък свят. Човек се запознава с всичките си конкуренти. Предполагам, че същото е и в журналистиката за пътувания.

Той се усмихна и лапна една петифура, а аз му върнах усмивката, признавайки точността на забележката му.

— Тогава, ако това е по-скоро негова специалност, защо не дойде? — попитах.

Оуен Уайт не каза нищо и за миг ми се стори, че бях отишла твърде далеч и въпросът ми е прекалено директен, но после той преглътна и разбрах, че просто имаше проблеми със своята петифура.

— Имало обир — каза той с пълна уста с ядки и отново преглътна. — В дома му, струва ми се. Взели му паспорта, но мисля, че това е само една от причините, поради които не дойде. Жена му и децата му били въщи, доколкото разбрах, и били доста шокирани. А каквото и да си говорим за скандинавския бизнес... — Отново замълча и преглътна, героично този път. — Те знаят колко е важно да поставяш семейството на първо място. Скъпа, съветвам ви да не опитвате тази нуга, освен ако нямате много здрави зъби, мисля, че ми падна пломбата.

— Не и нуга! — чух зад гърба си, докато се опитвах да осмисля какво ми бяха казали току-що, и се обърнах към Александър, който се бе устремил към нас. — Оуен, моля те, кажи ми, че не си.

— Направих го. — Оуен отпи глътка кафе и я задържа в устата си, като се смръщи леко. — За съжаление.

— На тия неща трябва да има предупреждение, че са опасни за зъбите. Вие — посочи ме той. — Необходимо е журналистическо разследване. Разобличаващ репортаж на „Велосити“ за зловещите връзки на Ричард Балмър с естетичната дентална индустрия. Май след този и другия инцидент на бъдещите гости на круизния лайнер ще им бъде много трудно да сключат здравна застраховка, напи?

— Друг инцидент? — попитах остро, опитвайки се да си спомня какво бях казала на Александър.

Бях сигурна, че не съм споделяла цялата история с него. Дали Ларс не им бе предал разговора ни в горещата вана?!

— За какъв друг инцидент говорите?

— Как за какъв? — попита Александър и отвори широко очи. — За ръката на Коул, разбира се. За какво си помислихте?

След кафето групата започна да се разпада. Оуен изчезна тихо, без да се сбогува, а Ларс си тръгна шумно с шегите за Хлое. Балмър все още не се виждаше никакъв, нито пък Ане.

— Искаш ли да отидем на по питие в бара? — попита Тина, докато оставях празната си чаша на помощната масичка. — Александър ще ни посвири на пианото там.

— Аз... Не съм сигурна — казах.

Още обмислях онова, което Оуен Уайт ми беше казал докато пиехме кафе, за обира у Солберг. Какво означаваше това?

— Може би ще се прибера.

— Бен? — възкликна Тина.

Той ме погледна.

— Ло? Искаш ли да те придружа до каютата ти?

— Няма нужда, добре съм — казах аз и се обърнах да си вървя.

Бях почти на вратата, когато някой ме хвана за ръката и ме принуди да се извърна. Беше Бен.

— Хей — тихо попита той. — Какво става?

— Бен.

Погледнах зад гърба му към останалите гости, които се смееха и си бърбеха, докато стюардите разчистваха около тях.

— Нека да не правим сцени тук. Нищо не става.

— Тогава защо се държиш толкова странно през цялата вечеря? Видя, че ти запазвам стол, но ме пренебрегна умишлено.

— Нищо няма.

Усещах болезнен натиск в слепоочията, сякаш гневът, който бях потискала цяла нощ, щеше да избие.

— Не ти вярвам! Хайде, Ло, изплюй камъчето.

— Ти ме излъга.

Избухнах в яростен шепот, преди да преценя дали е разумно да го обвинявам. Бен изглеждаше смаян.

— Какво? Не, не съм!

— Наистина ли? — изсъсках. — Значи въобще не си напускал каютата, когато играхте покер?

— Не!

Беше негов ред да погледне през рамо към другите гости. Тина ни наблюдаваше, затова той ѝ обърна гръб и понижи глас.

— Не, не съм... О, не, чакай, отидох да си взема портфейла. Но това не беше лъжа — всъщност не.

— Не било лъжа? Ти ми каза категорично, че никой не е напускал тази каюта. А после разбрах от Коул не само че си излизал, но и че някой друг може да е излизал, докато не си бил там.

— Но това е различно — измънка той. — Излизах, господи, не знам кога, но беше рано вечерта. Не беше по времето, за което говориш.

— Тогава защо да лъжеш?

— Не беше лъжа! Просто не мислех. Господи, Ло...

Но не го оставих да довърши. Издърпах китката си от хватката му, втурнах се навън през вратата и се озовах в коридора, като го оставих зяпнал зад мен.

Бях толкова заета да мисля за Бен, че когато свърнах зад ъгъла, неволно се блъснах в някого. Беше Ане. Бе се облегнала на стената, сякаш събираше сили за нещо, не бях сигурна дали да се върне при гостите, или да се прибере в каютата си. Изглеждаше изключително уморена, лицето ѝ беше сиво, сенките около очите ѝ бяха по-тъмни от всякога,

— О, съжалявам! — ахнах аз и като се досетих за натъртената ѝ ключица, попитах: — Не ви нараних, нали?

Тя се усмихна, фината кожа около устата ѝ се сви, но усмивката не достигна до очите ѝ.

— Добре съм, само съм много уморена. Понякога... — Преглътна и гласът ѝ секна за миг, нещо в съвършения ѝ английски акцент се пропука. — Понякога всичко това ми идва в повече — разбирате ли какво имам предвид? Да играеш роля.

— Разбирам — казах съчувствено.

— Извинете ме, трябва да си лягам — каза тя, а аз кимнах и се обърнах, за да поема към кърмата, надолу по стълбите, които водеха към задните каюти.

Бях почти на вратата на стаята, когато чух гневен глас зад себе си.

— Ло! Ло, чакай, не можеш да хвърлиш подобни обвинения и да си тръгнеш.

По дяволите. Бен. Испитах силно желание да се вмъкна в каютата си и да затръшна вратата, но се усилих да се изправам срещу него, опряла гръб в ламперията.

— Не съм хвърляла никакви обвинения. Само предадох каквото ми беше казано.

— Стига, достатъчно ясно намекна, че ме подозираш! Ние се познаваме повече от десет години! Разбираш ли как ме кара да се чувствам това — че можеш просто така да ме обвиниш в лъжа?

В гласа му личеше истинска болка, но отказвах да отстъпя. Любимата тактика на Бен в спречкванията ни, когато бяхме заедно, беше да отклонява разговора от всичко, което ме дразнеше, към факта, че наранявах чувствата му и действах ирационално. Всеки път се стигаше до извинения, че съм го разстроила. Собствените ми чувства оставаха напълно пренебрегнати и междувременно винаги изгубвахме от поглед проблема, предизвикал първоначалното разногласие. Този път нямаше да се хвана.

— Не те карам да чувстваш нищо — казах аз, опитвайки да запазя тона си неутрален. — Изтъквам факти.

— Факти? Не ставай смешна!

— Смешна? — скръстих ръцете. — Какво означава това?

— Искам да кажа — каза той разпалено, — че действаш напълно параноично. Привижда ти се Торбалан зад всеки ъгъл! Може би Нилсон... — Той замълча.

Забих пръсти в тънката си вечерна чанта, усещайки солидното тяло на телефона си под хлъзгавите пайети.

— Продължавай. Може би Нилсон... какво?

— Нищо.

— Може би Нилсон беше прав? Може би си въобразявам разни неща?

— Не съм казал това.

— Но го намекваше, нали?

— Просто те моля да направиш крачка назад и да се вгледаш в себе си, Ло. Погледни на

нещата рационално, това искам да кажа.

Насилих се да овладее гнева си и се усмигнах.

— Аз съм рационална. Но ще бъда много щастлива да направя крачка назад.

С тези думи отворих вратата на каютата, влязох и я затръшнах в лицето му.

— Ло! — чу се отвън, последвано от блъскане по вратата, и отново: — Ло!

Не отговорих нищо, просто плъзнах резето и веригата. Никой нямаше да мине през тази врата без таран. И най-малко Бен Хауърд.

— Ло! — отново заудря той. — Виж, защо просто не поговорим? Всичко това наистина излиза извън контрол. Няма ли да поговорим поне за това какво смяташ да кажеш утре в полицията? — Замълча в очакване да му отговоря. — Слушаш ли ме въобще?

Игнорирах го и хвърлих чантата си на леглото, смъкнах вечерната рокля и влязох в банята, като затворих вратата и пуснах крановете, за да заглуша гласа му. Когато най-сетне влязох в топлата вода и затворих крановете, единственият звук, който чувах, беше лекото бръмчене на абсорбатора. Слава богу. Трябва да се бе отказал най-после.

Бях оставила телефона си в спалнята, затова не бях сигурна колко бе часът, когато се измъкнах от ваната, но пръстите ми бяха подгизнали и набръчкани и умирах за сън. Чувството бе приятно, съвсем различно от нервното, напрегнато изтощение от последните няколко дни. Измих си зъбите, изсуших косата си и пристегнах белия халат, като си мислех колко хубаво щях да се наспя тази нощ и колко логична, внимателно репетирана история щях да представя на полицията.

И после... Боже, направо отмалявах от облекчение, като си мислех за това. После щях да взема автобус, влак или каквото там проклето превозно средство предлагаше Тронхайм, за да стигна до най-близкото летище и до *дома*.

Когато отворих вратата към каютата, затаих дъх с опасение, че тропането и виковете на Бен може да започнат отново, но не се чуваше нито звук. Тръгнах предпазливо към външната врата, краката ми прегазиха беззвучно дебелия светъл мокет, вдигнах капачето на шпионката и погледнах в коридора. Там нямаше никого. Или поне не можех да забележа никого — въпреки че лещата беше рибешко око, виждах само част от коридора, така че ако Бен не лежеше на пода под вратата ми, значи си беше отишъл.

Въздъгнах и взех захвърлената вечерна чанта, за да проверя часа на телефона си и да настроя алармата за утре. Нямах намерение да чакам обаждане от Карла — исках да стана и да слеза от кораба възможно най-рано.

Но телефонът ми не беше в нея.

Обърнах чантата с отвора надолу и я изтръсках, но знаех, че е безсмислено — тя беше малка и лека и нямаше никакъв начин в нея да заседне нещо по-тежко от пощенска картичка. Нямах го на леглото. Може ли да се е изплъзнал на пода?

Опитах се да мисля ясно.

Можеше да съм го оставила на масата на вечеря. Но аз не бях го вадила там, а и имах ясен спомен, че го напипах във вечерната си чантичка, докато се карахме с Бен. Освен това щях да забележа липсата му, когато хвърлих чантата на леглото.

Проверих в банята, да не би да съм го взела машинално, но и там го нямаше.

Започнах да търся по-усилено, захвърлих завивката на пода, избутах леглото настрани — и тогава видях.

На килима до вратата на верандата имаше стъпка, мокра стъпка.

Замръзнах.

Можеше ли да съм аз? Когато излязох от банята?

Но знаех, че е невъзможно. Бях подсушила краката си в банята и не бях пристъпвала до прозореца. Приблжих се, докоснах студената и влажна форма с върховете на пръстите си и осъзнах, че беше отпечатък от обувка. Можеше да се види очертанието на тока.

Имаше само една възможност.

Изправих се, плъзнах вратата на верандата и излязох на балкона. Там се надвесих над парапета и огледах празната веранда отляво на моята. Матовата стъклена преграда между двете беше висока и гладка, но ако човек се осмелеше, ако нямаше страх от височина и не се притесняваше от възможността да се подхлъзне и да се озове във воден гроб, можеше просто да я преодолее.

Потреперих конвулсивно, халатът ми не ме защитаваше от студения вятър на Северно море, но трябваше да опитам още нещо, макар че щях да съжалявам много и да се чувствам доста глупаво, ако се окаже, че съм грешила.

Внимателно придърпах вратата на верандата, така че да се затвори и езичето да щракне на мястото си.

После се опитах да я дръпна обратно.

Тя се отвори — меко като коприна.

Влязох вътре и направих същото, а после огледах ключалката. Както си мислех, нямаше начин да се залости вратата на верандата, за да се предотврати влизането на някого отвън. Всъщност беше логично, като се замислиш. Единственият човек, който би трябвало да излиза на верандата, беше обитателят на стаята. Не можеше да се рискува някой случайно да се заключи там при лоши метеорологични условия, да не може да се върне вътре и да вдигне тревога, или дете да затвори там родителя си в момент на бунт, а след това да не може да отключи.

И наистина — от какво да се страхуваш? Верандата гледаше към морето — нямаше възможност някой да достигне до нея отвън.

Само че имаше. Ако човек беше много смел и много глупав.

Сега разбирах. Всички ключалки, резета и табелки „Не ме безпокой“ на света не струваха нищо, щом балконът предлагаше лесен маршрут на всеки, който имаше достъп до празна стая, и достатъчно силни плещи и ръце, за да се прехвърли.

Стаята ми не беше безопасна и никога не е била.

Вътре си облякох дънките и любимата си блуза с качулка, обух си ботите. После проверих бравата на вратата на каютата и се сгуших на дивана, притиснала възглавницата към гърдите си.

Вече нямаше да мога да заспя.

Всеки можеше да получи достъп до незаетия апартамент. А оттам, само с едно прекачване през стъклената преграда, до моята. Всеки човек от персонала можеше да отвори празната каюта със своята електронна карта. Що се отнася до гостите...

Представих си разположението на каютите. От дясната страна на моята беше Арчър, бивш морски пехотинец, толкова силен, че потръпнах, когато си спомних. А отляво... отляво беше празната каюта, а веднага след нея беше каютата на Бен Хауърд.

Бен. Който напълно съзнателно постави под съмнение историята ми както Нилсон.

Бен, който лъжеше за алибито си.

И беше научил за снимките във фотоапарата на Коул преди мен. Припомних си думите му, сякаш в просъница: *Показваше ги на обяд. Имаше страхотни кадри...*

Бен Хауърд. Единственият човек на борда, на когото мислех, че мога да се доверя.

Помислих си за телефона, за глупостта и смелостта да влезе, за да го открадне, докато съм в банята. Беше рискувал много, за да го вземе, и въпросът беше: *Защо? Защо сега?* Но си мислех, че знам отговора.

Отговорът беше Тронхайм. Докато на кораба интернетът не работеше, извършителят нямаше от какво да се тревожи. Не можех да направя телефонно обаждане, без да мина през Камила Лидман. Но след като започнахме да се приближаваме към сушата...

Притиснах възглавницата по-здраво към гърдите си и се замислих за Тронхайм, за Джуда и за полицията.

Всичко, което трябваше да направя, беше да издържа до зори.

КОЙГОНАПРАВИ:

ДИСКУСИОНЕН ФОРУМ ЗА КАБИНЕТНИ ДЕТЕКТИВИ

Моля, прочетете правилата на форума, преди да започнете нова тема и внимавайте да не публикувате нещо, което е потенциално вредно за случаи в развитие и/или клевета. Публикациите, които нарушават тези правила, ще бъдат премахвани.

Понеделник, 28 септември, 10:03: Изчезнала британка

lamsherlocked: Хей момчета, някой друг следи ли случая с Лора Блеклок? Изглежда, са намерили тяло.

TheNamesMarpleJaneMarple: Мисля, ще разберете, че това всъщност е Лора Блеклок. Да, аз го следя. Наистина трагичен и за съжаление, не толкова необичаен, четох някъде, че през последните няколко години от круизни кораби са изчезнали над 160 души и почти никой от тези случаи не е решен.

lamsherlocked: Да, мисля, че и аз съм го чувал. Видях в „Дейли феъл“, че нейният бивш е бил на борда на кораба. Има голямо съзливо интервю, в което обяснява колко е разтревожен. Той смята, че тя е слязла по собствено желание. На мен ли ми се струва така, или тук има нещо гнило? Не казваха ли, че една трета от жените ги убиват техните бивши гаджета и партньори или нещо такова?

TheNamesMarpleJaneMarple: *Една трета от жените ги убиват техните бивши, партньори или нещо такова?* – Предполагам, имаш предвид, че при убийствата на жени, една трета от тях са убити от партньор или от бивш, не една трета от всички жени! Но да, този процент звучи правдоподобно. И, разбира се, има го и гаджето. Нещо в неговите твърдения не е наред, а изглежда, е бил извън страната по това време... Хмм... много удобно. Не е толкова трудно да вземеш самолет за Норвегия, нали?

AnonInsider: Аз съм редовен участник във форума (но си смених името, защото не искам да се разкривам) и всъщност знам някои неща за този случай, тъй като съм семеен приятел. Не искам да казвам прекалено много от страх да не се идентифицирам или да не засегна неприкосновеността на личния живот на семейството, но мога да ви кажа, че Джуда е напълно съсипан от изчезването на Ло и бих бил много предпазлив да предполагам нещо различно, в противен случай вероятно ще откриете, че тази дискусия е премахната.

TheNamesMarpleJaneMarple: Вижте, *Anon*, бих намерила вашите твърдения за по-убедителни, ако свалите маската, и в никакъв случай нищо от казаното по-горе не беше клеветническо. Казах, че лично аз не намирам твърденията му за убедителни. Какво клеветническо има в това?

AnonInsider: Вижте, МММ, нямам желание да обсъждам това с вас, но познавам семейството много добре. Бяхме съученици с Лора и мога да ви кажа, че много се заблуждавате. Ако трябва да знаете, Ло има сериозни проблеми – от години приема лекарства за депресия и винаги е била... добре, мисля, че нестабилна е доста точно определение. Предполагам, че това е посоката, в която ще разследва полицията.

lamsherlocked: За самоубийство ли намеквате?

AnonInsider: Наистина не е моя работа да разисквам полицейско разследване – но да, това е моят прочит между редовете. Ако забелязвате, те внимават да не го описват в пресата като разследване на убийство.

JudahLewisOI: Един приятел ми каза за тази тема и аз се регистрирах, за да публикувам тук, но за разлика от *Anon*, това е истинското ми име. *Anon*, нямам представа кой си и честно казано, можеш да вървиш на майната си. Да, Ло взема лекарства (макар да са за тревожност, а не за депресия, и ако наистина ѝ беше приятел, щеше да го знаеш), но същото се отнася буквално за стотици хиляди хора и идеята, че това автоматично ги прави или „нестабилни“, както се изразяваш, или склонни към самоубийство, е направо обидна. Да, бях извън страната. Бях в Русия, по работа. И да, намерили са тяло, но то не е идентифицирано като Ло, така че на този етап все още е разследване за изчезнало лице, затова не сте виждали никакви споменавания на разследване на убийство. Хора, може ли да помните, че говорим за истински човек, а не за любимия ви епизод от „Убийство по сценарий“? Не знам кои са администраторите на това глупаво шоу, но ще докладвам тази тема.

lamsherlocked: За разлика от *Anon*, това е истинското ми име. Не е забавно, но разбрахме само, че се представяш за оня приятел.

MrsRaisin (Admin): Здравейте, съжалявам да го кажа, но сме съгласни с г-н Люис, тази тема се отклони в доста неприятни спекулации, затова ще я изтрием. Естествено, не можем да ви забраним да обсъждате какво се случва в новините, така че можете свободно да го правите другаде, но моля, придържайте се към съобщените факти.

InspektorWallander: А какво ще кажете за онзи норвежки блог със сканирани разговори на полицейските честоти, който съобщава за положителна идентификация на тялото на Лора?

MrsRaisin (Admin): Затварям тази тема.

Бях в капан. Не бях сигурна къде или как, но имах доста добро предположение.

Стаята без прозорци беше малка и задушна, лежах на койката със затворени очи, обхванала главата си с ръце, и се опитвах да не се поддам на чувството за паника, което се надигаше вътре в мен.

Трябва да бях прехвърляла събитията хиляди пъти в главата си през настъпващата мъгла на страха — чувах отново и отново почукването на вратата, докато седях на ръба на дивана и чаках Тронхайм и зазоряването.

Звукът, макар и не особено силен, беше стряскащ като изстрел в тихата каюта. Главата ми подскочи, възглавницата падна от ръцете ми на пода, сърцето ми запрепуска лудешки. Господи. Осъзнах, че съм задържала дъха си и се насилих да издишам, дълго и бавно, а след това вдишах, броейки секундите.

Чух го отново, не грубо блъскане, само „чук-чук-чук“, после дълга пауза и едно последно „чук“ в добавка, малко по-силно от останалите. При последното „чук“ скочих на крака и пристъпих към вратата, колкото е възможно по-тихо.

Прикрих с длан отвора, за да не издаде никакъв проблясък присъствието ми, и отместих малкото стоманено капаче. После, когато лицето ми се оказа достатъчно близо до шпионката, за да закрие сивата светлина на зората от прозореца, отдръпнах пръстите си и надникнах през рибешкото око.

Не знаех кого очаквах да видя. Нилсон може би. Бен Хауърд. Не бих се изненадала дори при вида на Балмър.

Но нито за миг не бих предположила кой стои отвън.

Беше *тя*.

Жената от каюта 10. Изчезналото момиче. Стоеше отвън, като че нищо не се беше случило.

За минута просто застинах, останала без дъх, сякаш ме бяха ударили в стомаха. Тя беше жива. Нилсон беше прав — а аз през цялото време бях грешала.

После тя се завъртя на пети и тръгна по коридора към вратата, водеща към помещенията на персонала. Трябваше да се добера до нея. Трябваше да се добера до нея, преди да изчезне зад тази заключена врата.

Издърпах веригата и резето и отворих вратата.

— Хей — извиках. — Хей, ти, чакай! Трябва да поговорим!

Тя не спря, дори не погледна през рамо, вече беше при вратата за долната палуба и набираще кода. Не спрях, за да помисля. Просто знаех, че този път няма да я оставя да изчезне без следа. Затичах се.

Още бях на половината път по коридора, когато тя мина през входа за персонала, но успях да хвана ръба на вратата, докато се затваряше, като прещипах болезнено пръстите си, после я дръпнах и се промъкнах през пролуката.

Вътре цареше тъмнина, крушката в горната част на стълбището беше изгоряла.

Или беше махната, както си помислих по-късно.

Когато вратата се затвори зад мен, спрях за секунда и се опитах да се ориентирам, да съобразя къде беше първото стъпало. И тогава се случи това — някаква ръка сграбчи косата ми отзад, друга изви ръката ми зад гърба, прикова ме в тъмнината. Последва кратко

боричкане, ужасено драскане, ноктите ми се забиха в нечия кожа, посегнах отзад със свободната си ръка, за да хвана тънката, силна ръка, вкопчена в косата ми, но тогава ръката дръпна по-силно, изви главата ми болезнено назад, след което я блъсна в заключената врата. Чух трясъка на черепа си в рамката на металната врата и после — нищо.

Дойдох на себе си тук, сама, лежаща на койката, завита с тънко одеяло. Мъчителната болка в главата ми пулсираше бавно и превръщаше приглушените светлини в стаята в резки и заслепяващи, със странен ореол около тях. На отсрещната стена имаше завеса и аз с треперещи крайници се смъкнах от леглото и с препъване и пълзене се устремих към нея. Но когато успях да се изправя, като използвах горната койка за опора, и дръпнах настрани тънкия оранжев плат, зад него не видях прозорец — само гола стена от кремава пластмаса, леко оформена като имитация на релефен тапет.

Стените сякаш започнаха да се сближават, стаята се свиваше около мен и усетих, че дъхът ми се ускорява. *Едно. Две. Три. Вдишай.*

По дяволите. Усетих как в мен се надигат ридания, заплашвайки да ме задушат отвътре. *Четири. Пет. Шест. Издишай.*

Бях в капан. О, боже, о, боже, о, боже...

Едно. Две. Три. Вдишай.

Като се подпирах на стената с една ръка, се домъкнах едва-едва до вратата, но още преди да опитам да я отворя, знаех, че е безсмислено. Беше заключена.

Отказвайки да мисля какво означаваше това, опитах другата врата, в ъгъла, но зад нея имаше малка баня, празна, с изключение на един мъртъв паяк, стърчен в мивката.

Върнах се при първата врата и опитах отново, този път с все сили. Напрегнах всичките си мускули, разтърсих вратата в рамката ѝ, после дръпнах толкова силно дръжката, че от усилието ми се зави свят, пред очите ми избухнаха звезди и се смъкнах на пода. Не. Не, това не беше възможно — наистина ли бях попаднала в капан?

Изправих се на крака и се огледах наоколо за нещо, което да използвам като лост, но нямаше нищо — всичко в стаята беше закрепено, завинтено или направено от плат. Опитах се отново да насиля дръжката, стараяйки се да не мисля за факта, че бях в килия без прозорци, може би метър и половина на два, и доста под морското равнище, с хиляди тонове вода само на сантиметри зад тънката стомана. Но вратата не помръдваше. Единственото нещо, което се промени, беше болката в главата ми, пронизваща с остротата на неоновата светлина. Най-сетне се добрах отново до койката и се свих на нея, като се опитвах да не мисля за тоновете вода, надвиснали над мен, а да се съсредоточа върху болезнения си череп. Вече туптеше така, че усещах пулса си в слепоочията. О, боже, бях толкова глупава да изтичам от каютата си право в капана...

Опитах се да мисля. Трябваше да остана спокойна; трябваше да задържа главата си над надигания се прилив на страх. Да запазя разсъдъка си. Да не губя контрол. Трябваше. Какъв ден беше? Беше невъзможно да преценя колко време беше минало. Краката ми бяха схванати, сякаш бях легнала на койката в тази поза известно време, но макар че бях жадна, не бях обезводнена. Ако бях останала в безсъзнание повече от няколко часа, щях да се свестя сериозно дехидратирана. Което означаваше, че вероятно още беше вторник.

В такъв случай... Бен знаеше, че възнамерявам да сляза на брега в Тронхайм. Щеше да дойде да ме търси — нали? Нямаше да допусне корабът да си тръгне без мен.

Но тогава осъзнах, че двигателят работеше и усещах надигането и спускането на вълните под корпуса. Или изобщо не бяхме спирали, или вече бяхме напуснали пристанището.

О, господи... Връщаме се в открито море — а всеки би предположил, че съм останала в Тронхайм. Ако изобщо ме търсеха, щеше да е на напълно погрешно място.

Само главата да не ме болеше и мислите да не се блъскаха една в друга... само стените да не се затваряха над мен като ковчег и да не ми пречеха да дишам, да мисля.

Паспортите. Не знаех колко голямо е пристанището в Тронхайм, но трябваше да има някакви митнически проверки или паспортен контрол. И някой от кораба щеше да дежури при трапа, разбира се, да проверява пътниците, които слизаха и се качваха. Не можеха да рискуват да тръгнат без някого. Някъде щеше да е регистриран фактът, че не съм напуснала кораба. Някой щеше да разбере, че още съм тук.

Трябваше да се надявам на това.

Но беше трудно, когато единствената светлина идваше от мътна крушка, която примигваше и гаснеше толкова често, а въздухът сякаш свършваше с всяко вдишване. О, боже, беше толкова трудно.

Затворих очи, за да се изолирам от надвисващите стени и от клаустрофобичната, танцуваща светлина, и се завих презглава с тънката завивка. Пробвах да се съсредоточа върху нещо. Върху усещането на плоската, корава възглавница под бузата ми. Върху звука на собственото ми дишане.

Но продължаваше да ме спохожда образът на момичето, застанало небрежно пред вратата в коридора, с ръка на бедрото, а след това полюшването на ханша й, докато вървеше към вратата за персонала.

Как? Как?

Дали се беше крила на кораба през цялото време? В тази стаичка може би? Но разбирах, дори без да отварям очи и да се оглеждам, че тук не беше живял никой. Нямаше никакви признаци, че е била обитавана, по мокета нямаше петна, на пластмасовия рафт нямаше никакви следи от кафе, никакъв мирис на храна, пот и човешки дъх. Дори и падналият паяк в мивката говореше, че е неизползвана. Нямаше начин това момиче, изпълнено с искряща жизненост и енергия, да е стояло в тази стая, без да остави някакъв отпечатък. Където и да беше се крила, не беше тук.

Това място ми приличаше на гроб. Може би беше моят.

Не усетих кога, но явно съм заспала заради изтощението от болката в главата ми и бученето на корабния двигател, защото се събудих от звука на щракване.

Надигнах се рязко, ударих си темето в горната койка, после се свих със стон и сграбчих главата си, кръвта заблъска в ушите ми и в тила ми отекна остър звън.

Останах да лежа, стиснала очи от болка, изчаквайки да заглъхне достатъчно, за да се завъртя настрана и отново да отворя очи, примижала на мътната флуоресцентна светлина.

На пода имаше поднос и чаша с нещо — сок, помислих си аз.

Взех я и подуших. Приличаше и миришеше на портокалов сок, но не можех да се насиля да го изпия. Вместо това се изправих мъчително на крака и отворих вратата към малката баня, където излях сока в мивката и напълних чашата с вода от кранчето. Водата беше топла и застояла, но вече бях толкова жадна, че бих пила и нещо по-гадно. Изгълтах чашата, напълних я отново и започнах да отпивам по-бавно, докато се връщах на койката.

Главата ми се пръскаше, искаше ми се да имах някакво болкоуспокояващо, но преди всичко се чувствах ужасно — трескава и слаба, сякаш ме бе съборил грип. Вероятно беше от глад — бяха минали часове, откакто ядох, а кръвната ми захар навярно беше стигнала дъното.

Най-много ми се искаше да легна и да намеря покой за пулсиращата си глава, но стомахът ми изкъркори и се насилих да огледам храната на пода. Изглеждаше съвсем нормално — кюфтета в някакъв сос, картофено пюре с грах и филия хляб. Знаех, че трябва да ям — но ме обзе същото отвращение, което ме бе накарало да излея сока. Струваше ми се толкова погрешно — да ям храна, предложена от някого, който ме бе заключил в подводна тъмница. В нея можеше да има всичко. Отрова за плъхове. Приспивателни. Нещо по-лошо. Но нямах друг избор, освен да я изям.

Внезапно мисълта да сложа дори една лъжица от този сос в устата си ме хвърли в паника, прилоша ми и реших да изхвърля всичко в канализацията след сока, но когато се изправих наполовина, готова да вдигна подноса, осъзнах нещо и отново седнах с треперещи, подгъващи се крака.

Не им трябваше да ме отровят. Защо да го правят? Ако искаха да ме убият, можеха просто да ме оставят да умра от глад.

Опитах се да мисля ясно.

Ако онези, които ме бяха затворили тук, искаха да ме убият, щяха вече да са го направили. Нали?

Точно така. Можеха да ме ударят още веднъж, по-силно, или да ми затиснат лицето с възглавница, докато бях в безсъзнание, или да ми нахлузят на главата найлонов плик и да го стегнат около врата ми. Но не бяха. Бяха ме хвърлили тук, с което си създаваха известно неудобство.

Значи не ме искаха мъртва. Не точно сега, във всеки случай.

Едно грахче. Човек не можеше да умре от едно отровно грахче, нали?

Набодох го на вилицата и го огледах. Беше напълно нормално. Нямаше следи от някакъв прах. Нямаше странен цвят.

Поставих го в устата си и го завъртях бавно, опитвайки се да открия някакъв странен вкус. Нямаше.

Преглътнах.

Не се случи нищо особено. Не че го очаквах — не знаех много за отровите, но си представях, че онези, които убиваха за няколко секунди, бяха малко и редки и не беше лесно да се сдобиеш с тях.

Но нещо се случи. Усетих глад.

Загребах още няколко грахчета и ги изядох, предпазливо отначало, но после набрах скорост, докато храната не ме накара да се почувствам по-добре. Разчупих кюфтето с вилицата си. Имаше съвсем нормален вкус и мирис — познатия дъх на храна, приготвена за голям брой хора.

Най-накрая чинията се опразни, а аз седнах и зачаках някой да дойде и да я прибере.

И чаках.

И чаках.

Времето е много разтегливо — това е първото нещо, което осъзнавате, когато се озовете без дневна светлина, без часовник, без никаква възможност да измервате дължината на нижестите се секунди. Опитах да броя — да броя секундите, да отчитам пулса си, но стигнах до две хиляди и нещо и загубих броя.

Главата ме болеше, но слабостта и треперенето на крайниците ме тревожеше повече. Отначало смятах, че е заради ниската кръвна захар, но след като ядох, започнах да са притеснявам, че може би е имало нещо в храната. Сега са питах кога за последно бях взела хапчетата си.

Спомнях си, че бях извадила едно от опаковката веднага след като се видях с Нилсон в понеделник сутринта. Но всъщност не бях го взела. Нещо — някаква глупава нужда да докажа, че не съм химически зависима от тези невинни малки бели топчета — ме беше възпряло. Вместо това го оставих на плота. Не бях в състояние да се заставя да го глътна, но и не желяех да го изхвърля.

Нямах намерение да ги спирам. Исках само да покажа..., не знам какво. Че съм отговорна, предполагам. И да кажа макар и безсмислено, „майната ти“ на Нилсон.

Но после заради спречкването с Бен съвсем ми бе изскочило от ума. Бях отишла в спа центъра, без да го взема, а после епизодът с душа...

Така ставах най-малко четиридесет и осем часа, откакто бях взела дозата си. Може би повече от шейсет часа. Мисълта за това беше притеснителна. Всъщност повече от притеснителна. Беше ужасяваща.

Получих първия си пристъп на паника, когато бях... Не знам, може би на тринайсет? На четиринайсет? Бях тийнейджър. Пристъпът ме връхлетя... и отмина, оставяйки ме изплашена и обърквана, но така и не казах на никого. Мислех, че това е нещо, което се случва само на слабците. Другите преминаваха през живота, без да се разтреперват и да изпаднат в състояние да не могат да дишат, нали?

За известен период от време всичко беше наред. Завърших основно образование. Влязох в гимназията. Някъде там нещата започнаха да се влошават. Пристъпите на паника се върнаха. Най-напред ме връхлетя един, после още няколко. След някое време справянето с безпокойството сякаш се превърна в работа на пълно работно време, а стените започнаха да се свиват около мен.

Ходих при терапевт — всъщност при няколко. Най-напред беше „лечението чрез разговори“ с жената, чието име майка ми намери в телефонния указател. Имаше сериозно лице с очила и дълга коса и искаше от мен да ѝ разкрия някаква мрачна тайна, която щяла да

бъде ключ към преодоляването на всичко, само че аз нямах такава. Канех се да си измисля някоя — само за да видя дали ще се почувствам по-добре. Но на майка ми й писна от нея (и от нейните сметки), преди да успея да измисля подходяща история.

После беше лидерът на младежкия център за подкрепа и групата млади момичета с проблеми от анорексия до самонараняване. И накрая се появи Бари — когнитивният поведенчески терапевт, препоръчан от личния ми лекар, който ме научи да дишам и да броя, но ме остави с доживотна алергия към оплешивяващи мъже с меки, съчувствени тенорови гласове.

Никой от тях не ме излекува. Или поне не ме излекува напълно. Но все пак ми помогнаха достатъчно, за да преживея матурите, а след това заминах за университета, почувствах се малко по-добре и дори ми се стори, че може би всичко това... тази глупост беше нещо, което бях надраснала, като „Ен Синк“ и черешовия блясък за устни. Че бях го оставила в старата си спалня в дома на родителите си, заедно с всички детски съкровища. В университета беше страхотно. Когато го напуснах с лъскавата си нова диплома, се чувствах готова да завладея света. Срегнах Бен, получих работа във „Велосити“, жилище в Лондон и сякаш всичко се подреждаше.

И тогава рухнах.

Веднъж се опитах да спра хапчетата. Бях в добър момент живота си, бях приключила с Бен (о, боже мой, наистина бях приключила с Бен). Лекарят ми понижи дозата на 20 мг на ден, после на 10, а след това, тъй като се справях доста добре, до 10 мг през ден, а накрая спрях.

Издържах два месеца, преди да се сринат, а дотогава бях отслабнала с десет килограма и имаше опасност да загубя работата си във „Велосити“, макар че те не разбраха защо бях престанала да ходя в редакцията. Накрая Лисе се обади на майка ми, а тя ме прати обратно при личния лекар, който сви рамене и каза, че може би имам абстиненция или просто моментът не е бил подходящ да спирам. Върна ме на 40 мг дневно — моята първоначална доза — и се почувствах по-добре още след няколко дни. Съгласихме се да опитаме отново по друго време — но някак си това време никога не дойде.

Сега не беше подходящото време. Не и тук. Не и затворена в стоманена кутия три метра под морската повърхност.

Опитах се да си спомня колко време беше отнело последния път — колко време беше минало, преди да започна да се чувствам наистина, наистина гадно. Не беше много дълго, доколкото си спомнях. Четири дни? Може би по-малко.

Всъщност вече чувствах как паниката започва да избива по кожата ми с леки, студени, електрически пробождания.

Ще умреш тук.

Никой няма да научи.

О, господи. О, господи, о, господи, о...

Откъм вратата се дочу звук и спрях. Спрях да дишам, да мисля, да се паникьосвам — седях, замръзнала, с гръб, опрян в койката. Трябваше ли да скоча? Да нападам?

Дръжката на вратата се завъртя.

Сърцето ми заседна в гърлото. Станах и се отдръпнах към далечната стена. Знаех, че трябва да се бия — но не можех, не и без да знам кой идва през тази врата.

Образи проблясваха в главата ми. Нилсон. Главният готвач с латексовите си ръкавици.

Момичето с тениската на „Пинк Флойд“ с нож в ръка.

Преглътнах.

И тогава една ръка се промъкна през пролуката и сграбчи подноса, мигновено като примигване, и вратата се затръшна. Светлината угасна и каютата потъна в мрак, толкова плътен, че можех да го вкуса.

По дяволите.

Не можех да направя нищо. Лежах там, в непроницаемата тъмнина, сякаш с часове, но можеше да са дни или минути, потъвах в безсъзнание и отново изплувах, надявайки се всеки път, когато отворях очи, да видя нещо, дори само тънка ивица светлина от коридора. Нещо, което би доказало, че наистина съм тук, че наистина съществувам, а не съм се изгубила в някакъв ад на собственото ми въображение.

Накрая сигурно съм заспала дълбоко, защото се събудих стресната, с разтуптяно и хаотично подскачащо в гърдите ми сърце. Каютата все още тънеше в пълна тъмнина, а аз лежах треперееща и изпотена, вкопчила се в койката като в спасителен сал, докато се изтръгнах от най-ужасния сън, който бях сънувала от дълго време.

В съня момичето с тениска на „Пинк Флойд“ беше в моята каюта. Беше тъмно, но някак си в тъмнината можех... не точно да я виждам, но да я усещам. Просто знаех, че беше там, застанала в средата на каютата, а аз не можех да помръдна, тъмнината ме притискаше като живо същество, седнало на гърдите ми. Тя се приближаваше все повече, докато накрая застана само на сантиметри от мен, с тениска, едва стигаща до горния край на дългите ѝ слаби бедра.

Тя се усмихна, а след това с едно гъвкаво движение си свали тениската. Под нея беше кльощава като хрътка, само ребра, ключици и издаден таз, лактите ѝ бяха по-дебели от предмишниците ѝ, китките ѝ — изпъкнали като на дете.

Погледна надолу към тялото си, а след това свали сугиена, бавно като при стриптийз, само че без нищо еротично в него, нямаше нищо секси и в малките ѝ, плоски гърди и вдлъбнатия стомах.

Лежах на кушетката, затаила дъх, парализирана от страх, но тя не спря дотук. Продължаваше да се съблича. Гащичките се плъзнаха от тесните ѝ бедра и образуваха купчинка в краката ѝ. После махна косата си, изскубна я от корените. След това свали веждите си, първо едната, после другата, и устните си. Остави носа си да тупне в краката ѝ. Извади ноктите си един по един, бавно, като жена, която сваля вечерните си ръкавици, и ги остави да паднат с леко изтракване на пода, последвани от зъбите, трак... трак... трак, един след друг. И накрая — и най-ужасното — започна да бели кожата си, сякаш се измъкваше от прилепнала вечерна рокля, докато не останаха само кървави ивици, мускули, кости и сухожилия, като одран заек.

Отпусна се на четири крака и започна да пълзи към мен, а устата ѝ без устни се разтегли широко в ужасна пародия на усмивка. Пропълзяваше все по-близо и по-близо, докато най-накрая, колкото и да се отдръпвах, гърбът ми опря в стената зад койката и вече нямаше накъде да отстъпвам.

Усещах дъха си да скимти в гърлото ми. Опитах се да заговоря, но бях онемяла. Опитах се да се помръдна, но бях замръзнала от страх.

Тя отвори уста и помислих, че ще заговори — но после тя бръкна вътре и изтръгна езика си.

Събудих се задъхана и гърчеща се от ужас в мрака, свил се като юмрук около мен.

Исках да изпищя. Паниката се надигаше в мен като вулкан, напираше през преградите на свитото ми гърло и стиснатите зъби. И тогава си помислих, изпаднала в някакъв делириум — ако изпищя, кое беше най-лошото, което можеше да се случи? Някой можеше да чуе? Нека да чуят. Нека да чуят, а тогава може би щяха да дойдат и да ме измъкнат.

Затова пуснах навън писъка, който се зараждаше вътре в мен, нарастваше, издуваше се и напираше да излезе.

И пищях, и пищях, и пищях.

Не знаех колко дълго бях лежала там, трепереща, стиснала тънката, корава възглавница, забила нокти в голия матрак под нея.

Знаех само, че в малката каюта най-сетне беше тихо, като се изключи ниското бучене на двигателя и моето собствено дишане, стържещо дрезгаво в пресъхналото ми гърло.

Никой не беше дошъл.

Никой не беше потропал по вратата, за да попита какво става или да заплаши да ме убие, ако не млъкна. Никой не беше направил нищо. Със същия успех можех да бъда в космоса и да пищя в беззвучния вакуум.

Ръцете ми трепереха и не можех да прогоня момичето от съня от главата си, гледката на оголената и безформена плът, която пълзеше към мен, вкопчваша се, *нуждаеща се*.

Какво бях направила? О, господи, защо го бях направила, защо бях продължила да търся, да отказвам да млъкна. Бях превърнала себе си в мишена, като отказвах да замълча за случилото се в тази каюта. И все пак... и все пак какво се беше случило?

Лежах там, притиснала с ръце очите си в задушавачката тъмнина, и се опитвах да разбера. Момичето беше живо — каквото и да бях чула, каквото и да си мислех, че съм видяла, това не беше убийство.

Навярно е била на кораба през цялото време. Не бяхме спирали.

Не бяхме приближавали суша достатъчно, за да я зърнем. Но коя беше тя и защо се криеше на кораба? И чия кръв бях видяла на стъклото?

Опитвах се да пренебрегна главоболието, да мисля логично. Възможно ли бе да е от екипажа? Все пак имаше достъп до вратата за персонала. Но после си спомних как Нилсон набираще кода, а аз стоях зад него. Не се бе опитал да закрие клавиатурата. Ако бях пожелала, щеше да бъде детска игра да видя цифрите, докато ги въвеждаше. А след това, щом веднъж се окажеш на долните равнища, там вече нямаше много други заключени врати.

Тя обаче имаше достъп до празната каюта, а това изискваше ключ карта за гост, специално програмирана за тази врата, или за персонала, която отваряше всички врати на каюти. Спомних си чистачките, които бях видяла в малките им стаички под палубите, как уплашените им лица гледаха към мен, преди вратата да се затвори. За колко някоя от тях би продала ключ карта? За сто крони? За хиляда? Те дори нямаха нужда да я продават — бях сигурна, че имаше места, където бихте могли да се сдобите с копие. Те просто трябваше да я заемат за час-два, без да задават въпроси. Помислих си за Карла — на практика тя ми беше казала, че е възможно някой да е пуснал в каютата приятел.

Но може би не беше така. Ключ картата можеше и да е открадната или да е купена през интернет — няхах представа как действаша тези електронни брави. Може да не беше замесен никой друг.

Възможно ли бе през цялото време да съм търсила извършителя сред екипажа или

пътниците — а те да са били невинни? Помислих си за обвиненията, които отпратих към Бен, за подозренията си към Коул, за Нилсон, за всички, и ми прилоша.

Но фактът, че това момиче съществуваше и беше живо, не изключваше автоматично участието на някой друг, Колкото повече мислех за това, толкова повече бях сигурна, че някой ѝ беше помагал на горните палуби — някой, беше написал онова послание на огледалото в спа центъра, беше хвърлил фотоапарата на Коул в горещата вана, беше откраднал телефона ми. Не беше възможно тя да е извършила всичко това. Някой би видял и познал момичето, за което бях вдигала шум два дни, ако се мотаеше из кораба.

Уф, главата ми щеше да се пръсне. Защо? На този въпрос не можех да си отговоря. Защо бяха всички тези усилия да се крие на борда на кораба, защо трябваше да спра да задавам въпроси? Ако момичето беше умряло, прикриването имаше смисъл. Но тя беше жива и здрава. И коя беше тя — може би това бе важното. Нечия съпруга? Нечия дъщеря? Любовница? Или се опитваше да се измъкне тайно от страната?

Помислих си за Коул и бившата му съпруга, за Арчър и неговата загадъчна Джес. Спомних си как снимката изчезна от фотоапарата.

Нищо не разбирах.

Претърколих се, усещайки тежестта на околния мрак. Където и да бях, беше много дълбоко в кораба, вече бях сигурна в това. Двигателят се чуваше много по-силно, отколкото на палубата за пътниците, дори по-силно, отколкото си спомнях, че се чуваше на палубата за персонала. Бях някъде другаде, може би при машинното отделение, далеч под ватерлинията, дълбоко в корпуса.

При тази мисъл отново усетих ужасът да надвисва над мен, тонове и тонове вода, тежачи над главата и раменете ми, притискащи корпуса, въздуха в каютата, циркулиращ и циркулиращ, и аз тук, задушаваша се от собствената си паника...

С разтреперани крака слязох предпазливо от койката и запристъпвах бавно, протегнала ръце пред себе си, изпълнена с опасения от онова, което можеше да ме причаква в пълната тъмнина. Въображението ми извика ужасите от детските ми кошмари — огромни паяжини по лицето ми, мъже с грабливи ръце, яви се и самото момиче, без клепачи, без устни, без език. Но дълбоко в себе си знаех, че тук нямаше никого, освен мен — че бих могла да чуя, да помириша, да усетя друго човешко същество в такова затворено пространство.

След няколко мига предпазливо пристъпване пръстите ми се натъкнаха на вратата и започнах да търся начин да я отворя. Първото, което опитах, беше бравата, но все още беше заключена — не очаквах нищо друго. Опипах за шпионка, но нямаше или поне не можех да я открия на гладката пластмаса. А и не си спомнях да съм забелязала по-рано. Онова, което си спомнях и което потърсих после, беше плоският ключ за осветлението вляво от вратата. Пръстите ми го намериха в тъмнината и го натиснах с разтуптяно сърце.

Не се случи нищо.

Прецфраках го пак, този път без надежда, защото разбирах какво бяха направили. Сигурно отвън в коридора имаше някакъв главен прекъсвач или предпазител. Вратата вече беше затворена, когато светлината изгасна, а и във всяка каюта, в която бях влизала преди, имаше някаква аварийна светлина — човек никога не оставаше в пълна тъмнина, дори когато осветлението беше изключено. Тук имаше нещо друго — всеобхватна, тотална тъмнина, която можеше да дойде само от цялостното прекъсване на електричеството. Пропълзях обратно до койката, пъхнах се под завивката, мускулите ми трепереха от паника и от треска като при грип. В главата ми се бе разпростряла някаква празнота, сякаш мракът на каютата

беше проникнал в черепа ми и се просмукваше в синапсите ми, загъмняваше и заглушаваше всичко, освен паниката, зараждаща се във вътрешностите ми.

О, господи... Недей. Не ѝ давай път, не сега.

Не биваше. Нямах да го направя. Нямах да позволя да ме надвие.

Гневът, който внезапно ме заля, беше нещо, за което можех да се хвана, нещо конкретно в мълчаливата чернота на тази малка кутия. Тази кучка. Какво предателство. Толкова за шибаната женска солидарност. Бях се борила за нея, бях рискувала да ме помислят за луда, бях понесла съмненията на Нилсон и тормоза на Бен — и за какво бе всичко? За да може да ме предаде, да блъсне главата ми в стоманената врата и да ме заключи в този шибан ковчег. Какъвто и да беше заговорът — тя участваше в него. Определено тя беше човекът, който ме бе причакал в коридора. И колкото повече мислех за това, толкова повече бях сигурна, че ръката, която се бе появила, за да грабне поднос ми, беше нейната слаба, жилава, силна ръка. Ръка, която можеше да одраска и да удари главата на човек в стената.

Трябваше да има някаква причина за всичко това — никой няма да забърка тези сложни комбинации за нищо. Дали тя фалшифицираше собствената си смърт? Беше ли предвидено аз да видя какво се бе случило? Но ако беше така, защо бяха нужни такива усилия да се докаже, че никога не е била там? Защо да се почиства каютата, да се бърше кръвта, да се унищожават спиралата и умишлено да се дискредитира всичко, което твърдах за онази нощ? Не. Тя не беше искала да я видят. Нещо се бе случило в тази каюта и каквото и да бе то, не е трябвало да го виждам.

Лежах и се опитвах да накарам изтощения си мозък да работи, но колкото повече се мъчех да сглобя късчетата информация, толкова повече ми се струваше, че мозайката има твърде много парчета, за да се поберат в рамката.

Опитах се да премисля възможностите, които биха могли да се съчетаят с писъка, кръвта и прикриването им. Сбиване? Удар по носа, вик на болка, пръски кръв, когато човекът се затичва към верандата, за да капе кръвта в морето, и оставя това петно върху стъклото... без смърт. А ако момичето е било някакъв пътник без билет, това можеше да обясни защо я бяха прикрили — преместват я на друго място, почистват кръвта.

Но други части от картината не съвпадаха. Ако сбиването е било непреднамерено и неподготвено, как бяха изчистили каютата толкова бързо? Бях видяла там момичето по-рано през деня, в стаята зад нея бяха натрупани дрехи и вещи. Ако сбиването не беше планирано, нямаше как да разтребят и да почистят този апартамент в рамките на няколко минути, докато позвъних на Нилсон.

Не, всичко, което се беше случило там, беше планирано. Бяха го опразнили преди това, бяха го изчистили грижливо. И започвах да подозирам, че каюта 10 не беше останала празна случайно. Не, една каюта бе оставена празна нарочно и това е трябвало да бъде 10. „Палмгрен“ беше последната каюта на кораба, след нея нямаше други каюти, от които би могло да се види нещо да отплува назад, да изчезва в пенестата следа на кораба.

Някой беше умрял. Бях сигурна в това. Просто не беше това момиче. Но тогава кой?

Надигнах се и се обърнах в тъмнината, заслушана за някакъв звук, освен бученето на двигателя, опитваща се да отговоря на въпросите, които ме раздираха отвътре. Главата ми сякаш се изпълваше с гъста мъгла, но продължавах да се връщам към този въпрос. *Кой? Кой беше мъртъв?*

Следващия път се събудих от същото метално шракване, което бях чула и преди; лампите проблеснаха. Забръмчаха за миг, звукът от загряването на нискоенергийните крушки се чу през бученето на двигателя и се смеси с пищенето в ушите ми. Подскочих с разтуптяно сърце и ритнах нещо на пода до леглото, докато се оглеждах диво наоколо.

Бях пропуснала шанса си.

По дяволите, отново бях пропуснала шанса си.

Трябваше да разбере какво става тук, какво възнамеряваха да правят с мен, защо ме държаха затворена. От колко време бях тук? Денем ли беше вече? Или просто бе настъпил часът, удобен за момичето — или който и да беше моят похитител — да включи отново електричеството?

Опитах се да пресметна. Бяха ме зашеметили в ранните часове на вторник сутринта. Сега беше поне сряда сутринта, а може би и по-късно. Имах чувството, че съм била тук повече от двайсет и четири часа — много по-дълго.

Отидох в банята, за да наплискам с вода лицето си. Докато се бършех, ме връхлетя пристъп на световъртеж, главата ми се завъртя и цялата стая се отмести и разклати. Внезапно ми се стори, че пропадам, хванах се за рамката на вратата и затворих очи с усещането, че потъвам много дълбоко и много бързо в черна вода.

Най-накрая усещането отстъпи и успях да се върна на койката, където седнах и отпуснах глава между коленете, треперейки ту от жегата, ту от студ. Корабът ли се бе разтърсил? Тук, толкова дълбоко под палубата, беше трудно да се разбере кое се дължи на световъртежа и кое на вълнението. Движението на кораба се възприемаше коренно различно — не толкова като ритмично издигане и пропадане, а като бавно плъзгане, което в съпровод с постоянното бучене на двигателя, пораждаше странно, хипнотично усещане.

До леглото имаше поднос с датски сладкиши и купа с мюсли. Сигурно бях ритнала него, когато се събудих и скочих. Вдигнах го и се насилих да хапна една супена лъжица. Не бях гладна, но от понеделник вечерта не бях яла нищо друго, освен няколко кюфтета. Ако исках да се махна отук, трябваше да се бия, а за да се бия, трябваше да ям.

Онова, което действително исках обаче, не беше храна. Бяха моите хапчета. Исках ги с неудържимия физически копнеж, който си спомнях от последния път, когато се бях опитала да ги спра. Но този път разбирах, че нещата няма да се подобрят без тях, както си повтарях миналия път. Щяха да се влошат.

Ако си тук, за да се увериш — каза неприятното гласче в главата ми. Мюслите заседнаха в гърлото ми и изведнъж вече не можех да преглъщам.

Копнеех момичето от каютата да се върне. В мозъка ми проблесна ярка, жива картина — сграбчвам косата ѝ така, както тя бе сграбчила моята, разбивам скулата ѝ в острия метален ръб на койката и наблюдавам рукналата кръв, миришеща остро и сурово в тясната, лишена от въздух каюта. Спомних си отново кръвта на верандата, как беше размазана по стъклото, и си пожелах с могъщ, порочен копнеж, да беше нейната.

Мразя те, помислих си. Преглътнах, въпреки болката в гърлото, изтласках надолу драещите полусудъвкани мюсли. Загребах още една лъжица и я поднесох с треперещи пръсти към устата си. Много те мразя. Надявам се да се удавиш. Мюслите ми се сториха като цимент, задавяха ме, когато се опитвах да ги преглътна, но ги гълтах отново и отново, докато

купата се изпразни до средата.

Не знаех дали ще мога да го направя, но трябваше да опитам.

Взех тънката тавичка от меламина и я ударих в металния ръб на койката. Отскочи назад и едва я избегнах. Получих внезапна, ясна ретроспекция от обира — вратата, летяща към скулата ми — и се наложи да затворя очи за миг и да се хвана за койката.

Не опитах отново. Вместо това опрях подноса върху металния ръб, поставих коляното си на близката страна, а ръцете си — в далечния край, и натиснах с цялата си тежест. Отначало с подноса не се случи нищо, затова натиснах по-силно. Тогава се счупи наполовина с шум като от изстрел, а аз се проснах на койката. Но бях получила онова, което желях — две парчета пластмаса, които не бяха остри, като бръснач, но ръбът на всяко от тях беше достатъчен, за да причини някакви щети.

Претеглих в ръката си всяко от парчетата, за да преценя как е най-удобно да ги държа, а после хванах онова, което ми се струваше по-страшно оръжие, отидох при вратата и се притаих до стената край рамката.

И зачаках.

Този ден сякаш продължи с часове. Веднъж или два пъти почувствах как очите ми се затварят, а тялото ми се опитва да се изключи след изтощителния прилив на адреналин и страх, но се насилвах да ги отворя отново. *Остани тук, Ло!* Започнах да броя. Този път не от паника, а за да остана будна. *Едно. Две. Три. Четири.* Когато стигнах до хиляда, направих промяна и започнах да броя на френски. *Un. Deux. Trois...* после по двойки. Играех игри на ум — на *фъз-бъз*, онази детска игра, в която казваш „фъз“ вместо всяко пет, или кратен на пет, и „бъз“ за всяко седем. *Едно. Две. Три, Четири. Фъз.* (Ръцете ми трепереха.) *Шест. Бъз. Осем. Девет. Десет* — не, чакай, това би трябвало да е „фъз“.

Нетърпеливо разтърсих глава, разтрих ръце и започнах отново. *Едно. Две...*

И тогава го чух — шум в коридора. Затръшваща се врата. Задържах дъха си.

Някой се приближаваше. Сърцето ми запрепуска. Стомахът ми се сви.

Ключ в ключалката...

После вратата се откряна предпазливо, а аз нападнах.

Беше тя.

Видя ме да се хвърлям към пролуката и се опита да затвори, но бях прекалено бърза за нея. Въмъкнах ръката си в процепа, и вратата блъсна предмишницата ми — силно. Извиках от болка, но вратата отскочи и успях да се промъкна наполовина в празното пространство и да забия назъбения край на счупения поднос в ръката ѝ. Но вместо да отстъпи назад, както очаквах, тя се втурна напред в стаята и ме изблъска към пластмасовата стена, а подносът се вряза болезнено в ръката ми. Изправих се, със стичаща се кръв по горната страна на дланта ми, но тя беше побърза. Хвърли се към вратата, заключи я, а след това застана с гръб към нея, стиснала ключа в юмрука си.

— Пусни ме. — Прозвуча като стон на животно, не съвсем човешки.

Тя поклати глава. Гърбът ѝ опираше на вратата, по лицето ѝ имаше кръв, моята кръв. Беше уплашена, но също така някак развълнувана, виждах го в очите ѝ. Козовете бяха у нея и тя го знаеше.

— Ще те убия — казах аз.

Наистина го мислех. Вдигнах подноса, обагрен от собствената ми кръв.

— Ще ти прережа гърлото!

— Не можеш да ме убиеш — отвърна тя. Гласът ѝ беше точно какъвто го помнех, с някаква пренебрежителна предизвикателност, прозираща зад думите. — Виж се, едва стоиш на крака, нещастна кучко.

— Защо? — Въпросът ми прозвуча като хленчене на малко дете. — Защо го правиш?

— Защото ни прекара — изсъска тя, внезапно ядосана. — Не искаше да престанеш да ровиш, нали? Няма значение колко пъти се опитвах да те предупредя. Ако просто си беше държала устата затворена за това, което видя в проклетата каюта...

— Какво видях? — попитах, но тя поклати глава и сви устни.

— Господи, сигурно си мислиш, че съм по-глупава, отколкото изглеждам. Наистина ли искаш да умреш?

Поклатих глава.

— Добре. Какво искаш тогава?

— Искам да се махна оттук — казах.

Седнах рязко на койката, не бях сигурна дали краката ще ме държат още дълго.

Тя разтърси глава, този път яростно, и отново видях проблясъка на страх в очите ѝ.

— Той никога няма да ми позволи.

Той? Настръхнах от думата, първото конкретно доказателство, че някой горе ѝ помагаше. Кой беше той? Но не посмях да попитам, не още. Най-напред ми трябваше нещо по-важно.

— Тогава хапчетата ми. Нека да си взема хапчетата.

Тя ме погледна преценяващо.

— Онези, които бяха до мивката? Може би ще мога да го направя. Защо ги искаш?

— Те са антидепресанти — казах горчиво. — Те са... не бива да ги спирам изведнъж.

— О... — На лицето ѝ се изписа внезапно разбиране. — Ето защо изглеждаш толкова зле. Не бях се досетила. Мислех, че съм те ударила прекалено силно по главата. Окей. Мога да го направя. Но трябва да ми обещаеш нещо в замяна.

— Какво?

— Да не се опитваш повече да ме нападаш. Те са за добро поведение, ясно?

— Ясно.

Тя се изправи, вдигна чинията и купата и протегна ръка за парчетата от подноса. За момент се поколебах, а после ѝ ги подадох.

— Сега ще отключа вратата — каза тя, — но не прави нищо глупаво. След тази има и друга врата, отваря се с код. Няма да стигнеш много далеч. Така че без глупости, нали?

— Добре — отвърнах неохотно.

След като тя си отиде, седнах на пейката, загледана в пространството, и се замислих за казаното от нея.

Той.

Тя имаше съучастник на борда. И тази дума означаваше, че мога да изключа Тина, Хлое, Ане и две трети от персонала.

Кой беше той? Прехвърлих ги мислено.

Нилсон.

Балмър.

Коул.

Бен.

Арчър.

В колонката на по-малко вероятните поставих Оуен Уайт, Александър, екипажа и

стюардите.

Прехвърлях възможностите, но единственият фактор, до който стигах отново и отново, беше спа центърът и съобщението ПРЕСТАНИ ДА РОВИШ. Имаше само един мъж, който беше слизал там долу — един мъж, който беше имал възможност да остави този надпис: Бен.

Трябваше да престана да се фокусирам върху мотивите. *Защо* беше неразрешим въпрос, просто нямах достатъчно информация, за да му отговоря.

Пробвах с *как*. Много малко хора на борда имаха възможност да напишат това послание. Действащият вход за спа центъра беше само един, а Бен беше единственият мъж, за когото бях сигурна, че го е използвал.

Толкова много неща придобиваха смисъл. Бързането да омаловажи разказа ми пред Нилсон. Фактът, че той — единствен от всички на борда — се бе опитал да влезе в моята каюта онази нощ и знаеше, че съм заключена в банята, отлична възможност да откраднат телефона ми.

Фактът, че каютата му беше от другата страна на празната, а той не бе чул нищо и не беше видял нищо.

Фактът, че бе излъгал за алибито си, че е играл покер.

И фактът, че толкова се опитваше да ме накара да прекратя разследването.

Щракването на парчетата от пъзела по местата им трябваше да ми донесе удовлетворение, но не стана така. Защото каква полза от отговорите имах тук долу? Трябваше да се измъкна.

Лежах на една страна, загледана в кремавата меламина стена, когато се почука.|

— Влез — казах безсмислено и едва не се изсмях на абсурдността на социалните условности в подобна ситуация; Какво значение имаше дали ще кажа „Влез“, щом те така или иначе щяха да направят каквото им харесва?

— Аз съм — каза гласът зад вратата. — Без повече глупости с подносите, нали? Или това ще бъде последното хапче, което ще получиш от мен, ясно?

— Добре — казах.

Опитвах се да не звуча твърде нетърпеливо, но се надигнах и придърпах тънкото одеяло около себе си. Не бях използвала душа, откакто се озовах тук, и миришех на пот и страх.

Вратата се откряна леко, момичето избута с крак по пода подноса с храна, след което се вмъкна през пролуката и заключи след себе си.

— Ето — каза и протегна ръка.

На дланта ѝ имаше една бяла таблетка.

— Една — казах невярващо.

— Една. Може би ще успея да донеса още няколко утре, ако се държиш добре.

Току-що ѝ бях предоставила най-доброто средство за изнудване. Но кимнах и взех хапчето от дланта ѝ. Тя извади от джоба си книга — една от моите, всъщност от моята стая. „Стъкленият похлупак“.

Не бих я избрала при тези обстоятелства, но беше по-добре от нищо.

— Реших, че би искала нещо за четене. Човек може да откачи, ако няма какво да прави. — Очите ѝ се спряха на хапчето и тя добави: — Не се обиждай.

— Благодаря — казах.

Тя се обърна да си върви, но аз добавих:

— Чакай.

— Какво?

— Аз...

Изведнъж разбрах, че не бях сигурна как да попитам това, което исках да попитам. Стиснах в дланта си хапчето. Гадост.

— Какво... какво ще стане с мен?

Изречението ѝ се промени, на лицето ѝ се изписа някаква предпазливост, като завеса, която се спуска върху прозорец.

— Това не зависи от мен.

— От кого зависи? От Бен?

Тя изсумтя насмешливо.

— Забавлявай се.

Когато се обърна да си тръгне, зърна отражението си в малкото огледало на гърба на вътрешната врата.

— По дяволите, имам кръв по лицето. Защо не ми каза? Ако разбере, че си ме нападнала...

Тя влезе в малката тоалетна, за да измие и избърше лицето си.

Но не беше избърсала само кръвта. Когато излезе, се вцепених. Благодарение на това просто действие, разбрах коя бе тя.

Заедно с кръвта беше изтрила и веждите си и беше разкрила гладко, подобно на череп чело, което можеше да се разпознае моментално и недвусмислено.

Жената от каюта 10 беше Ане Балмър.

Бях прекалено поразена, за да кажа нещо. Просто седях там смаяна, със зяпнала уста.

Момичето отмести поглед от мен към отражението си в огледалото и разбра какво беше направила. По лицето ѝ за миг пробяга раздразнение, но после сякаш се примири със свиване на рамене, излезе от стаята и остави вратата да се затръшне след нея. Чух ключът да стърже в ключалката, а после да се хлопва още една врата по-далеч.

Ане Балмър.

Ане Балмър?

Изглеждаше невъзможно това да е същата измършавяла, посивяла, преждевременно състарена жена, с която се бях виждала и разговаряла. И все пак — лицето ѝ не можеше да се събърка. Същите тъмни очи. Същите високи, изпъкнали скули. Единственото нещо, което не можех да разбера, беше как не бях го забелязала преди.

Ако не бях я видяла в процес на превъплъщение, никога не бих повярвала, че косата и деликатно изписаните с молив вежди можеха да променят лицето ѝ до такава степен. Без тях то изглеждаше странно лишено от черти и равно, беше невъзможно да не помислиш за смърт и болест, когато гледаш бялата като кост кожа, а шарфът, увит стегнато около черепа ѝ, само усилваше усещането за крехкост, като подчертаваше болезнено линията на шията и формата: на костите отдолу.

Но лъскавите черни вежди и трептящата маса тъмна коса променяха всичко това до неузнаваемост. С тях тя ставаше млада, здрава, жива.

Осъзнах, че когато бях разговаряла с Ане Балмър преди, бях толкова хипнотизирана от белезите на болестта ѝ, че така и не бях видяла жената отвъд тях. Всъщност бях се опитала да не гледам. Бях видяла само характерните торбести дрехи, липсващите вежди, смущаващо опънатата кожа под деликатните шалове...

Косата трябва да беше перука — няхах никакви съмнения за това. Под тънките копринени шалове нямаше място за гъста, тъмна коса.

Но беше ли болна? Добре ли беше? Умираще ли? Преструваше ли се? Нищо не разбирах. Спомних си какво ми бе казал Бен — четири години на химиотерапия и радиотерапия. Възможно ли беше човек да имитира това, дори и с частни лекари, на които плаща, и с начин на живот, който позволява да прескачаш от една здравна система в друга на всеки няколко месеца? Може би...

Това поне обясняваше едно нещо — как се бе качила на борда и какво се бе случило с нея след онзи плясък през нощта. Просто беше свалила перуката, беше сложила шарфа си и възобновила живота си като Ане Балмър. Това също така обясняваше как получаваше достъп до всяка част от кораба — от картите ключ и зоните за персонала до това тайно заключено помещение в утробата на кораба. Когато съпругът ти е собственик, нищо не е недостижимо.

Но онова, което ме озадачаваше най-много, беше *защо*? Защо да слагаш перука и тениска на „Пинк Флойд“ и да прекарваш следобед в празната каюта? Какво правеше тя там? И ако беше толкова тайно, защо ми беше отворила вратата?

Когато последният въпрос пробяга през главата ми, внезапно отново видях себе си тогава, как потропах на вратата — едно, две, три, пауза и още един удар — и как вратата се бе отворила, сякаш някой бе очаквал това последно почукване. Беше особено почукване, характерно. Каквото можете да използвате, ако сте си уговорили код. Възможно ли беше,

съвсем случайно, да съм налучкала уговорения сигнал за жената в каютата — Ане Балмър — да отвори вратата?

Ако бях почукала два пъти като нормален човек или дори веднъж... никога не бих разбрала, че е там и никога не бих попаднала в това положение. Нямаше да се налага да стоя заключена, да бъда принуждавана да мълча...

Принудена да мълча. Беше неприятна мисъл, а изразът заседна в главата ми, отеквайки там като ехо.

Трябваше да бъда принудена да мълча. Но да мълча колко време? Да остана заключена тук... докога? Докато премине някакъв краен срок?

Или да бъда принудена да мълча... завинаги?

Вечерята беше бяла риба в някакъв сметанов сос и варени картофи. Беше студена, замръзнала по краищата, но бях гладна. Преди да почна да ям, погледнах хапчето в ръката си, замислена какво да направя. Беше половината от нормалната ми доза. Можех да взема цялото хапче сега, а можех да го разделя и да започна да трупам резерв За случай... за случай на какво? Едва ли бих успяла да избягам, а ако Ане решеше да спре да ми отпуска хапчета, щях да го свърша много преди да ме съжали.

В края на краищата го глътнах цялото, след като прецених, че усещам дефицит, който трябва да наваксам. Бих могла да започна да ги деля наполовина от утре, ако ми се стори важно. Почувствах се по-добре почти веднага, макар да разбирах, логично, че не можеше да е от хапчетата. Те не се абсорбираха толкова бързо и отнемаше известно време, докато подействат. Каквото и облекчение да изпитвах, то се дължеше изцяло на плацебо ефекта. На този етап обаче не ми пукаше. Щях да се задоволя с това, което можех да получа.

После зачоплих изстиналата вечеря. Докато седях на койката и дъвчех бавно студения лепкав картоф, за да го направя по-малко безвкусен, се опитах да пренаредя парчетата от пъзела, който бях сглобила с толкова усилия в главата си.

Вече знаех какво означаваше онова насмешливо изсумтяване.

Горкият Бен. Врълхлетя ме пристъп на вина, че бях го обвинила толкова прибързано, последван от още един пристъп, този път на гняв. Бях се вторачила в случайното споменаване на Ане за мъж съучастник и въобще не ми беше хрумвало, че самата Ане би могла да слезе бързо по стълбите в спа центъра, докато лакът ѝ уж съхнеше, и да напише онези думи. Глупава, глупава Ло.

Но и глупав Бен. Ако не беше омаловажавал чувствата ми толкова години и ако не беше прибързал да изпее всичко на Нилсон, вместо да подкрепи моята история, може би и аз нямаше да прибързам със заключенията.

Вече знаех кой беше „той“. Трябва да беше Ричард Балмър. Той притежаваше кораба. А и от всички мъже на кораба не можех да си представя друг, който да планира и извърши убийство. Със сигурност не и дебелия, предвзет Александър или грубоватия като мечок Нилсон.

Само че в действителност нямаше убийство. Защо трябваше непрекъснато да си напомням този факт? Защо беше толкова трудно да го схвана? *Защото си тук* — помислих си. Защото каквото и да си видяла — каквото и да се е случило в тази каюта, е било достатъчно важно, за да те заключат тук и да ти попречат да отидеш в полицията в Тронхайм. Какво се беше случило? Трябва да беше нещо с толкова висок залог, че просто не можеха, да си позволят да ме оставят да говоря за това. Дали не беше контрабанда? Дали не бяха хвърлили зад борда нещо на някой съучастник?

Ти ще си следващата, тъпа кучко — каза гласът в главата ми и видението как потъвам в дълбоки води прониза като мълния черепа ми.

Потръпнах и стиснах зъби, като се насилих да погълна още една лепкава хапка картоф. Корабът пропадна и стомахът ми се сгърчи в пристъп на гадене.

Какво щеше да стане с мен? Имаше само две възможности. Може би щяха да ме пуснат в някакъв момент. Или да ме убият. Но първото вече не ми изглеждаше много вероятно. Знаех толкова много. Знаех за Ане. Знаех, че не е толкова зле, колкото се преструваше. Не можеха да ми позволят да изляза и да разкажа историята си — история за отвличане, лишаване от свобода и физическо насилие. Но дали някой щеше да ми повярва?

Докоснах спечената кръв на бузата си, там, където се бях блъснала в рамката на вратата. Внезапно се почувствах мръсна — некъпана, потна и смърдяща на кръв. Ане — ако се съдеше по предишните ѝ идвания — нямаше да се върне няколко часа.

Нямаше какво особено да направя, за да подобра участието си, затворена в този двуметров ковчег. Но поне можех да се измия.

Душът не беше като онзи в моя апартамент горе. Дори отворен докрай, пускаше само възтопла струйка, но стоях под него толкова дълго, че пръстите ми се набръчкаха като гъба. Съсирената кръв по ръката ми се разми във водата, затворих очи и оставих топлината да проникне в мен, да отпусне мускулите ми.

Когато излязох, се чувствах по-добре, възвърнала своето аз, отмила страха и насилието, белязали последните няколко дни. Докато си обличах отново дрехите, осъзна колко бях изпаднала. Те миришеха — да не кажа нещо по силно — и бяха оцапани с кръв и пот.

Лежах на койката, затворила очи, заслушана в равномерния шум на двигателя, и се питах къде ли бяхме. Беше сряда вечерта — или може би дори четвъртък сутринта. Доколкото можех да си спомня, оставах ни само малко повече от двайсет и четири часа от това пътуване. А после какво? Когато корабът влезеше в Берген в петък сутринта, останалите пътници щяха да напуснат, а с тях щеше да си отиде и последната надежда някой да разбере какво се бе случило.

За двайсет и четири часа вероятно бях в безопасност. А после... О, господи. Не можех да мисля за това.

Притиснах очите си с ръце и се заслушах в бученето на кръвта в главата си. Какво трябваше да направя? Какво *можех* да направя?

Ако Ане казваше истината, нямаше да постигна нищо, като я нараня. След тази имаше друга заключена врата и най-вероятно друг код на изхода. За миг се зачудих: ако успея да се измъкна в коридора, можех ли да намеря и да разбия пожарната аларма, преди тя да ме настигне? Но ми се стори прекалено нереалистичен план. Със силата и бързината, които тя бе демонстрирала, едва ли щях да стигна далеч.

Не. Най-добрият ми шанс беше да привлеча Ане на моя страна.

Но как? Какво всъщност знаех за нея?

Опитах се да го обмисля: фантастично богата, расла самотна, прехвърляна от пансион в пансион из Европа. Не беше чудно, че ми бе отнело толкова време, за да направя връзката. Слабата като вейка жена с тъжни очи, с нейните сиви копринени одеяния и дизайнерски шарфове за глава — да, видът ѝ по някакъв начин съвпаднаше с онова, което ми бяха разказвали. Но не можех да свържа нито дума от казаното от Бен с момичето в тениска на „Пинк Флойд“, с подигравателни тъмни очи и евтин туш за мигли. Сякаш имаше две Ане.

Един и същ ръст, еднакво тегло, но сходството приключваше дотук.

И тогава... нещо прещрака. Две Ане.

Две жени.

Сивата копринена роба, която отиваше на очите й...

Отворих очи, спуснах крака от койката и простенах, прозряла собствената си глупост. Разбира се — *разбира се*. Ако не бях полумъртва от страх, ако не беше паниката и болката в главата, щях да го видя. Как можах да не помисля за това?

Разбира се, имаше две Ане.

Ане Балмър беше мъртва — от нощта, когато напуснахме Англия.

Момичето в тениска на „Пинк Флойд“ беше съвсем живо и оттогава се представяше за нея.

Същия ръст, същото тегло, същите изпъкнали скули — само очите не съвпадаха, но те бяха поели пресметнатия риск, че никой няма да си спомня чертите на жена, която почти не е срещал. Никой на борда не познаваше Ане от преди пътуването. Ричард дори бе казал на Коул да не я снима, за бога! Сега разбирах защо. Не го беше направил за да защити жена си, притеснена за външния си вид. Действията му целяха да няма компрометиращи снимки които по-късно да озадачат приятелите и семейството на съпругата му.

Затворих очи, пръстите ми се вкопчиха толкова силно в косата ми, че ме заболя, задърпах болезнено скалпа си, опитвайки се да си представя какво трябва да се е случило!

Ричард Балмър — би трябвало да е той — някак си беше вмъкнал на борда жената от каюта 10. Била е в тази каюта, преди останалите да дойдат на кораба.

В деня, в който потеглихме, тя е чакала сигнал, инструкции от Ричард, за да почисти каютата си и да се приготви. Припомних си какво бях видяла над рамото й: копринена рокля, просната на леглото, гримове, комплект за епилиране в банята — кола маска. Господи, как съм могла да бъда толкова глупава? Тя е бръснела и отстранявала окосмяването по тялото си, готвела се е да се представи за жена, болна от рак. Но вместо Ричард с предварително уговореното почукване, се бях появила аз, неволно налучквайки сигнала, и вместо него, тя бе видяла мен на вратата.

Какво, по дяволите, си бе помислила? Припомних си отново уплахата и раздразнението на лицето й, когато се опита да затвори вратата, а аз я спрях. Искала е отчаяно да се отърве от мен, но се е опитвала да действа така, че да не събуди никакви подозрения. По-добре да запомня някаква странна жена, която ми е заела спирала, но да не започна да разказвам истории за друга гостенка, която ми е затръшна вратата в лицето.

И почти беше успяла. Не й беше достигнало съвсем малко.

Беше ли казала на Ричард, че съм идвала? Не можех да съм сигурна, но смятах, че не беше. Той изглеждаше толкова естествен на онази първа вечеря — свършеният домакин. Освен това грешката е била нейна, а той не приличаше на човек, пред когото лесно можеш да признаеш, че си сгрешил. Най-вероятно тя само беше кръстосала пръсти с надежда всичко да се размине.

После е опаковала нещата си, изчистила е стаята и е чакала.

След питиетата през онази първа нощ, истинската Ане е била отведена по някакъв начин в каюта 10. Дали е била жива, примамена под някакъв измислен предлог? Или вече е била мъртва?

Така или иначе, нямаше никакво значение, защото крайният резултат беше същият. Докато Ричард се беше върнал в каютата на Ларс, за да си създаде алиби с играта на покер

без прекъсвания, жената в каюта 10 беше прекатурила Ане през борда с надеждата, че тялото никога няма да бъде намерено.

И те щяха да успеят, ако аз — уплашена и травмизирана от обира — не бях чула пляска и не бях стигнала до заключение, което беше толкова погрешно, че беше се оказало почти напълно вярно.

Тогава коя беше тя? Кое беше това момиче, което ме беше ударило, хранеше ме и ме беше заключило тук като животно?

Нямах представа. Но знаех едно — тя беше единствената ми надежда да се измъкна оттук жива.

Цялата онази нощ лежах будна и се опитвах да съобразя какво трябва да направя. Джуда и родителите ми не ме очакваха преди петък и дотогава нямаше да имат причина да подозират, че нещо не е наред. Но другите пътници би трябвало да са наясно, че не съм се върнала на кораба. Щяха ли да вдигнат тревога? Или Балмър им беше поднесъл някаква история, за да обясни изчезването ми — по неотложни причини съм се задържала в Тронхайм? Неочаквано съм решила да се върна вкъщи?

Не бях сигурна. Опитвах се да си представя кой би могъл да е достатъчно загрижен, за да задава въпроси. Не се надявах особено, че Коул, Хлое и повечето от другите щяха да вдигнат шум. Те не ме познаваха. Нямаха никакви контакти за връзка с моето семейство. Най-вероятно щяха да приемат всичко, което Балмър им каже.

Бен? Той ме познаваше добре, достатъчно, за да разбере, че тръгването рано сутрин за Тронхайм, без да се обадя на никого, не ми беше в характера. Но не бях сигурна. При нормални обстоятелства може би щеше да се свърже с Джуда или с родителите ми, за да сподели притесненията си, но обстоятелствата, при които се бяхме разделили, трудно можеха да минат за нормални. Бях го обвинила, че е съучастник в убийство, и при оправдания му гняв, сигурно нямаше да се изненада, че съм изчезнала от кораба без нито дума за сбогом. От останалите гости Тина изглеждаше най-добрия ми залог и стисках палци с надеждата, че ще се свърже с Роуън. Но ми се струваше твърде слаб шанс, за да разчитам на него за живота си.

Не. Трябваше да взема нещата в свои ръце.

Когато утрото настъпи, не бях спала, но вече знаех какво трябва да направя, и когато се почука, бях готова.

— Влез — казах аз.

Вратата се откряна и момичето внимателно подаде главата си. Видя ме да седя спокойно на койката, измита и чиста, с книгата в скута.

— Здравсти — казах.

Тя сложи подноса с храна на пода. Този път беше облечена като Ане — носеше шарф, веждите ѝ не бяха изписани — но не се движеше като Ане. Движеше се като момичето, което бях виждала преди, пусна подноса нетърпеливо и се изправи без следа от вгълбеността и грацията, които демонстрираше, когато се представяше за жената на Ричард.

— Здравей — каза тя. Гласът ѝ също бе различен — кристалните гласни глъхнеха и се провлачваха. — Свърши ли я? — Кимна към книгата.

— Да, можеш ли да я замениш с друга?

— Да, предполагам. Какво искаш?

— Няма значение. Каквото и да е. По твой избор.

— Добре.

Тя протегна ръка за „Стъкленият похлупак“, а аз ѝ подадох книгата. След това се напрегнах за следващото, което трябваше да направя.

— Съжалявам — казах неловко. — За подноса.

Тя се усмихна на думите ми, с проблясък на равни бели зъби, с палава искрица в тъмните очи.

— Всичко е наред. Не те обвинявам, аз щях да направя същото. Но този път получаваш

каучуков. Човек се лъже само веднъж.

Погледнах надолу към закуската, лежаща на пода. Крехката тавичка от меламин беше заменена с поднос от плътна, грапава материя, като онези, с които сервират напитки в баровете.

— Не мога да се оплача, предполагам. — Принудих се да се усмихна. — Заслужих си го.

— Хапчето ти е на чинийката. Не забравяй — добро поведение, нали?

Кимнах и тя се обърна да си тръгне. Преглътнах. Трябваше да я спра, да кажа нещо. Каквото и да е, само и само да не прекарам още един ден и нощ тук сама.

— Как се каваш? — попитах отчаяно.

Тя се обърна, на лицето ѝ се изписа подозрение.

— Какво?

— Знам, че не си Ане. Спомних си очите. Първата нощ Ане имаше сиви очи. Твоите не са. С изключение на това, си много убедителна. Ти наистина си добра актриса, знаеш ли?

Лицето ѝ пребледня и за миг реших, че ще хукне от стаята и ще ме остави тук за още дванайсет часа. Чувствах се като рибар, хванал огромна риба на тънка корда, с изопнати от усилието мускули, опитващ се да не дръпне рязко и да не издаде напрежението си.

— Ако съм сгрешила... — подех предпазливо.

— Млъквай — каза тя, разярена като лъвица. Лицето ѝ беше напълно преобразено, подивяло от гняв, тъмните ѝ очи бяха пълни с укор и недоверие.

— Съжалявам — казах смирено. — Аз не... виж, има ли значение? Няма да ходя никъде. На кого бих казала?

— По дяволите — каза горчиво тя. — Ти си копаеш гроба, не схващаш ли?

Кимнах. Но го знаех вече от няколко дни. Каквото и да се опитваше момичето да си внуши — каквото и да се опитвах аз да си внуша, — имаше само един начин да напусна тази стая!

— Не мисля, че Ричард ще ме остави да си тръгна — казах. — Знаеш го, нали? Така че с име или без име, няма особено значение.

Лицето ѝ под скъпия шарф беше бяло. Когато заговори в гласа ѝ прозвуча горчивина:

— Ти прецака всичко. Защо трябваше да си навираш носа?

— Опитвах се да помогна! — възкликнах аз.

Нямах намерение думите ми да прозвучат така, както се получи, но в малката стая отекнаха оглушително. Преглътнах и заговорих по-тихо.

— Опитвах се да помогна на теб, не разбра ли?

— Защо? — попита тя. Беше наполовина въпрос, наполовина вопъл. — Защо? Ти едва ме познаваше, защо ти трябваше да продължаваш да ровиш?

— Защото знам какво е. Преживяла съм същото като теб. Знам — знам какво е да се събуждаш през нощта, страхувайки се за живота си.

— Но това не съм аз — изръмжа тя.

Закрачи из малката каюта. Отблизо видях, че веждите ѝ започваха да прорастват леко.

— Никога не съм била аз.

— Но ще бъдеш — казах втрещена в нея, за да не може да погледне настрани. Не можех да ѝ спестя знанието за онова, което правеше. — Когато Ричард се добере до парите на Ане — какъв мислиш, че ще бъде следващият му ход? Да си осигури безопасност.

— Млъкни! Нямаш представа за какво говориш. Той е добър човек. Той е влюбен в мен.

Изправих се, за да съм на едно равнище с нея. Очите ни бяха вперени една в друга,

лицата ни бяха само на сантиметри в малкото пространство.

— Това са глупости и ти го знаеш — казах.

Ръцете ми трепереха. Ако сбърках, тя можеше да заключи вратата и никога да не се върне, но трябваше да я изправя лице в лице с реалността на ситуацията — както заради мен, така и заради нея. Ако сега си тръгнеш, най-вероятно и двете щяхме да умрем.

— Ако беше влюбен в теб, нямаше да те бие и да те накара да се обличаш като мъртвата му съпруга. За какво мислиш е тази комбинация? За да бъде с теб? Не е заради теб. Ако беше така, щеше да получи развод и да тръгне с теб към залеза — но тя щеше да си запази парите. Тя беше наследница на династия милиардери. Такива хора не рискуват брак без предбрачно споразумение.

— Млъкни! — Тя запуши ушите си с ръце и разтърси глава. — Не знам за какво говориш. Никой от нас не е искал да бъде в тази ситуация.

— Наистина ли? Съвпадение ли ти се струва, че се е влюбил в момиче, което има стряскаща прилика с Лис? Той е планирал всичко от самото начало. Ти си просто средство за целта му.

— Не знаеш нищо за това — изръмжа момичето.

Извърна се, отиде до мястото, където щеше да бъде прозорецът, ако го имаше, и се върна обратно. В изражението ѝ нямаше нищо от уморената ведрост на Ане — беше нескрит страх и ярост.

— Всички пари, без контролиращата съпруга — мисля, че този морков се е залюлял пред носа му с болестта на Ане и внезапно е открил, че идеята му харесва: бъдеще без Ане, но с парите. И когато лекарите са ѝ съобщили, че опасността е отминала, той не е искал да се откаже, нали? Тогава те е видял и планът е започнал да добива форма. Къде те срещна — в някой бар? Не, почакай! — Спомних си снимката във фотоапарата на Коул. — Било е в неговия клуб, нали?

— Ти не знаеш нищо! — извика момичето. — Нищичко!

И преди да успее да кажа нещо друго, тя се завъртя на пети, отключи вратата с трепереща ръка и изхвърча от стаята, все още стиснала „Стъкленият похлупак“ под мишница. Вратата се затръшна зад нея и чух как ключът ѝ се тресеше в ключалката. После прозвуча друг трясък, по-далече, и настъпи тишина.

Седнах отново на койката. Бях ли я накарала да се усъмни в Ричард достатъчно, за да се довери на мен? Или точно сега отиваше на горната палуба, за да му разкаже целия ни разговор? Имаше само един начин да разбере и той беше да чакам.

Но тъй като часовете се нижеха, а тя не се връщаше, започнах да се чудя колко дълго щеше да бъде очакването.

А когато тя не се появи отново с вечеря и гладът застърга стомаха ми, започнах да подозирам, че съм направила ужасна грешка.

Лежах дълго, загледана в горната койка, прехвърлях разговора в главата си и се опитвах да разбера дали току-що не бях направила най-голямата грешка в живота си.

Бях заложила на това да установя някаква връзка с момичето, като я принудя да осъзнае какво всъщност върши — но започваше да ми се струва, че не бях успяла.

Часовете се нижеха, но никой не идваше. Гладът все повече отвличаше вниманието ми. Искаше ми се да не бях ѝ връщала книгата; в каютата нямаше нищо, което да задържи вниманието ми. Замислих се за затворниците в единични килии — как се побъркваха бавно, чуваха гласове, молеха да ги освободят.

Момичето поне ме беше оставило на светло, макар да не бях сигурна, че е акт на милосърдие — беше толкова ядосана, когато напусна стаята, че вероятно би го изключила само за да ме накаже. По-вероятно бе забравила. Но този дребен факт — че можех да избирам нещо в обстановката, дори толкова незначително — ми помагаше.

Отново взех душ и облизах от чинията засъхналия мармалад от кроасана. Легнах на леглото, затворих очи и се опитах да си припомня разни неща: разположението на къщата, в която бях израснала. Сюжета на „Малки жени“. Цвета на очите на Джуда...

Но не. Отхвърлих го. Не биваше да мисля за Джуда. Не и тук. Това щеше да ме пречупи.

Накрая — по-скоро като начин да си докажа, че владее ситуацията, отколкото защото наистина мислех, че ще помогне — угасих осветлението и останах да лежа втрещена в тъмнината, опитвайки се да заспя.

Не бях сигурна дали съм спала. Предположих, че съм задрямала. Бяха минали часове или поне така ми се струваше. Не беше дошъл никой, но в някакъв момент сред дългия мрак се събудих внезапно и се надигнах с трескав пулс, опитвайки се да разбера какво се бе променило. Шум?! Нечие присъствие в тъмнината?

Слязох от леглото с разтуптяно сърце и тръгнах опипом към вратата, но когато включих лампата, нямаше нищо различно. Каятата беше празна. Малката баня беше пуста, както винаги. Задържах дъха си, заслушах се, но не се чуваха стъпки в коридора, нито гласове или движения. Нито звук не нарушаваше тишината.

И тогава разбрах. Тишината. Ето какво ме бе събудило. Двигателят беше спрял.

Опитах се да преброя дните на пръсти и макар да не бях сигурна, бе твърде вероятно вече да е петък, 25-и. А това означаваше, че корабът беше пристигнал в последното си пристанище, Берген, където трябваше да слезем и да хванем самолет обратно за Лондон. Пътниците щяха да напуснат кораба.

И тогава щях да остана сама.

Тази мисъл сякаш инжектира паника във вените ми. Те бяха толкова близо — и най-вероятно спяха, само на няколко стъпки над главата ми — и въпреки това не можех да направя нищо, нищичко, за да ме чуят. И скоро щяха да приготвят куфарите си и да си тръгнат, а аз щях да остана сама в кораба ковчег.

Не можех да понеса тази мисъл. Инстинктивно грабнах купата от вчерашната закуска и заудрях по тавана с всички сили.

— Помощ! — изкрещях. — Чува ли ме някой? Аз съм в капан, моля, помогнете!

Спрях задъхана, заслушах се, надявайки се отчаяно, че след като звукът на двигателя

вече не заглушава виковете ми, някой може да ме чуе.

Нямаше тропане в отговор, никакъв приглушен вик не достигаше до мен през етажите. Но чух нещо. Метално стържене, сякаш нещо дращеше външната страна на корпуса.

Беше ли чул някой? Задържах дъха си, опитвайки се да укротя сърцето си, което биеше толкова силно, че заплашваше да заглуши слабите звуци, идващи от външната страна на кораба. Идваше ли някой?

Стърженето започна отново... Почувствах как корабът се разтърсва и изведнъж осъзнах какво става. Трапът се спускаше. Пътниците слизаха.

— Помогнете ми! — изкрещях и заудрях отново, но едва сега забелязах, че пластмасовият таван заглушаваше и поглъщаше звука.

— Помогнете ми! Аз съм, Ло. Тук съм. Аз съм на кораба!

Нямаше отговор, само дъхът свиреше в гърлото ми, кръвта шумеше в ушите ми.

— Има ли някой? Моля ви! Моля ви, помогнете!

Поставих длани на стената и усетих как трополенето по коридора се предава през корпуса и стига до ръцете ми. Преминаващите товарни колички... багажи... и отдалечаващи се стъпки.

Усещах всичко това. Но не можех да го чуя. Бях дълбоко под водата, а те бяха горе, където всяка лека вибрация, която можех да предизвикам с пластмасовата си купа, щеше да се удави в шума на вятъра, крясъците на чайките и гласовете на пътниците.

Оставих купата да падне от ръцете ми на пода, където заподскача и се търкулна по тънкия мокет, а после се хвърлих на леглото и се свих там, обхванала с ръце главата си, притисната към коленете, и заплаках с едри, задавящи ме сълзи на страх и отчаяние.

И преди се бях страхувала. Почти се бях побъркала от уплаха. Но никога не бях се отчайвала, а сега изпитвах отчаяние.

Докато се свивах на тънкия, хлътнал матрак и ридаех на коленете си, през главата ми минаваха картини: Джуда чете вестника, майка ми решава кръстословица, прехапала върха на езика си, баща ми коси тревата в неделя и си тананика тихичко. Бих дала всичко, за да видя някого от тях в тази стая, само за миг, само да им кажа, че съм жива и ги обичам.

Но можех да мисля само как очаквах завръщането ми. И за отчаянието им, когато не пристигна. И накрая за присъдата на безкрайното очакване, очакване без надежда на някого, който никога няма да дойде.

От: Джуда Люис

До: Джуда Люис; Памела Крю; Алън Блеклок

Скрито копие: (38 получатели)

Изпратено: вторник, 29 септември

Тема: Ло — нови сведения

Скъпи мои,

Много съжалявам, че съобщавам тази новина в имейл, но съм сигурен, ще разберете, че последните няколко дни бяха много тежки и ни беше трудно да отговорим на загрижеността и запитванията на всички.

Досега всъщност няхаме нищо конкретно, което да споделим, и това доведе до много болезнени спекулации в социалните медии. Сега обаче получихме някои новини.

За нещастие, те не са такива, каквито се надявахме, и родителите на Ло, Пам и Алън, ме помолиха да изпратя тези нови сведения на нейните близки приятели и роднини от тяхно, както и от мое име, тъй като някои подробности, изглежда, вече

са изтекли в пресата, а не искаме никой да научава това от интернет.

Няма лесен начин да го кажа – рано тази сутрин от Скотланд Ярд ме помолиха да идентифицирам някои снимки, получени от норвежкия полицейски екип, който се занимава със случая. Това бяха снимки на дрехи, а облеклото беше на Ло. Веднага ги разпознах. Ботите, по-специално, са ретро, много отличителни, и несъмнено са нейните.

Ние очевидно сме съсипани от това откритие, но продължаваме да чакаме какво ще може да ни каже полицията – това е всичко, което знаем в момента, тъй като тялото все още е в Норвегия. Междувременно, бихме искали да ви помолим да бъдете дискретни при разговори с медиите. Ако имате нещо да добавите към разследването, мога да ви дам имената на служителите от Скотланд Ярд, които се занимават със случая от страна на Обединеното кралство. Също така имаме служител за връзка със семейството, който ни помага да се справяме със запитванията на медиите, но някои от историите, които се разпространяват, са дразнещи и неверни, и бихме искали да ви помолим за съдействие при запазването на известна поверителност относно личния живот на Ло.

Ние сме просто опустошени от този обрат на събитията и се опитваме да разберем какво означава всичко това, така че моля, потърпете с нас и знайте, че ще ви осведомим възможно най-скоро.

Джуда

Тя не дойде.

Момичето не дойде.

Часовете отминаваха, сливаха се един с друг, а аз знаех, че някъде от другата страна на металния ковчег хора говореха и се смееха, ядяха и пиеха, докато аз лежах тук, неспособна да правя нищо, освен да дишам и да броя секундите, минута след минута, час след час. Някъде навън слънцето изгряваше и залязваше, вълните се надигаха и люлееха корпуса и животът продължаваше, докато аз тънех в тъмнина.

Помислих отново за тялото на Ане, плаващо в дълбините на морето, и си казах с горчивина, че е имала късмет — поне беше станало бързо. Един миг на подозрение, един удар по главата — и това беше всичко. Започвах да се страхувам, че за мен няма да има такава милост.

Лежах на леглото, притиснала колене към гърдите си и се опитвах да не мисля за глада, за болките, които раздираха стомаха ми. Последното ми хранене беше закуската в четвъртък, а мислех, че е най-малко петък късно вечерта. Имах остро главоболие и стомашни спазми, а когато станах, за да използвам тоалетната, се почувствах слаба и ми се зави свят.

Гадното гласче в главата ми шепнеше дразнещо: *Как ти се струва гладната смърт? Мислиш ли, че е добър начин да си отидеш в мир?*

Затворих очи. *Едно. Две. Три. Вдишай.*

Отнема много време. Щеше да е по-бързо, ако ти се удадеше да не пиеш...

В съзнанието ми се появи образ — аз, слаба, бледа, студена, свита под протритото оранжево одеяло.

— Избирам да не мисля за тези образи — промърморих на себе си. — Избирам да мисля за... — замълчах.

За какво? *За какво?* В никой от уроците на Бари не се споменаваха какви щастливи картини да избереш, когато си държан като затворник от убиец. Трябваше ли да мисля за майка си? За Джуда? За всичко, което обичах, което ми беше скъпо и щях да загубя?

— Вмъкни щастлив образ тук, малка глупачке — прошепнах, но мястото, на което го вмъквах, вероятно не беше онова, което Бари беше имал предвид.

И тогава чух звук в коридора.

Изправих се рязко и кръвта се отля от главата ми, така че едва не паднах, само успях в последния момент да седна на койката, преди краката ми да се подгънат.

Тя ли беше? Или Балмър? По дяволите!

Осъзнах, че дишам прекалено бързо, усещах как сърцето ми се разтуптява и мускулите ми изтръпват, полезрението ми започва да се разпада на малки късчета в черно и червено...

А после всичко стана черно.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите...

Едни и същи думи, отново и отново, прошепвани панически, плачливо и монотонно някъде наблизо.

— О, господи, просто се събуди, става ли?

— Ммм... — успях да произнеса.

Момичето издаде някаква сълзлива въздишка.

— По дяволите. Добре ли си? Толкова ме изплаши!

Отворих очи и видях разтревоженото ѝ лице, надвесено над моето. Замириса ми на храна и стомахът ми изстена болезнено.

— Съжалявам — каза тя бързо, докато ми помагаше да седна на ръба на стоманената койка и подлагаше възглавницата зад гърба ми.

Надушвах мирис на алкохол в дъха ѝ — на шнапс или водка.

— Не исках да те оставям толкова дълго, просто...

— ...ден е? — изграчих.

— Какво?

— Кой... кой ден е?

— Събота. Събота, двайсет и шести. Късно е, почти полунощ. Донесох ти вечеря.

Подаде ми парче плод и аз го сграбчих, почувствала се почти болна от глад, и го ухапах, без да забелязвам, че беше круша, докато вкусът не избухна в устата ми с почти непоносима интензивност.

Събота — почти неделя. Нищо чудно, че се чувствах толкова ужасно. Нищо чудно, че часовете сякаш продължаваха вечно. Нищо чудно, че стомахът ми се свиваше и се гърчеше дори сега, докато поглъщах крушата на големи, вълчи хапки. Бях останала заключена тук без храна или контакт за... Опитах се да пресметна. От четвъртък сутринта до събота вечерта. Четиридесет и осем... шейсет... шейсет и няколко часа? Толкова ли бяха наистина? Мозъкът ми не работеше. Стомахът ме болеше. *Всичко* ме болеше.

Стомахът ми отново се сви и се сгърчи.

— О, господи... — опитах се да стана, но краката ми бяха слаби и несигурни. — Мисля, че ми прилошава.

Залитнах към малката баня, следвана притеснено от момичето, което ме подкрепи с ръка, докато се вмъквах странично през тесния вход, паднах на колене и повърнах нещо кисело в оцветената в синьо тоалетна чиния. Момичето сякаш усещаше отчаянието ми, защото каза съвсем плахо:

— Мога да ти донеса още една, ако искаш. Но има и нещо от картофи. Може би стомахът ти ще го понесе по-добре. Готвачът го нарече „пити-пана“^[3], или нещо подобно. Не мога да си спомня.

Не отговорих, просто стоях на колене над тоалетната чиния и се готвех за следващия пристъп. Но гаденето сякаш изчезна и най-накрая избърсах устата си и се изправих бавно, като се държах за перилото и пробвах силата на краката си. После тръгнах неуверено обратно към койката и подноса с храна. Кубчетата картофи изглеждаха и миришеха божествено. Взех вилицата и започнах да ям, по-бавно този път, като се опитвах да не се давя с храната.

Момичето ме гледаше, докато ядях.

— Съжалявам — каза отново. — Не трябваше да те наказвам така.

Преглътнах хапка от хладните, солени картофени късчета, усещайки как карамелизираната им кожица хрупа между задните ми зъби.

— Как се казваш? — попитах най-сетне.

Тя прехапа устни, отмести поглед, после въздъхна.

— Сигурно не трябва да ти казвам, но какво значение има. Кари.

— Кари. — Лапнах още една хапка и запремятах думата в устата си, докато дъвчех. — Здравей, Кари.

— Здравей — каза тя, но в гласа ѝ нямаше топлина или жизненост. Погледа ме още

малко, докато се хранех, после бавно прекоси каютата и се облегна на отсрещната стена.

Останахме мълчаливи известно време, аз се тъпчех методично, опитвах се да се заситя, а тя ме наблюдаваше. После възкликна, бръкна в джоба си и извади нещо.

— Замалко да забравя. Заповядай.

Беше хапче, увито в салфетка. Поех го и едва не се засмях с облекчение. Идеята, че това малко бяло топче може да ме накара да се чувствам по-добре в моето положение, ми се стори трогателно оптимистична. И все пак...

— Благодаря — казах аз.

Поставих го на езика си, отпих сок и го глътнах.

Най-накрая чинията се опразни и осъзнах, докато вземах последното картофче, че Кари все още ме наблюдава през стаята и за първи път ме беше изчакала да се нахраня. Тази мисъл ми даде достатъчно дързост да пробвам нещо, може би нещо глупаво, но думите излязоха, преди да успея да ги спра.

— Какво ще стане с мен?

Тя не каза нищо, само се изправи на крака, бавно поклати глава и изтупа кремавите си копринени панталони. Беше болезнено слаба и се зачудих за миг дали това беше част от представянето ѝ за Ане, или си беше кльощава по природа.

— Дали той... — преглътнах. Изпитвах късмета си, но трябваше да знам. — Ще ме убие ли?

Тя отново не отговори, само вдигна подноса и се запъти към вратата, но когато се обърна, за да я затвори след себе си, видях в очите ѝ да напират сълзи. Тя се спря, почти затворила вратата, и за миг си помислих, че ще каже нещо. Но вместо това само поклати глава, сълзите се стекоха по бузите ѝ, тя ги избърса почти гневно и вратата се затръшна.

След като си отиде, се изправих, като се държах за койката, закрепих се и тогава видях на пода друга книга. Беше моят екземпляр на „Мечо Пух“.

„Пух“ беше винаги моето четиво за утеха, книгата, която отварях по време на стрес. Беше книга от времето, преди да започна да се страхувам, когато нямаше други заплахи, освен ужасния Муслон, а аз, като Кристофър Робин, можех да завладея света.

Замалко да не я взема. Но в последния момент, докато подреждах дрехи и обувки в куфара си, я видях да лежи на нощното ми шкафче и я сложих вътре като един вид защитен амулет срещу премеждията при пътуването.

През останалата част от нощта лежах на койката с отворената книга на възглавницата до мен, галейки с пръсти окъсаната обложка. Знаех думите наизуст, може би прекалено добре, и те някак си не успяха да упражнят познатата магия. Вместо това се улових да прехвърлям разговора с Кари отново и отново и да си мисля какво ли ме очаква.

Имаше само два начина да изляза оттук — или жива, или мъртва, а аз знаех кой от тях исках да бъде. В такъв случай моят избор беше прост: да се измъкна с помощта на Кари или без нея.

Преди няколко дни, преди няколко часа, бих казала без колебание, че единственият ми реален вариант е без нея — в края на краищата, тя ме беше ударила, затворила, дори оставила да гладувам. Но след тази вечер не бях толкова сигурна. Ръцете ѝ, докато ми помагаше да седна, начинът, по който ме чакаше да се нахраня и следеше всяка хапка, лицето ѝ, изпълнено с тъга, очите ѝ, когато се обърна да си тръгне... Не мислех, че беше убийца, не и по своя воля. През последните няколко дни се бе случило нещо, което я бе накарало да

осъзнае това. Спомних си за дългото кошмарно очакване да дойде, как часовете се нижеха бавно за мен, а гладът ми растеше и растеше неумолимо. Но сега за първи път си помислих, че може би часовете са били толкова бавни и мъчителни и за нея, че може би тя също се бе изправила лице в лице с нещо, за което не е била готова. Сигурно си е представяла как съм затворена тук долу, как ставам все по-слаба и по-слаба и дращя по вратата. Докато най-накрая решителността ѝ се е пречупила и тя е изтичала надолу с открадната порция изстинала храна.

Какво ли беше си помислила, когато бе отворила вратата и ме бе намерила паднала на пода — че е дошла твърда късно? Че съм припаднала от глад или от пълно изтощение! И може би изведнъж беше осъзнала, че не би могла да понесе още една смърт, не тази, която тя бе причинила.

Тя не искаше да умра, бях напълно сигурна в това. И се съмнявах дали би могла да ме убие, не и ако продължавах да ѝ напомням, че съм тук заради нея, защото се бях борила за нея и се бях опитала да ѝ помогна.

Балмър, от друга страна... Балмър, който беше изживявал химиотерапиите на жена си, беше пресмятал парите ѝ, планирал смъртта ѝ, само за да се окаже с измамени очаквания в единайсетия час...

Да. Балмър, бих могла да си го представя съвсем ясно, би убил. И вероятно нямаше да загуби нито час сън заради това. Къде беше той? Беше ли напуснал кораба, създавайки си алиби, докато Кари ме умъртви от глад? Не бях сигурна! Беше се погрижил да се изолира далеч при смъртта на Ане. Не можех да си представя, че би допуснал да се окаже замесен в моята.

Докато размишлявах върху това, чух протяжния, дрезгав звук на двигателя на кораба. Той буча известно време, а след това почувствах как целият съд се разтърсва и се задвижва и разбрах, че отново потегляме, че напускаме пристанището на Берген и тъмнината поглъща кораба, докато отплаваме навътре в Северно море.

Двигателят отново беше спрял, когато се събудих, но усещах натиска на огромната маса вода около нас. Чудех се къде сме — във фиордите, може би. Представих си стените от извисяващи се тъмни скали, които очертаваха тесен процепа избеляло небе и продължаваха надолу в дълбокото синьо море. Знаех, че някои от фиордите може да са дълбоки повече от километър — невъобразимо тъмни и студени. Тяло, потънало в такива дълбини, никога нямаше да бъде намерено.

Тъкмо се питах колко ли е часът, когато на вратата се почука и Кари се появи с купа мюсли и чаша кафе.

— Съжалявам, че не е повече — каза тя и остави подноса. — След като всички пътници и екипажът напуснаха, е по-трудно да вземам храна, без готвачът да се усъмни.

— Екипажът е напуснал? — Думите ѝ ме ужасиха, макар че не разбирах напълно защо.

— Не всички — отвърна Кари. — Капитанът е още тук, заедно с някои от неговите хора. Но всички служители, обслужващи пътниците, слязоха в Берген с Ричард за нещо като тиймбилдинг.

Значи Балмър не беше на борда. Може би това обясняваше промяната в отношението на Кари. Започнах да ям мюсли бавно, а тя, както и преди, седеше и ме гледаше с тъжни очи изпод изцяло епиллираните си вежди.

— Не си изскубала миглите си? — попитах между хапките.

Тя поклати глава.

— Не, не можах да се заставя. А и миглите ми така или иначе са малко редки без туш, затова смятах, ако някой забележи, да твърдя, че са изкуствени.

— Кой... — замълчах.

Щях да попитам: „Кой я уби?“. Но разбрах, че не мога да се накарам да произнеса на глас този въпрос. Бях прекалено уплашена, че може да е Кари. А най-голямата ми надежда беше да я убедя, че тя не е убийца, без да ѝ напомням, че го бе направила веднъж и може да го направи отново.

— Какво? — попита тя.

— Аз... Какво казахте, на роднините ми, имам предвид? А на другите пътници? Смятат, че съм в Тронхайм?

— Да. Сложих си перуката и напуснах кораба с твоя паспорт. Изчаках момента, когато всички стюарди подготвиха закуската и на трапа дежуреше някой от моряшкия екипаж — за късмет ти не беше отишла на обиколката на мостика и не беше срещала никого от тях. И за късмет и двете имаме тъмна коса. Не знам какво щях да правя, ако беше блондинка — нямам руса перука. След това отново се качих на кораба като Ане и се надявах да не разберат, че Ане се качва без никога да е слизала.

Късмет. Не бих избрала тази дума. Значи документалната следа беше налице — запис как напускам кораба ѝ никога не се връщам. Нищо чудно, че полицията не си беше направила труда да претърси съда.

— Какъв беше планът? — попитах тихо. — Ако не бях те видяла? Какво трябваше да се случи?

— Пак щях да сляза в Тронхайм — отвърна тя с горчивина. — Но този път като Ане. Тогава щях да си сложа перуката, да си сменя дрехите, да си изрисувам веждите и да се

разтворя в тълпата като още една анонимна туристка. Следата щеше да свършва в Тронхайм — нестабилна жена, — изправена пред смъртта, изчезнала безследно... А после, когато всичко отшумеше, Ричард и аз щяхме да се „срещнем“, да се влюбим, публично този път — да повторим всичко отново за пред камерите.

— Защо го направи, Кари? — попитах отчаяно и едва не си прехапах езика. Сега не беше моментът да ѝ се противопоставям. Трябваше да я привлека на своя страна, а нямаше да го постигна чрез обвинения. Но вече не можех да се сдържам. — Просто не разбирам.

— Понякога и аз. — Тя покри с ръце лицето си. — Не трябваше да става така.

— Каж ми — прошепнах.

Протегнах ръка някак плахо и я поставих на коляното ѝ, а тя потръпна, сякаш очакваше да бъде ударена. Осъзнах колко беше уплашена — колко от цялата тази порочна енергия идваше от ужаса, а не от омразата.

— Кари? — подканих я аз.

Извърна глава настрани и заговори към оранжевото перде, сякаш не смееше да ме погледне.

— Срещнахме се в „Магелан“ — заговори тя. — Бях сервитьорка там, докато се опитвах да пробия като актриса. А той... просто краката ми се подкосиха от него. Случи се нещо като в „Петдесет нюанса сиво“. Аз — без пари, той — влюбен, показващ ми онзи живот, за който дори не бях мечтала...

Тя замълча и преглътна.

— Знаех, че е женен, разбира се — беше напълно честен за това. Така че никога не можехме да се видим публично и не трябваше да казвам на никого за него. Бракът им бил приключил едва ли не преди да започне. Тя била ужасно студена и властна и живеели отделно, тя в Норвегия, той в Лондон. Животът му не е бил лесен, нали знаеш — майка му ги напуснала още когато бил бебе, а баща му починал малко след като завършил училище. Изглеждаше толкова несправедливо, че Ане, която би трябвало да го обича най-много, дори не можела да търпи да бъде с него! Но тя умираше и той не можеше да се разведе с жена, на която ѝ оставаха само няколко месеца живот — изглеждаше твърде жестоко, — и той все говореше за после, след като умре, когато щяхме да сме заедно...

Гласът ѝ заглъхна и за миг реших, че ще замълчи, ще стане и ще си тръгне, но тя заговори отново и думите ѝ потекоха по-бързо, сякаш не можеше да спре.

— Една вечер му хрумна тази идея. Каза, че трябва да се облека като съпругата му и да отида на театър с него, за да можем да бъдем публично заедно. Даде ми едно нейно кимono и гледах запис, в който тя говореше, за да науча как да се държа и как да се движа, скрих косата си под плувна шапка и увих един от нейните шарфове отгоре. И го направихме — седяхме в лежа, само двамата, пихме шампанско и, о, беше невероятно. Като игра, заблуждавахме всички.

Правихме го още веднъж или два пъти, само когато Ане идваше в Лондон, за да не заподозрат хората, а след няколко месеца му дойде и тази идея — отначало ми се струваше лудост, но той е такъв, знаеш ли? Нищо не е невъзможно — наистина те кара да вярваш в това. Каза, че подготвя пътуване за пресата, че Ане трябвало да бъде там първата вечер, но щяла да слезе от кораба късно вечерта и да се прибере в Норвегия. И предложи да остана там и да се престоря на нея. Можел да ме вкара на борда и сме щели да бъдем истинска двойка — заедно, публично, за цяла седмица. Обеща ми, че мога да се справя. Каза, че всъщност никой на борда не я е срещал, а той щял да се погрижи никой да не ме снима, така че нямало

да има никакъв шанс да се разчуе по-късно. Корабът спираше в Берген в края на пътуването, така че хората просто щяха да предположат, че Ане е останала още няколко дни, а след това щях да облека собствените си дрехи последния ден и да се прибера вкъщи като себе си. Той уреди един от другите гости да не дойде, за да остане празна каюта, и каза, че единственото нещо... — Тя замълча. — Единственото нещо, което трябваше да направя, беше да си острижа косата, за да бъдем убедителни. Но изглеждаше... изглеждаше, че си заслужава. За да бъда с него.

Тя преглътна и заговори отново, вече по-бавно:

— Първата вечер тъкмо се обличах като Ане, когато Ричард дойде в каютата. Не беше на себе си. Каза, че Ане разбрала за връзката ни, вбесила се и се нахвърлила върху него. Той я отблъснал, за да се защити, а тя се спънала и ударила главата си в масичката за кафе. Когато се опитал да я свести, видял... — Тя се поколеба, но продължи: — Видял, че е мъртва.

Той не знаел какво да направи. Каза, че ако има полицейско разследване, моето присъствие на борда ще се разбере и никой няма да повярва на неговата версия за скарването. Каза, че и двамата ще бъдем обвинени, той като убиец, аз като съучастник в предумишлено убийство. Каза, че ще излезе наяве фактът, че съм се обличала като Ане. Каза, че Коул има моя снимка в дрехите на Ане. Убеди ме, че... — Тя замълча, задавена от емоции. — Убеди ме, че единственият изход е да хвърлим тялото на Ане през борда и да продължим по плана. Ако тя изчезнела в Берген, нищо не можело да се проследи до нас. Но *не трябваше* да става така!

Възраженията напиха на върха на езика ми, крещяха да ги изрека. Как можеше Ане да слезе от кораба първата вечер, когато трябваше да пристигнем в Норвегия чак на следващия ден? И как можеше да слезе без паспорта си, без екипажът да знае, че си е тръгнала? Не виждах смисъл. Единственото обяснение беше, че Ричард никога не бе искал Ане да се спусне по трапа по собствена воля и Кари със сигурност би трябвало да го разбира. Не беше глупава. Но и преди бях виждала подобна самоналожена слепота, жени, които настояваха, че техните приятели не им изневеряват, въпреки всички доказателства, хора, работещи за ужасни работодатели, които се убеждаваха, че просто следват заповеди и правят необходимото.

Способността на хората да вярват в онова, което искаха да видят, не познаваше граници и ако Кари се бе самоубедила да приеме изкривената от Ричард версия на фактите въпреки всяка логика, едва ли щеше да ме чуе.

Вместо това си поех дълбоко дъх и зададох въпроса, от който зависеше всичко:

— Какво ще стане с мен?

— По дяволите! — Кари се изправи и прекара ръце по главата си, така че шарфът се смъкна и разкри обръснатия скалп отдолу. — Не знам. Престани да ме питаш, моля те.

— Той ще ме убие, Кари.

Щеше да убие и двете ни, бях съвсем сигурна в това, но не бях сигурна дали тя е готова да го чуе.

— Моля те, моля те, можеш да ни изведеш и двете оттук, знаеш, че можеш. Ще дам показания... ще кажа, че си ме спасила, че...

— Първо — намеси се тя с вкаменено лице, — никога няма да го предам. Обичам го. Изглежда, че не го разбираш. И второ, дори да тръгна с теб, пак ще свърша с обвинение за убийство.

— Но ако свидетелстваш срещу него...

— Не — прекъсна ме. — Не. Това няма да стане. Обичам го. И той ме обича. Знам, че ме обича.

Тя се обърна към вратата и осъзнах, че беше сега или никога, че трябваше да я накарам да види истината за това, в което се беше забъркала, дори и да си тръгне, а аз да свърша тук, умряла от глад.

— Той ще те убие, Кари — казах към тила ѝ, когато стигна до вратата. — Знаеш го, нали? Ще убие мен, а после ще убие и теб. Това е последният ти шанс.

— Обичам го — каза тя с пресекващ глас.

— Толкова много, че му помогна да убие жена си?

— Не съм я убила! — изкрещя тя и измъченият ѝ вик отекна болезнено силно в тясното пространство.

Стоеше с гръб към мен, с ръка върху дръжката на вратата, и слабото ѝ тяло се разтресе като на дете, обзето от ридания.

— Тя вече беше мъртва — поне така ми каза той. Беше оставил тялото ѝ в каютата си, в куфар, а аз го отнесох в каюта 10, докато бяхте на вечеря. Трябваше само да го изхвърля през борда, докато той играеше покер, но...

Тя спря, обърна се пак и се свлече на пода с глава на коленете.

— Но какво?

— Но куфарът беше невероятно тежък. Мисля, че беше сложил някаква тежест, блъснах го в рамката на вратата, когато го вкарвах в каютата. Капакът се отвори и тогава... — тя изхлипа. — О, боже, вече не знам! Лицето ѝ... беше цялото в кръв, но за миг аз... стори ми се, че клепачите ѝ помръднаха.

— Господи — замръзнах от ужас. — Искаш да кажеш... не си я хвърлила жива, нали?

— Не знам.

Тя закри лицето си с ръце. Гласът ѝ беше пресеклив, изтънял и писклив, треперещ, сякаш беше на ръба на истерията.

— Изпицях... не можах да се удържа. Но докоснах кръвта на лицето ѝ, беше студена. Ако беше жива, кръвта щеше да е топла, нали? Реших, че може би просто съм си въобразила или е бил някакъв гърч — казват, че се случва, нали? В моргите и други места. Не знаех какво да правя... само затворих куфара! Но изглежда, не бях го заключила добре, защото, когато го хвърлих през борда, той се отвори и видях лицето ѝ... лицето ѝ във водата... о, боже!

Тя замълча задъхана, задушаваща се, но докато се опитвах да се справя с ужаса на това, което беше извършила, и да измисля какво бих могла да кажа в отговор на нейната изповед, тя отново заговори:

— Оттогава не мога да спя, знаеш ли? Всяка нощ лежа и мисля за нея, мисля дали не би могла да е жива.

Тя ме погледна и за първи път видях неприкрити чувства в очите ѝ — вината и страха, които се бе опитвала отчаяно да скрие още от първата нощ.

— Не трябваше да става така — продължи тя раздразнено. — Тя трябваше да умре у дома, в леглото си, а аз... а аз...

— Не е нужно да го правиш — заговорих бързо. — Каквото и да се е случило с Ане, можеш да спреш сега. Как ще живееш след моето убийство? Една смърт на съвестта ти почти те побърква, Кари. Не ги прави две, умолявам те — и заради двете ни. Моля те, остави ме да си тръгна. Няма да кажа нищо, кълна се. Аз ще... ще кажа на Джуда, че съм слязла в

Тронхайм и съм получила загуба на паметта. И без това никои няма да ми повярва! Не ми повярваха, когато казах, че през борда е паднало тяло — защо сега да е различно?

Знаех защо: заради ДНК. Пръстовите отпечатъци. Зъболекарските картони. Следите от кръвта на Ане, които навярно бяха останали по стъкления парапет и някъде в каютата на Ричард.

Но не споменах никое от тези неща, а Кари, изглежда не беше помислила за това. Паниката ѝ сякаш се бе изляла заедно с нейната забързана, споделена на един дъх изповед и дишането ѝ се бе успокоило. Сега се бе втренчила в мен с обляно в сълзи, но спокойно и странно красиво лице, след като истерията ѝ беше отшумяла.

— Кари? — попитах плахо, без да смея да се надявам.

— Ще помисля — отвърна тя.

Изправи се, вдигна подноса и се обърна към вратата; Кракът ѝ подритна книгата „Мечо Пух“ и тя погледна надолу. Нещо в лицето ѝ се промени, тя я взе и прелисти страниците със свободната си ръка.

— Обичах тази книга като дете — каза тя.

Кимнах.

— Аз също. Сигурно съм я чела сто пъти. Онова в края, с приема за Пух... винаги ме кара да подсмърчам.

— Майка ми ме наричаше Тигър — каза тя. — Ти си като Тигъра, казваше тя, колкото и тежко да паднеш, винаги се изправяш.

Тя се изсмя, захвърли книгата в краката на койката и направи очевидно усилие да се върне към практическите въпроси.

— Слушай, може да не успея да ти донеса вечеря тази вечер. Готвачът става подозрителен. Ще направя всичко възможно, но ако не се получи, тогава ще ти донеса нещо допълнително за закуска, нали?

— Добре — казах аз и продължих, подтикната от някакъв импулс, — благодаря ти.

Замислих се за това, след като тя си тръгна — колко глупаво беше да благодаря на жената, която ме държеше в плен и ме изнудваше с храна и лекарства, за да бъде покорна. Дали не развивах Стокхолмски синдром?

Може би. Макар че, дори и да беше така, тя беше много по-тежък случай от мен. Може би това беше по-близо до истината — ние не бяхме пленник и похитител, а две животни в различни отделения на една и съща клетка. Нейното беше малко по-голямо.

Денят минаваше мъчително бавно. След като Кари си тръгна, крачех из стаята, опитвайки се да пренебрегна все по-острия глад и нарастващия страх от това, което щеше да се случи, ако Кари не успее да проумее същинския план на Ричард.

Бях абсолютно сигурна, че никога не е смятал да остави Кари жива дълго след като изиграе как Ане отпътува за Берген. Когато затворих очи, пред тях затрептяха образи — лицето на Ане с изцъклен от ужас поглед, когато Кари пуска куфара да падне. Кари, вървяща невинно по някаква уличка в Норвегия, силует, изникващ зад нея.

А после аз...

За да се разсея, се замислих за дома и за Джуда, докато страниците на „Мечо Пух“ не се замъглиха пред мен, а до болка познатите изречения не се размиха в пороя от сълзи, който ме остави твърде изтощена, за да правя нещо друго, освен да лежа.

Тъкмо започвах да губя надежда за вечеря, решила, че Кари не е успяла да вземе никаква

храна, когато чух звук от далечната врата и забързани стъпки по коридора. Очаквах да почука, но вместо това чух ключа в ключалката и тя отвори вратата. Щом влезе в стаята, стана ясно, че не носеше храна, но всичко това ми изхвъркна от главата, когато видях паникьосаното ѝ изражение.

— Той идва — изстреля тя.

— Какво?

— Ричард. Връща се тази вечер — трябваше да е утре, но току-що получих съобщение, той се връща тази вечер.

Телеграф онлайн

Вторник, 29 септември

ИЗВЪНРЕДНА НОВИНА: Второ тяло е открито при търсенето на изчезналата британка Лора Блеклок

— Той... се връща? — устата ми пресъхна. — Какво означава това?

— Какво мислиш, че означава? Трябва да те измъкнем от кораба. Те ще отидат да вземат Ричард след трийсетина минути. И тогава...

Нямаше нужда да казва нищо повече. Преглътнах, езикът ми залепваше за небцето.

— Аз... как...

Извади нещо от джоба си и го вдигна, но не разбрах веднага какво е. Беше паспорт, но не моят — нейният.

— Това е единственият начин.

Тя свали шарфа, откривайки бръснатата си глава с вече прорастваща коса под него, а после започна да се съблича.

— Какво правиш?

— Ще слезеш от кораба като Ане и ще вземеш самолет като мен. Разбираш ли?

— Какво? Ти си луда. Ела с мен!

— Не мога. Как, по дяволите, ще обясня на екипажа? Това е моята приятелка, която се криеше в трюма?

— Кажи им! Кажи им истината!

Тя поклати глава. Вече бе останала по бельо и зъзнеше въпреки топлия и застоен въздух в каютата.

— И какво да кажа? Здравейте, аз съм напълно непозната, а жената, която смятате, че съм, беше хвърлена от кораба? Не. Нямам представа дали мога да се доверя на някого от тях. В най-добрия случай той е техен работодател. В най-лошия случай...

— И какво тогава? — вече звучах истерично. — Ще останеш тук и ще се оставиш да убие и теб?

— Не. Имам план. Просто недей да спориш и вземи моите дрехи.

Тя ми ги подаде, купчинка копринени дрехи, които ми се сториха леки като перце, когато ги поех. Беше шокиращо слаба, костите ѝ буквално сякаш да пробият кожата ѝ, но не можех да отклоня поглед.

— Сега ми дай твоите.

— Какво? — Огледах своите оцапани потни дънки, тениската и блузата с качулка, които носех почти цяла седмица. — Тези?

— Да. Побързай! — Гласът ѝ беше нервен. — Какъв размер обувки носиш?

— Шести — казах и гласът ми заглъхна, докато събличах тениската си.

— Добре. Моят е същият.

Тя избуга еспадрилите си към мен, а аз изритях ботите си и започнах да смъквам дънките. И двете останахме по бельо, аз се опитвах да се прикрия, а тя се бе съсредоточила изцяло да раздели захвърлените ми дрехи. Нахлузих копринената туника през главата си и усетих по кожата си хладния полъх на скъпата тъкан. Тя свали една еластична лента от китката си и ми я подаде мълчаливо.

— За какво ми е това?

— За да си опънеш косата. Не е идеално. Трябва да внимаваш много с шарфа, но това е най-доброто, което мога да направя. Нямаме време да ти обръснем главата, а и ако искаш да излезеш от страната с моя паспорт, вероятно ще бъде по-добре да имаш истинска коса на

паспортния контрол. Не трябва да им даваме причина да погледнат два пъти снимката.

— Не разбирам. Защо да не мога просто да си тръгна като себе си? Полицията сигурно ме търси, нали?

— За начало, твоят паспорт е у Ричард. А той има тук много приятели — не само в бизнеса, познава хора на високи постове в норвежката полиция. Трябва да те отведем далеч от него, преди да събере две и две. Слез. Отдалечи се от крайбрежието. Прекоси границата с Швеция. А когато вземаш самолет, не лети до Лондон. Той ще го очаква. Пътувай от другаде — например през Париж.

— Това е абсурдно — казах, но тревогата ѝ ме бе заразила.

Пъхнах краката си в еспадрилите, а паспорта — в джоба на кимоното. Кари дръпна циповете на кожените ми боти. Почувствах леко съжаление — тези боти бяха най-скъпата част от облекло, която притежавах. Беше ми отнело седмици и доста насърчение от Джуда, за да събера смелост да се изръся за тях. Но ботите ми се струваха малка жертва в замяна — потенциално — на моя живот.

Накрая бяхме почти напълно облечени — само шарфът лежеше на койката между нас.

— Седни — каза Кари рязко и аз приседнах на ръба на койката, а тя застана до мен и уви красивия принтиран шарф около главата ми. Беше в зелено и златно, с мотив от преплетени въжета и котви, и внезапно пред очите ми изникна Ане — истинската Ане — как плаваше в синьо-зелените дълбини, а белите ѝ крайници се заплитаха в останките от хиляди потънали кораби, пленени завинаги.

— Готово — каза най-сетне Кари.

Постави няколко фиби, за да държат ръба на шарфа на място, и после ме огледа критично отгоре до долу.

— Не е свършено, не си достатъчно слаба — но ще мине на лоша светлина. Слава богу, че не съм се срещала с повечето моряци от екипажа — погледна часовника си и продължи. — Добре. Последното нещо. Удари ме.

— Какво?

Не откривах смисъл в думите ѝ. С какво да я ударя?

— Удари ме. Удари главата ми в койката.

— Какво? — Започвах да звуча като ехо, но нямаше какво да направя. — Полудя ли? Няма да те удрям!

— Удари ме — каза гневно тя. — Не разбираш ли? Трябва да бъде убедително. Това е единственият ми шанс Ричард да повярва, че не съм замесена. Трябва да изглежда, сякаш си ме нападнала и си ме надвила. Удари ме.

Поех си дълбоко дъх и я зашлевих по бузата. Главата ѝ се отметна назад, но не беше достатъчно силно, разбрах, че не беше, когато тя ме изгледа огорчено и потърка бузата си.

— О, за бога. Трябва ли аз да правя всичко?

Пое си дълбоко въздух и после, преди да разбере какво точно ще направи, блъсна главата си в ъгъла на койката.

Изпиших. Не можах да се спра. Кръвта потече от драскотината, направена от металния ръб, закапа по нейната — моята — бяла тениска и по пода. Тя се отдръпна назад, стенеща от болка, обхванала главата си с ръце.

— Боже — прошепна. — По дяволите, това боли. О, господи...

Падна на колене, като дишаше плитко и накъсано, и за миг си помислих, че ще припадне.

— Кари! — казах в паника и се отпуснах на колене до нея.

— Кари, добре ли си...

— Не коленичи, глупава кучко! — изпищя тя и ме дръпна. — Искаш да съсипеш всичко ли? Не може да имаш кръв по дрехите! Какво, по дяволите, ще си каже екипажът? О, господи, боже, няма ли да спре кървенето?

Изправих се неловко на крака, като едва не настъпих влачещото се кимоно и застанах там разтреперана. После дойдох на себе си и се втурнах към банята, за да взема дебел сноп тоалетна хартия.

— Ето — гласът ми пресекваше.

Тя ме погледна мрачно, взе хартията и я притисна към раната. После се отпусна на койката с посивяло лице.

— К-какво да направя? — попитах. — Мога ли да ти помогна?

— Не. Единственото, което може да ми помогне, е Ричард да повярва, че си ме пребила толкова зле, че не съм успяла да те спра. Надявам се това да свърши работа. Сега тръгвай — каза тя дрезгаво. — Преди да се върне и всичко да пропадне.

— Кари, аз... какво мога да направя?

— Две неща — отвърна тя, стиснала зъби от болка. — Първо, дай ми двацет и четири часа, преди да отидеш в полицията, става ли?

Кимнах. Не го очаквах, но чувствах, че не можех да ѝ откажа поне това.

— Второ, махай се оттук — изстена тя.

Лицето ѝ вече беше толкова бяло, че се уплаших, но в изражението ѝ имаше ожесточена решителност.

— Опитай се да ми помогнеш, нали? Така се набути в тази бъркотия. Сега мога да направя само това, за да ти помогна. Така че не ми губи времето. Махай се!

— Благодаря ти — казах прегракнало.

Тя не отвърна нищо, само махна с ръка към коридора. Когато стигнах до вратата, заговори:

— Картата ключ за каютата е в джоба ти. Ще намериш около пет хиляди крони в чантата на тоалетката. Смесени са — норвежки, датски и шведски, но мисля, че общо правят около петстотин лири. Вземи всичко. Има кредитни карти и лична карта. Не знам пинковете на картите — не са мои, а на Ане, — но може би ще намериш някое място, където е възможно да се плаща с подпис. Ще трябва да помолиш някого да спусне трапа, за да слезеш от кораба — освен ако вече не са го направили за Ричард. Кажим им, че току-що ти се е обадил и ще се срещнете по пътя.

— Добре — прошепнах.

— Смени си дрехите и напусни пристанището възможно най-скоро. Това е.

Тя затвори очи и се отпусна назад. Снопчето хартия, притиснато към слепоочието ѝ, вече беше цялото червено.

— О, и ме заключи, когато тръгваш.

— Да те заключи? Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм. Трябва да бъде убедително.

— Ами ако не дойде да те намери?

— Ще дойде. — Гласът ѝ беше равен. — Това е първото нещо, което ще направи, щом открие, че съм изчезнала. Ще дойде да те провери.

— Добре — казах неохотно. — Какъв е кодът за вратата?

— Вратата? — Тя отвори уморени очи. — Каква врата?

— Каза, че има втора заключена врата след тази. С панел с код.

— Излъгах — каза тя слабо. — Няма врата. Казах го сама за да не ме нападнеш. Просто продължавай да се изкачваш!

— Аз... благодаря, Кари.

— Не ми благодари. — Отново затвори очи. — Просто го направи — заради двете. И не поглеждай назад.

— Добре.

Пристъпих към нея, не знам защо, може би за да я прегърна. Но гърдите ѝ бяха опръскани с прясна кръв, а от раната в слепоочието ѝ се стичаше още. А и тя беше права — кървави петна по роклята ми нямаше да помогнат на никого, най-малко на нея.

Това беше най-трудното нещо, което бях правила някога — да обърна гръб на жена, която изглеждаше така, сякаш кърви до смърт, и то заради мен. Но вече знаех какво трябваше да направя — заради двете ни.

— Сбогом, Кари — казах.

Тя не отговори. Тръгнах си.

Коридорът отвън беше тесен и горещ като в ада, много по-горещ от задушната малка каюта, която бях напуснала. На вратата имаше здрава скоба, забита грубо в пластмасата, и тежък катинар, от който стърчеше ключ. Заключих го, преглъщайки вината, заседнала в гърлото ми, а след това се поколебах с пръсти на ключа. Трябваше ли да го взема? Оставих го. Не исках Кари да прекара там даже миг повече, отколкото се налагаше. Вратата на каютата беше в дъното на мрачния бежов коридор. В другия край имаше врата с надпис „Не е вход — само за персонала“, а след нея — стълбище. Хвърлих последен поглед назад, към заключената врата на каютата, зад която Кари лежеше кървяща, а после се затичах към стълбите и започнах да се изкачвам.

Колкото по-нагоре се качвах, толкова по-силно биеше сърцето ми. Краката ми започнаха да отмаляват и се разтрепериха след дългото обездвижване. Сервизното стълбище беше покрито с евтин мокет, с метални ръбове на стъпалата. Потната ми ръка се хлъзна по пластмасовите перила и си представих ослепителния блясък на парадното стълбище, искренето на кристала, усещането на полирания махагонов парапет под пръстите ми, гладък като коприна. Усетих вътре в мен да се надига смях, същия ирационален смях, както някога на погребението на баба ми, когато страхът и уплахата ми преминаха в истерия.

Поклатих глава и продължих по следващото стълбище, покрай врати с надписи „Поддръжка“ и „Само за персонала“.

Продължих да се изкачвам, докато стигнах до огромна стоманена врата с напречен лост, като аварияен изход. Застанах за миг, задъхана от дългото изкачване, усещайки как студената пот се събира в основата на гръбнака ми. Какво имаше от другата страна?

Зад мен лежеше Кари, свита на койката в онази лишена от въздух стая, подобна на ковчег. Стомахът ми се преобърна и се насилих да прогоня тази картина от ума си и да се съсредоточа, хладнокръвно и целенасочено, върху стъпките, които ми предстояха. Трябваше да се измъкна — и веднага щом се озова в безопасност, да... какво всъщност? Да се обадя на полицията, въпреки молбата на Кари?

Докаато стоях с ръка на вратата, отново се видях онази нощ в апартамента ми — сгърчена в собствената ми спалня, прекалено уплашена, за да отворя вратата и да се изправя срещу

онова — каквото и да беше, — което ме очакваше от другата страна. Може би щеше да е по-добре, ако бях блъснала заключената врата, бях изскочила и се бях изправила срещу него, дори ако това означаваше да бъда пребита. Сега можеше да съм в болницата и да се възстановявам с Джуда до мен, а не да съм в капана на този кошмар наяве.

Е, сега вратата не беше заключена.

Поставих ръка на лоста, натиснах и я отворих.

Светлината. Блъсна ме в лицето, остави ме примигваща и замаяна, взряна в призмите в цветовете на дъгата от хилядите кристали „Сваровски“. Служебната врата водеше направо към парадното стълбище, където полилеят грееше ден и нощ като гигантско „Майната ви!“ на икономите, ограниченията и глобалното затопляне, да не говорим за добрия вкус.

Хванах се за полирания дървен парапет и се огледах наляво и надясно. На завоя на стълбите имаше огледало, което връщаше отразените отблясъци на полилея, умножаваше танцуващата светлина отново и отново, а когато се обърнах, зърнах собственото си отражение и се вцепених за миг, а сърцето заседна в гърлото ми — защото в огледалото беше Ане, с глава, обвита в златно и зелено, с очи на преследвана и наранена жена.

Изглеждах такава, каквато бях — бегълка. Насилих се да стоя по-изправена и да вървя бавно, въпреки че ми се искаше да се втурна като подплашен плъх.

Побързай, побързай, побързай — съскаше гласчето в главата ми. *Балмър идва. Размърдай се!* Но продължих бавно и отмерено, припомняйки си плавната походка на Ане — на Кари — и как отмерваше всяка крачка като човек, който пести силите си. Насочих се към предната част на кораба, към каюта 1, стиснала в джоба ключа, който тя ми даде, усещайки успокояващата му твърдост под потните си пръсти.

Но стигнах до задънена улица, до стълби, водещи към ресторанта, без проход към носа. *По дяволите.* Бях завила в погрешна посока.

Върнах се обратно, като се опитвах да си спомня откъде бях минала, когато видях Ане — Кари — вечерта преди Тронхайм. Господи, наистина ли беше само миналата седмица? Струваше ми се, че бе минала цяла ера, че е било в друг живот. Чакай — трябваше да беше направо към библиотеката, а не наляво. Не беше ли така?

Побързай, за бога, побързай!

Но продължих бавно, с изправена глава, като се стараех да не се обръщам назад, да не си представям как някакви ръце сграбчват краищата на копринените ми дрехи и ме замъкват обратно долу. Завих надясно, след това наляво, после минах покрай склада. Изглежда, бях на прав път. Бях сигурна, че си спомням снимката на ледник.

Още един завой — и още една задънена улица, със стълби, водещи до слънчевата палуба. Искеше ми се да се разплача. Къде бяха шибаните табели? Хората по телепатия ли трябваше да намират каютите си? Или апартаментът „Нобел“ беше скрит нарочно, да не може простолюдието да досажда на ВИП персоните?

Приведох се, опрях ръце на коленете си, като усещах как мускулите ми треперят под коприната, и задишах бавно, опитвайки се да убедя самата себе си. Мога да го направя. Няма да продължавам да бродя из залите, ридаейки, когато Ричард се изкачи по трапа.

Вдишай... Едно... Две... Мекият глас на Бари в главата ми предизвика прилив на гняв, достатъчен, за да ме подтикне да се изправя, да ме накара да тръгна отново. *Приложи го, Бари. Приложи позитивното си мислене там, където боли.*

Бях се озовала отново в библиотеката и опитах пак, този път завих наляво при склада. И изведнъж стигнах там. Вратата на каютата изникна пред мен.

Бръкнах в джоба си за ключа, усещайки как всеки нерв в тялото ми трепти от адреналина. Ами ако Ричард вече се беше върнал?

Не бъди нещастницата, която си остава свита зад вратата, Ло. Можеш да го

направиш.

Поднесох картата ключ до вратата и я отворих рязко, готова да я пусна и да побягна, ако имаше някого в стаята!

Но нямаше никого. Лампите светеха, но беше празно, вратите към банята и спалнята бяха широко отворени.

Краката ми се подгънаха и паднах на колене на дебелия мокет, нещо много близко до ридания се изтръгна от гърлото ми. Но не бях у дома. Дори не бях на половината път. Чантичката. Чантичката, парите, палтото и след това вълн от тази ужасен кораб завинаги.

Затворих вратата зад себе си, смъкнах кимоното, забързана сега, когато нямаше кой да види трескавите ми движения, и оставайки само по собствения си сутиен и бикини затърсих из гардероба на Ане. Първия панталон, който намерих, бяха невероятно тесни дънки, не можах да ги нахлузя дори до средата на бедрата си, но открих спортен клин с ликра, в който успях да вляза, и анонимно черно поло. После облякох пак кимоното върху полото, стегнах колана му здраво и отново нагласих шарфа пред огледалото. Искаше ми се да сложа тъмни очила, но когато погледнах през прозореца, видях, че навън е паднал дълбок мрак — часовникът на нощното шкафче на Ане показваше единайсет и петнайсет. О, боже, Ричард щеше да се върне всяка минута.

Напъхах пак краката си в еспадрилите на Кари и се огледах за чантичката, която ми бе описала. Нямаше нищо на безупречно лъснатата тоалетка, затова отворих наслуки няколко от чекмеджетата, решила, че чистачката може да беше я прибрала за по-сигурно. Първото чекмедже беше празно. Във второто, което опитах, имаше купчина пъстри шарфове за глава и щях вече да го затворя, когато забелязах, че под купа мека коприна се очертава нещо твърдо и ръбесто. Отместих ги настрана — и дъхът ми заседна в гърлото.

Отдолу беше скрит пистолет. Никога преди не бях виждала в реалния живот, затова замръзнах, като едва ли не очаквах да изчезне, преди да го докосна, а в главата ми се заблъскаха въпроси. Трябваше ли да го взема? Беше ли зареден? Беше ли истински? Глупав въпрос — съмнявах се, че някой ще си прави труда да държи имитация на пистолет в каютата си.

Що се отнася до това дали трябваше да го взема... Опитах се да си представя как насочвам пистолет към някого, но не успях. Не, не можех да го взема. Не само защото нямах представа как да го използвам и беше по-вероятно да улуча себе си, а не някого друго, а преди всичко, защото трябваше да накарам полицията да ми повярва и да ми се довери, така че да се появя в участъка с откраднат, зареден пистолет в джоба беше най-добрият начин да ги накарам да ме затворят, без да ме изслушат.

Почти неохотно покрих с шаловете пистолета, затворих чекмеджето и продължих да търся чантичката.

Накрая я намерих в третото чекмедже отдолу, кафяво кожено портмоне, по-скоро износено, внимателно поставено върху папка с документи. Вътре имаше половин дузина кредитни карти и сноп банкноти — нямах време да ги преброя, но спокойно можеха да бъдат петте хиляди крони, които Кари бе споменала, а може би бяха и повече. Мушнах ги в джоба на клина, под кимоното, и огледах за последен път стаята, готова да изляза. Всичко беше, както го бях заварила, освен чантичката. Време беше да тръгвам.

Поех си дълбоко дъх, за да се подготвя, после отворих вратата. Но щом го направих, чух гласове в коридора. За миг се поколебах, чудейки се дали да ги пренебрегна. Но тогава един от гласовете каза с флиртуваща нотка: „Разбира се, сър, всичко, каквото мога да направя, за

да гарантирам удовлетворението ви...“.

Не изчаках да чуя повече. Затворих вратата с тихо щракване, угасих светлините и застанах в тъмнината, опряла гръб на масивното дърво, с препускащо сърце. Пръстите ми бяха студени и изтръпнали, краката ми се подкосяваха, но сърцето — сърцето ми, излязло от контрол, биешо лудо, — то заплашваше да ме съкруши. Гадост, гадост, гадост! *Дишай, Лора. Едно, две...*

Затваряй си устата!

Нямах представа дали викът беше прозвучал в главата ми, но някак си, с огромно усилие, успях да се отдалеча от вратата и да се добера до верандата. Стъклената врата се плъзна и се озовах навън, а студът на септемврийската нощ опари кожата ми, която от дни не беше усещала допира на свеж въздух.

Застинах за миг, опряла гръб на стъклото, усещах пулса си в слепоочията и гърлото, сърцето ми блъскаше в ребрата, след това си поех дълбоко дъх и пристъпих настрани, където верандата се извиваше около ъгъла на кораба. Сега бях извън обхвата на прозореца, долепила гръб до студения стоманен корпус, но видях проблясъка, когато вратата към коридора се отвори, а след това лампите в каютата отново грейнаха и осветиха верандата. *Не излизай, не излизай* — молех се аз, докато се притисках в ъгъла, в очакване на изщракването и плъзгането на стъклото. Но не се случи нищо.

Виждах отражението на стаята в стъклената преграда. Образът беше отрязан там, където стъклото свършваше на височината на кръста, и в отражението се смесваха сенките, хвърляни от двойните и тройните слоеве стъкло. Но можех да различа мъжа, който ходеше из стаята. Тъмният силует тръгна към банята и чух шуртене от крановете и пускането на водата в тоалетната, след това се включи телевизорът, чието синьо-бяло трептене веднага се разпознаваше в стъклото. През неговия звук различих телефонен разговор, да се споменава името на Ане, и задържах дъха си. Дали питаше какво става с Кари? Колко оставаше, преди да започне да я търси?

Телефонният разговор сякаш свърши или поне той престана да говори, и видях, че силуетът му отново се движи и той се отпусна върху бялата шир на леглото — като тъмен щрих през яркия правоъгълник.

Чаках, ставаше все по-студено и пристъпвах от крак на крак в опит да запазя поне малко топлина. Не смеех да мърдам много от страх, че може да долови движението, отразено в същата преграда, която използвах, за да го шпионирам. Нощта беше невероятно красива и за първи път, откакто бях излязла тук, се огледах наоколо.

Бяхме дълбоко навътре в един от фиордите, скалистите му стени се издигаха навсякъде около нас, водите отдолу бяха черни, неподвижни и непроницаемо дълбоки. Далеч отвъд фиорда виждах светлините на малки селища и фенерите на лодки, закотвени в спокойните води. Високо над всичко бяха звездите — ясни и бели, почти непоносимо прекрасни. Помислих си за Кари, там долу, заклешена и кървяща като животно в примка... Моля те, мили боже, нека я намерят. Нямаше да го понеса, ако ѝ се случеше нещо. Аз щях да съм отговорна, че я оставих заключена там, че се съгласих с безумния ѝ план.

Чаках, зънейки безпомощно, Ричард да заспи. Но той не заспиваше. Само приглуши леко осветлението, но телевизорът продължаваше да проблясва, трепкащите образи хвърляха в стаята синьо-зелени сенки, внезапно прорязвани от черно. Отново пренесох тежестта си от крак на крак, пъхнала замръзващите си ръце под мишниците. Ами ако заспеше пред телевизора? Щях ли да разбера? Но дори и да заспеше дълбоко и непробудно, не бях сигурна

дали бих могла да събера смелост да вляза в стая с убиец и да мина на сантиметри от него.

Каква беше алтернативата тогава? Да чакам, докато тръгне да търси Кари?

И тогава чух нещо, нещо, което накара сърцето ми да спре, а след това да затупти два пъти по-бързо. Двигателят на кораба заработи.

Паниката ме заля като студена морска вълна и се опитах да мисля — още не се движехме. Имаше шанс трапът още да е спуснат. Щях да чуя, ако го вдигаха. Спомних си, че когато излязохме от Хъл, двигателят буча и ръмжа доста дълго време, преди да потеглим. Но сега сякаш седях върху бомба с часовников механизъм. С колко време разполагах? Половин час? Четвърт? Може би по-малко, като се има предвид, че на борда нямаше пътници, следователно нямаше и причини за протакане.

Стоях там, парализирана от мъчителна нерешителност. Трябваше ли да тръгна? Ричард спеше ли? Не можех да преценя по отражението в преградата на балкона — беше твърде размазано и неясно.

Наведох глава и като се движех колкото се може по-предпазливо, надникнах през ръба на балконската врата в тихата стая — но точно когато го направих, той се размърда и посегна за чашата си, после я остави обратно, а аз се дръпнах назад с разтуптяно сърце.

По дяволите. Трябва да беше един часът. Защо не заспиваше? Кари ли чакаше? Но аз трябваше да се махна от кораба. Трябваше.

Помислих си за прозорците на верандата, как можеха да се отворят отвън, как някой много смел — или много глупав — можеше да прекрачи високата стъклена стена между верандите и да се вмъкне в следващата каюта. Щом попаднеш вътре, можеш просто да изляза и да се промъкна до трапа. Все щях да измисля някаква история, когато стигнеш там. Някак си щях да сляза от кораба, ако не заради мен, то заради Ане и Кари.

Не, по дяволите. Заради *мен*.

Щях да сляза от този кораб, защото не бях направила нищо, за да заслужи това, освен че се бях оказала на грешното място в грешното време, и проклета да съм, ако позволя на Балмър да ме добави към списъка с жени, които беше прецакал.

Огледах фигурата си, хлъзгавите, плавни линии на кимоното, с което бе невъзможно да се катериш, развързах колана и се измъкнах от меката коприна. Кимоното падна на пода с тихо прошумоляване, вдигнах го, смачках плата на топка толкова здраво, колкото можах, и го запратих над преградата, където то се приземи с меко, едва доловимо тупване.

После огледах стъклената преграда, извисяваща се над мен, и преглътнах.

Никога нямаше да мога да се изкача на самата преграда, това беше ясно. Не и без сериозна екипировка и/или стълба. Но през стъкления парапет към морето — вероятно можеш да се прекача. Стигаше до височината на кръста, а аз бях достатъчно гъвкава, за да прехвърля единия си крак отгоре, да се изтегля и да седна на ръба, а оттам можеш да се хвана за страничната преграда, за да се изправиш.

Имаше само един проблем. Беше над морето.

Нямах фобия към водата — поне досега не бях изпитвала нищо такова. Но когато погледнах над ръба към тъмните вълни, облизващи гладно корпуса на кораба, почувствах как стомахът ми се сгърчва и преобръща като при пристъп на морска болест.

По дяволите. Наистина ли щях да го направя? Очевидно да.

Избърсах потните си длани в ликрата на бедрата си и си поех дълбоко въздух. Нямаше да бъде лесно — не се заблуждавах, — но беше възможно. Кари бе го направила в края на краищата, за да влезе в моята каюта. Щом тя е могла да го направи, можеш и аз.

Раздвижих пръстите си, а после много бавно закачих единия си крак за ръба на преградата към морето, като използвах цялата сила на отслабените си от затворничеството мускули, набрах се и се озовах яхнала стъклената стена. Отляво беше каютата с дръпнати завеси, а вратата към верандата предлагаше ясен изглед към мен на всеки, който извърнеше глава, за да погледне. От дясната ми страна долу се плискаха тъмните води на фиорда — нямах представа колко бяха далеч, но от този ъгъл височината ми изглеждаше като на двуетажна или триетажна къща. Не бях сигурна от коя страна беше по-страшно — можех само да се надявам движенията ми да не привлекат вниманието на Ричард. Преглътнах и притиснах хлъзгавото стъкло с краката си, опитвайки се да събера кураж. Още не бях стигнала до най-трудното. То предстоеше.

Разтреперана от страха и от усилието, се придвижих стъпка напред, вкопчих се в замръзналата преграда и успях да се изправа. Сега всичко, което трябваше да направя, бе да прехвърля тялото си покрай ръба на страничната преграда откъм морето и да се спусна на безопасно място от другата страна.

„Всичко“. Да. Точно така.

Поех си дълбоко дъх, усещайки как студените ми потни пръсти се плъзгат по стъклото. По дяволите, нямаше за какво да се закрепя. Целият кораб беше украсен, не можеха ли да се постараят и за страничните прегради? Само някой и друг кристал, някой гравирани орнаменти, нещо, което да впия пръсти, за да се задържа?

Вдигнах единия си крак, протегнах го покрай високата стъклена стена... и веднага осъзнах, че еспадрилите са били грешка.

Бях ги оставила, мислейки си, че няма да е лошо да има нещо, което да предпазва краката ми и да ми даде допълнителна опора, но когато тялото ми увисна над водата почувствах, че стъпалото на опорния ми крак се плъзга по острия ръб.

Поех въздух и пръстите ми се вкопчиха отчаяно в стъклото пред мен. Ако чистата воля можеше да ме удържи стабилна, щях да успея. Усетих как един нокът се чупи, после втори — и тогава стъклото сякаш се изтръгна от стискащите го ръце с внезапност, която ме остави неспособна да направя каквото и да било — дори да изкрещя.

Усетих вятъра върху бузите си за кратък, ужасяващ миг, косата ми се развяваше в тъмнината, ръцете ми все още се хващаха за въздуха. Падах, падах с гръб към бездънните води на фиорда.

Ударих чернотата на морето със звук като изстрел, със свиреп, плющящ удар, който изкара въздуха от дробовете ми.

Усещах как въздухът се изтръгва на мехурчета от белите ми дробове, докато се носех сред ледения студ и мразовитата вода проникваше до костите ми, а когато потънах още по-дълбоко в бездънния мрак, почувствах някакво галещо течение да се издига от дълбините под мен, да улавя краката ми и да ме дърпа.

Не помня какво почувствах, когато потънах — само смазващия костите удар, когато се сблъсках с морската повърхност, и парализиращия студ на водата.

Но си спомням паниката, която сякаш разкъсваше вътрешностите ми, когато течението ме повлече, дълбоко, дълбоко надолу.

Ритайте — казах на краката си, усетила дъха си да засяда в гърлото. И заритах. Ритах в чернотата и студа, първо, защото не исках да умра, а после, когато черният студ започна да ме стяга, защото не можех да направя нищо друго, защото дробовете ми крещяха и знаех, че ако не изскоча скоро на повърхността, щях да съм мъртва.

Течението дърпаше и теглеше краката ми с хлъзгави пръсти, опитваше се да ме завлече дълбоко в тъмнината на фиорда, а аз ритах ли, ритах все по-отчаяно. В чернотата, със завихрящите се течения наоколо, беше почти невъзможно да се каже къде е нагоре. А ако сама се насочвах надолу, в дълбините? И все пак не смеех да спра. Инстинктът за оцеляване беше твърде силен. *Ти умираш!* — крещеше гласът в главата ми. Краката ми нямаше как иначе да реагират, освен да ритат, да ритат и да ритат.

Стиснах очи, парещи от солта, и зад затворените ми клепачи заиграха искри и отблясъци, ужасяващо подобни на ивиците светлина и тъмнина, които разсичаха полезрението ми, когато получавах пристъп на паника. Но невероятно, смайващо, когато отново отворих очи, видях нещо — бледото луминесцентно сияние на лунната светлина през водата.

За миг не можех да повярвам, но тя се приближаваше все повече и повече, хватката на течението около тялото ми отслабваше, а после изскочих на повърхността и поех дъх така, че прозвуча като вик, със струяща по лицето ми вода, кашляща, ридаеща и кашляща отново и отново.

Бях много близо до корпуса на кораба, достатъчно близо, за да чувствам бумтенето на двигателите като подводни тласъци, и разбрах, че трябва да започна да плувам. Не само защото беше напълно възможно да умреш от хипотермия и в не много студено море, а понеотложно, защото ако корабът започнеше да се движи, докато бях толкова близо, нямаше да ме спаси нищо друго, освен божествена намеса. А в последните няколко дни бях имала достатъчно лош късмет, за да мисля, че ако там горе имаше бог, той едва ли ме харесваше особено.

Зъзнеца, изплюх вода и се опитах да си събера мислите. Бях изплувала при носа на кораба и виждах низ от светлини по кея и нещо, което ми приличаше на тъмен силует на стълба, макар че очите ми сълзяха и не бях сигурна.

Не беше лесно да накарам тялото си да се подчинява. Толкова треперех, че едва успях да контролирам крайниците си, но принудих ръцете и краката си да се раздвижат и постепенно заплувах към светлините, давейки се във вълните, които се плискаха в лицето ми. Студът ме пронизваше до кости и ме принуждаваше да дишам бавно и дълбоко, въпреки че всяка частица от тялото ми копнееше да се нагълта с въздух заради едва ли не физическия натиск на студа. Нещо меко, но тежко се блъсна в лицето ми, докато плувах, и потръпнах, но повече от студ, отколкото от: отвращение. Щях да се притеснявам от мъртви плъхове и гниеща риба, когато стигна брега. Точно сега единственото нещо, от което се интересувах, беше оцеляването.

Не бях паднала на повече от двайсет-трийсет метра от кея, но сега той ми се струваше много по-далеч. Плувах ли, плувах, а понякога можех да се закълна, че светлините на брега се отдалечаваха, а друг път изглеждаха толкова близо, че можех да ги докосна — но най-накрая почувствах ръждивото желязо на стълбата под вцепенените си пръсти и започнах да се катеря и да се подхлъзвам, да се подхлъзвам и пак да се катеря, стискайки стълбата с все сила, за да не се изпусна, докато изтеглях мокрите си и треперещи кости по стъпалата.

Рухнах върху бетона на ръба на кея, задъхана, кашляща и зъзнеща. След малко се надигнах на длани и колене и се огледах, най-напред към „Аурора“, а после към малкото градче пред мен.

Не беше Берген. Нямах представа къде съм, но беше малък град, почти село, и толкова късно през нощта нямаше жива душа. Кафенетата и баровете, които се редяха край кея, бяха затворени. Виждаха се светлини зад някои от витрините, но единственото заведение, което изглеждаше така, сякаш някой може да отвори вратата, беше един хотел с изглед към кея.

Изправих се разтреперана, прекрачих ниската верига, която ограждаше стръмния бряг от морето, и закуцуках към хотела. Двигателят на „Аурора“ беше увеличил оборотите и в рева му се долавяше нетърпение. Докато прекосях сякаш безкрайната бетонна настилка на кея, той изрева отново, чу се плискане на вода и когато се озърнах плахо назад, видях, че корабът се движи и носът му сочи изхода на фиорда. Двигателите ръмжаха и тракаха, докато се отдалечаваха бавно от брега.

Бързо отместих поглед, обзета от някакво суеверие, сякаш ако гледах към кораба, можех да привлека вниманието на хората на борда.

Когато изкачих стъпалата пред вратата на хотела, звукът на двигателя отново се усили и усетих как краката ми се подгъваха, докато удрях, удрях и удрях по вратата. Чух някакъв глас да казва: *Моля, моля, о, моля, някой да дойде...* И тогава вратата се отвори, заля ме светлина и топлина и почувствах как някой ми помага да се изправя и ме въвежда през прага в безопасност.

Половин час по-късно се бях сгушила в плетено кресло, завита със синтетично червено одеяло, на слабо осветената остъклена тераса с изглед към залива. Държах чаша кафе, но бях прекалено уморена, за да пия. Дочувах гласове в далечината, говорещи на... норвежки, предполагам. Бях изключително уморена. Струваше ми се, че не съм спала както трябва много дни — макар да не бяха толкова. Брадичката ми продължаваше да клюма към гърдите ми, а след това да се вдига рязко, когато си спомнях къде съм и от какво бях избягала. Реален ли беше този кошмар с красивия кораб, с подобна на ковчег килия дълбоко под вълните? Или всичко беше една продължителна халюцинация?

Бях полузадрямала, загледана към светлинките в неподвижната чернота на залива, към „Аурора“ — далечно петънце нататък във фиорда, движещо се на запад, когато чух глас над рамото си.

— Госпожице!

Вдигнах поглед. Беше мъж с леко изкривена табелка с името „Ерик Фосум — генерален мениджър“. Изглеждаше така, сякаш току-що го бяха измъкнали от леглото, с разрошена коса, разкопчани копчета на ризата, и прекара ръка по небръснатата си буза, докато седнаше в отсрещното кресло.

— Здравейте — казах отпаднало.

Бях разказала историята си на човека на рецепцията по-скоро част от нея, колкото ми се

струваше безопасно и колкото позволяваше английският му. Той явно беше нощният портиер и приличаше повече на испанец или турчин, отколкото на норвежец, въпреки че неговият норвежки, изглежда, беше по-добър от английския му, който беше достатъчен, когато ставаше дума за стандартни изрази за регистриране и работно време, но не и за объркан разказ за сменена самоличност и убийство.

Бях го видяла да показва на мениджъра единствения документ за самоличност, който имах у мен — на Ане — и бях чула да повтаря тихо и предпазливо собственото ми име.

Сега мъжът, който седеше срещу мен, кършеше пръсти и се усмихваше нервно.

— Госпожица... Блеклок, нали?

Кимнах.

— Не разбирам напълно... моят нощен мениджър се опита да ми обясни, но как така у вас са кредитните карти на Ане Балмър? Познаваме добре Ане и Ричард, те отседат тук понякога. Тяхна приятелка ли сте?

Закрих с ръце лицето си, сякаш за да отблъсна умората, която заплашваше да ме смаже.

— Аз... това е много дълга история. Моля ви, мога ли да използвам телефона ви? Трябва да се свържа с полицията.

Бях го решила, докато се облягах изтощена, а от мен капеше вода, на лъснатия плот на рецепцията. Въпреки обещанието ми към Кари, това беше единственият ми шанс да я спася. Нито за миг не бях вярвала, че Ричард ще я остави жива. Тя знаеше твърде много и беше провалила всичко. Без шерифа няха никакъв шанс да се представя за Ане, без паспорта на Кари няха шанс да мина за Кари, а и двете бяха изчезнали някъде в дълбините на залива. Само портмонето на Ане беше оцеляло, като по чудо все още беше в джоба на клина от ликра, когато се изкатерих по стълбата и излязох от водата.

— Разбира се — съгласи се Ерик съчувствено. — Искате ли да им се обадя? Възможно е да нямам дежурен, говорещ английски по това време на нощта. И трябва да ви предупредя, че нямаме полицейски участък в града. Най-близкият е на няколко часа път в следващия... как беше думата... следващата долина. Вероятно някой ще може да дойде чак утре.

— Моля ви, кажете им, че е спешно — казах изнемогваща. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Мога да платя за легло. Имам пари.

— Нека не се тревожим за това — отвърна той с усмивка. — Мога ли да ви донеса още едно питие?

— Не, не, благодаря. Просто им кажете да дойдат по-скоро. Нечий живот може да е в опасност.

Отпуснах тежко глава на ръката си, клепачите ми почти се затваряха, докато той се връщаше при рецепцията, после чух да се вдига телефонна слушалка и бипкането при набиране на номер. Стори ми се доста дълго. Може би норвежката версия на 999 беше различна. Или може би се обаждаше в местния участък.

Той набра. Някой на другия край вдигна и последва кратък разговор. През мъглата на изтощението чух Трик да казва нещо на норвежки, от което успях да разбера само думата „хотел“... последва пауза и после още изречения на норвежки. Тогава чух собственото си име, произнесено два пъти, а след това и името на Ане.

— *Ja, din kone, Anne* — каза Ерик, сякаш човекът от другата страна не беше чул правилно или не вярваше на това, което бе чул.

После още нещо на норвежки, смях, и накрая:

— *Takk, farvel*, Ричард.

Вдигнах глава и застинах, смразена.

Погледнах към корабите в залива, към „Аурора“, чиито светлини изчезваха в далечината.

И... дали беше само моето въображение? Стори ми се, че корабът беше спрял.

Продължих да наблюдавам светлините му, опитвайки се да ги съпоставя с ориентирите в залива, и най-сетне се уверих. „Аурора“ вече не се отдалечаваше на запад през фиорда. Обръщаше. Връщаше се.

Ерик беше затворил и сега набра друг номер.

— *Politiet, takk* — каза, когато някой отговори.

За миг не успях да помръдна, вцепенена от осъзнаването на това, което бях направила. Не бях приела сериозно предупрежденията на Кари за мрежата на влияние на Ричард. Бях ги отхвърлила като параноя на една жена, която бе прекалено пречупена, за да повярва във възможността за бягство. Но сега... сега тези страхове ми се струваха твърде реални.

Оставих внимателно чашата за кафе на масата, пуснах червеното одеяло да падне на пода, отворих тихо вратата на терасата и се измъкнах навън в нощта.

Тичах по тесните улици на градчето. Дишането раздираше гърдите ми, лицето ми се разкривяваше от болка, когато камъните се връзваха в босите ми крака. Улиците останаха назад, уличните светлини започнаха да изчезват, но продължавах да тичам в тъмнината и студа, препъвах се през невидими локви, влажна трева и чакълирани пътеки, докато краката ми претръпнаха дотолкова, че вече не усещах порязванията и камъните.

Но дори и тогава не спрях, подтиквана от отчаян стремеж да оставя колкото се може повече мили между мен и Ричард Балмър. Осъзнавах, че няма да мога да продължавам така, че в един момент ще се наложи да се предам — но единствената ми надежда беше да издържа възможно най-дълго, докато не намеря някакъв подслон.

Накрая вече няха сили да тичам. Продължих с някакво задъхано, накуцващо подтичане и когато светлините на селището се смалиха в далечината, забавих мъчителните си, олюляващи се крачки. Бях на криволичещ път, който се виеше в тъмнината и се изкачваше покрай фиорда. На всеки няколкостотин метра поглеждах през рамо надолу към долината, към свиващото се светло петно на малкия пристанищен град и към тъмната гладка вода на фиорда, където напредваха светлините на „Аурора“. Сега вече не можеха да се сбъркат. Различавах ясно кораба, а също така виждах, че небето над мен започва да изсветлява.

Изглежда, се зазоряваше. Господи, кой ден беше? Понеделник?

Но нещо ми се струваше неестествено и след няколко минути разбрах какво бе то. Развиделяваше се не от изток, а от север. Това, което виждах, не беше зазоряването, а мистичните златнозелени лъчи на Северното сияние.

Избухнах в смях, когато го осъзнах — горчив, безрадостен смях, който прозвуча стряскащо силно в нощния въздух. Какво беше казал Ричард? Всеки трябва да види Северното сияние, преди да умре. Е, сега го бях видяла. Но това вече не ми се струваше толкова важно.

Бях спряла за миг, загледана в неземното великолепие на сиянието, но сега, при мисълта за Ричард, закрачих отново. С всяка следваща стъпка си припомнях трескавите увещания на Кари да продължавам да бягам и да се махна от това място — истеричните ѝ твърдения за мащабите на влиянието на Ричард.

Сега не ми изглеждаха толкова истерични.

Ако ѝ бях повярвала, никога не бих показала личната карта на Ане в хотела, нито бих доверила на Ерик и малкото подробности, които бях споделила. Но просто не бях повярвала, че някой, колкото и да е богат, може да има такова влияние. Сега разбирах, че съм грешала.

Проклех собствената си глупост, студа, който хапеше през тънките ми влажни дрехи и най-вече факта, че бях оставила портмонето на рецепцията. Глупачка, глупачка, глупачка. Това бяха пет хиляди мокри, прогизнали, но все още използвани крони, а аз ги оставих там за Ричард като малък златен поздрав, когато се появеше в хотела. Какво щях да правя? Няха никакъв документ за самоличност, нито къде да спя, нямаше как да си купя дори блокче шоколад, да не говорим за билет за влак. Най-голямата ми надежда беше да намеря полицейски участък, но как? Къде? И щях ли да посмея да им кажа истината, когато стигна там?

Тъкмо обмислях това, когато чух рев на двигател зад себе си, обърнах се и видях една кола да изскача иззад завоя, ужасно бързо, очевидно шофьорът не очакваше да има някого тук

по това време на нощта.

Хвърлих се встрани, паднах и се хлъзнах надолу по камънака, издрана и окървавена, с дрехи, превърнати в дрипи, и спрях с плясък в каменисто дърво, нещо като дренажен канал, спускащ се надолу към фиорда. Самият автомобил беше заковал на пътя на около пет или шест метра над мен, фаровете му сочеха към долината, а димът от отработените газове проблясваше в червено на задните светлини.

Чух шум от стъпки на пътя горе. Ричард? Някой от хората му? Трябваше да се махна.

Помъчих се да стана, но почувствах, че глезенът ми поддава, след това опитах отново, този път по-внимателно. Болката ме накара да простена.

При този звук горе се появи фигура на мъж, осветена отзад, така че виждах само силуета му. Мъжът надникна над ръба на канала и произнесе нещо на норвежки. Поклатих глава. Ръцете ми трепереха.

— Не г-говоря норвежки. — Опитах се болката да не проличи в гласа ми. — Говорите ли английски?

— Да, говоря английски — каза мъжът със силен акцент. — Подайте ми ръка. Ще ви помогна.

Поколебах се, но нямаше как да изляза от дърето без помощ, а ако мъжът наистина възнамеряваше да ме нарани, можеше да слезе тук и да ме нападне на скрито в ниското. Беше по-добре да изляза, така поне можех да побягна, ако се наложи. Светлините на колата блестяха в очите ми и ме заслепяваха, затова ги прикрих с ръка, предпазвайки ги от блясъка. Успях да видя само тъмен силует и ореол от руса коса под някаква шапка с козирка. Поне не беше Ричард, в това бях сигурна.

— Дайте ми ръка — каза отново мъжът с нетърпение. — Ранена ли сте?

— Не, не съм ранена — казах. — Глезенът ме боли, но не мисля, че е счупен.

— Стъпете там... — Посочи една скала на около метър височина в канавката. — А аз ще ви издърпам.

Кимнах и с усещането, че може би правя нещо много глупаво, поставих крака си на скалата и протегнах ръка нагоре.

Почувствах как мъжът стисна китката ми с изключително здрава хватка, после започна да дърпа с изсумтяване, запънал крака в камъните на ръба на канала. Мускулите и сухожилията в ръката ми крещяха в знак на протест, а когато се опитах да преместя тежестта върху пострадалия си крак, изохках, но накрая с едно болезнено бързо движение се озовах горе, извън канала, застанала разтреперана на ръба.

— Какво правите тук? — попита мъжът.

Не можех да видя лицето му, но в гласа му имаше загриженост.

— Загубихте ли се? Злополука ли претърпяхте? Този път води право нагоре към планината, не е място за туристи.

Опитвах се да измисля какво да отговоря, когато осъзнах две неща.

Първото беше, че носи в кобур на хълбока нещо, чиято форма се очертаваше в светлините на колата. А второто беше, че самият автомобил бе полицейска кола. Докато стоях там, замръзнала, опитвайки се да измисля какво да кажа, чух припукване на радиостанция да пронизва нощта.

— Аз... — едва успях да изрека.

Полицаят направи крачка напред и намести фуражката си, за да може да ме вижда по-добре, и се намръщи.

— Как се казвате, госпожице?

— Аз... — казах и замълчах.

Радиостанцията изпука отново и той вдигна пръст.

— Един момент, моля.

Посегна към хълбока си и видях, че онова, което бях взела за пистолет, всъщност беше полицейско радио в калъф, закачено до чифт белезници. Той каза нещо кратко в микрофона, после седна на шофьорското място в колата и започна по-дълъг разговор по радиостанцията вътре.

— *Ja* — чух, последвано от няколко изречения, които не разбрах.

После ме погледна през предното стъкло и очите му се срещнаха моите с озадачен поглед.

— *Ja*— повтори, — *det er riktig. Laura Blacklock.*

Всичко сякаш се забави и аз разбрах с хладна увереност, че моментът беше сега или никога. Ако побегнех сега, може би щях да сгреша. Но ако не го направех, можеше и да не остана жива, за да го разбере, а не можех да си позволя да поема този риск.

Колебах се само още секунда, после видях полицая да оставя радиостанцията и да посяга за нещо в жабката.

Нямах представа какво да правя. Но не бях повярвала на Кари преди и това едва не ми бе струвало живота.

Събрах целия си кураж, за да посрещна болката, която знаех, че ще ме връхлети, и побягнах — не нагоре по пътя, както преди, а надолу, направо по склона към главозамайващо стръмния фиорд.

Изгревът настъпваше, когато разбрах, че не мога да продължа, че мускулите ми, изтощени отвъд пределите на издръжливостта, просто нямаше да ме послушат. Вече не ходех, а се препъвах като пияна, коленете ми се подгъваха, когато се опитвах да прекрача някое паднало дърво.

Трябваше да спра. Ако не го направех, щях да падна тук, на място, толкова дълбоко в норвежката провинция, че никога нямаше да намерят тялото ми.

Имах нужда от подслон, но отдавна бях напуснала пътя и не се виждаха никакви къщи. Нямах телефон. Нямах пари, Дори не знаех колко е часът, макар че трябва да беше призори.

В сухото ми гърло се надигна ридание, но точно в този миг зърнах нещо между редките дървета — дълъг, нисък силует. Не беше дом, а може би някаква плевня?

Гледката инжектира в краката ми последна доза енергия и се запътих между дърветата, през калния коловоз към портата в оградата. Беше сеновал — макар че това беше твърде силно казано за бараката пред мен, с разкривени дървени стени и гофриран железен покрив.

Две гривести кончета извърнаха глави любопитно, докато минавах покрай тях, а сърцето ми прескочи, когато видях как едното от тях продължи да пие вода от коритото, чиято повърхност беше розовозлатиста в меката светлина на зората.

Спрях се до коритото, паднах на колене в ниската трева пред него, загребах вода в шепи, и започнах да пия на едри глътки. Беше дъждовна вода с вкус на кал, мръсотия и ръжда от металното корито, но не ме интересуваше. Прекалено жадна бях, за да мисля за нещо друго, освен как да навлажня пресъхналото си гърло.

След като изпих колкото можах, се изправих и се огледах наоколо. Вратата на бараката беше затворена, но когато поставих ръка на дръжката, тя се отвори и аз се вмъкнах предпазливо, като затворих вратата след себе си.

Вътре беше пълно с бали сено, имаше няколко качета, за които си помислих, че може би съдържаха фураж или добавки, а на стената бяха окачени няколко конски чула.

Бавно, пияна от умора, смъкнах първия и го постлах върху най-големия куп сено — без дори да помисля за плъхове или бълхи, нито пък за хората на Ричард. Със сигурност нямаше как да ме намерят тук, а аз бях стигнала до такова състояние, че вече почти не ми пукаше — можеха да ме отведат, стига да ме оставят да си почина.

Легнах на импровизираното легло и издърпах другата завивка върху себе си.

После заспах.

— Ей?

Гласът в главата ми прозвуча отново, болезнено силен, и отворих очи към заслепяваща светлина и лице, което се вираше в моето. Възрастен мъж с гъста бяла брада и силна прилика с капитан Бърдсай^[4] ме гледаше със сълзящи лешникови очи със смесица от изненада и загриженост.

Премигнах и се дръпнах назад с болезнено разтуптяно сърце, а след това се опитах да се изправя, но болката прониза глезена ми и се отказах. Мъжът ме хвана за ръката и каза нещо на норвежки, но аз, без да се замисля, изтръгнах диво ръката си от хватката му и се притиснах към пода на плевнята.

В продължение на няколко минути само се гледахме един друг, той оглеждаше следите

от охлузвания и порязвания, а аз — сбръчканото му лице и кучето, което лаеше и кръжеше зад него.

— Кот — каза той най-сетне, като се надигна мъчително и протегна ръка с предпазливо спокойствие, сякаш бях ранено животно, което можеше да го ухапе при всяко посягане, а не човешко същество. Кучето отново излая, истерично този път, а мъжът извика нещо през рамо, явно: „Я тихо!“.

— Кой... — облизах сухите си устни и опитах отново. — Кой сте вие? Къде съм?

— Конрад Хорст — каза мъжът и посочи към себе си. Извади портфейла си и рови в него, докато намери снимка на възрастна дама с розови бузи и фризирани бели коси, гушнала две русокоси момченца.

— *Min kone* — произнесе бавно.

После, сочейки към децата, каза нещо, което прозвуча като: „Споко, добре-добре“.

После посочи от вратата на плевнята и древното „Волво“, паркирано отвън.

— *Vilen min* — каза и отново: — *Kot*.

Не знаех какво да направя. Имаше нещо успокояващо в снимките на съпругата и внуците му — но дори изнасилвачите и убийците имаха внуци, нали? От друга страна, може би той беше просто мил старец. Може би съпругата му говореше английски. Най-малкото, вероятно имаха телефон.

Огледах глезена си. Нямах голям избор. Беше отеъкъл, два пъти по-дебел от обичайния си размер, и не бях сигурна дали ще мога да се добера до колата, да не говорим за летището.

Капитан Бърдсай протегна ръка и направи малък жест.

— Мооля? — проточи въпросително, сякаш за да ми даде възможност за избор.

Но това беше илюзия. Нямах избор.

Оставих го да ми помогне да стъпя на крака и се качих в колата.

Едва когато потеглихме, осъзнах колко далеч бях избягала миналата вечер. Фиордът дори не се виждаше от този горист склон на хълма, а волвото трябваше да измине няколко мили по изровения коловоз, преди да стигнем до някакво подобие на път. Завивахме към асфалта, когато забелязах нещо в малката ниша под радиото — мобилен телефон. Беше много, много древен, но беше телефон.

Протегнах ръка, едва способна да дишам.

— Може ли?

Капитан Бърдсай ме погледна и се усмихна. Сложи телефона в скута ми, но след това почука по екрана и каза нещо на норвежки. Щом погледнах телефона, разбрах какво казваше. Нямах никакъв сигнал.

— *Vente* — каза високо и ясно, а после бавно, на нещо като английски с тежък акцент: — Чакай.

Държах телефона в скута си и гледах екрана с бучка в гърлото, докато дърветата се нижеха покрай нас. Но нещо не беше както трябва. Телефонът показваше дата 29 септември. Или не пресмятах правилно, или ми се губеше цял ден.

— Това... — Посочих датата на телефона. — ...днес наистина ли е 29-и?

Капитан Бърдсай погледна към екрана и кимна.

— *Ja, tjueniende*. Втор-ник — каза, като изрече думата много бавно.

Вторник. Днес беше вторник. Бях спала в тази барака цял ден и цяла нощ.

Докато изчислявах това и се опитвах да не мисля колко се тревожеха Джуда и

родителите ми, завихме по алеята към чиста малка къща, боядисана в синьо, а нещо заблещука в крайчеца на дисплея на телефона — една чертичка за сила на сигнала.

— Моля? — вдигнах го, а сърцето ми изведнъж затуптя толкова силно в гърлото, че думите прозвучаха глухо и странно в устата ми. — Мога ли да се обадя на семейството си в Англия?

Конрад Хорст каза на норвежки нещо, което не разбрах, но кимна, така че с пръсти, треперещи толкова силно, че едва успях да улуча правилните бутони, натиснах +44 и набрах номера на мобилния телефон на Джуда.

Не казахме нищо много дълго време. Просто стояхме наред летището като двама глупаци, вкопчени един в друг. Джуда милваше лицето ми, косата ми, синините по бузата ми, сякаш наистина не можеше да повярва, че съм аз. Предполагам, че правех същото с него, не мога да си спомня.

Единственото, за което можех да мисля, беше, че съм у дома. *Аз съм у дома. Аз съм у дома.*

— Не мога да повярвам — продължаваше да повтаря Джуда, — ти си добре.

И тогава рукнаха сълзите и заплаках с лице в твърдата, драскаща вълна на сакото му, а той не каза нищо, просто ме прегръщаше, сякаш никога няма да ме пусне.

Отначало не исках семейство Хорст да се обаждат на полицията, но не можех да ги накарам да го разберат, и след като разговарях с Джуда и той обеща да се свърже със Скотланд Ярд и да им разкаже моята история — история толкова невероятна, че дори аз трудно вярвах на самата себе си, — започнах да приемам, че този път дори и Ричард Балмър не би могъл да се измъкне.

Когато полицаите пристигнаха, ме отведоха в здравен център, за да получа помощ за нарязаните си крака, изкълчения глезен и рецепта за лекарството ми. Струваше ми се, че продължи цяла вечност, но накрая все пак лекарите прецениха, че състоянието ми е достатъчно добро, за да ме пуснат. Следващото нещо, което научих, беше, че ще ме отведат в полицейско управление в долината, където чакаше представител на британското посолство в Осло.

Налагаше се отново и отново да разказвам историята на Ане, Ричард и Кари и всеки път тя звучеше все по-невероятно в собствените ми уши.

— Трябва да й помогнете — продължавах да настоявам. — На Кари... трябва да настигнете кораба.

Британският служител и полицаят размениха погледи и полицаят каза нещо на норвежки. Веднага разбрах, че каквото и да беше, новините не бяха добри.

— Какво? — попитах. — Какво има? Какво не е наред?

— Полицията е открила два трупа — отговори най-сетне служителят на посолството с безизразен официален тон.

— Първия — в ранните часове на понеделник, изваден от риболовен кораб, втория — по-късно в понеделник, открит от водолази при полицейска акция.

Обхванах главата си с ръце, разтърках очите си с пръсти и видях как от натиска от вътрешната страна на клепачите ми избухват пламъци и искри. Поех си дълбоко дъх.

— Кажете ми — втрених се в него. — Трябва да знам.

— Тялото, намерено от водолазите, е на мъж — каза бавно служителят от посолството. — Бил е прострелян в слепоочието, от полицията смятат, че може да е самонараняване. Не е имал никакви документи у себе си, но те предполагат, че е тялото на Ричард Балмър. Екипажът на „Аурора“ е съобщил за изчезването му.

Преглътнах.

— А другото?

— Другото е на жена, много слаба, с остригана коса. Полицията ще трябва да извърши

аутопсия, но предварителният оглед сочи, че се е удавила. Госпожице Блеклок? — Огледа се нервно, сякаш се колебаеше как да постъпи. — Добре ли сте, госпожице Блеклок? Може ли някой да ѝ подаде салфетка, ако обичате? Моля, не плачете, госпожице Блеклок, вече сте добре.

Но не можех да отговоря. А най-лошото беше, че той бе прав — аз бях добре, но Кари не беше.

Трябваше да е някаква утеха, че Балмър се бе самоубил, но не можех да го почувствам така. Просто седях, плачех в салфетката, която ми дадоха, и си мислех за Кари и за всичко, което бе направила с мен и за мен. Правилно или погрешно, тя беше платила с живота си. Не бях се оказала достатъчно бърза, за да я спася.

Таксито от летището ни откара до жилището на Джуда. Всъщност не бяхме го обсъждали, но някак си не можех да се изправя пред своя сутерен. Беше ми дошло до гуша да бъда затворена в стаи без светлина, а Джуда като че ли го осъзнаваше.

Той ме настани на дивана в дневната и ме зави с одеяло, като че бях малко дете или се възстановявах от болест, и ме целуна много внимателно по челото, сякаш можех да се счупя.

— Не мога да повярвам, че си у дома — повтори. — Когато ми показаха ботите ти на онази снимка...

Очите му се навлажниха. Почувствах, че и в моето гърло дращят сълзи.

— Тя ги взе — казах прегракнало. — За да мога да се престоря на нея. Тя...

Но не можах да довърша.

Джуда ме прегръща дълго време, а после, когато успя да заговори, преглътна и каза:

— Ти... получи много съобщения, знаеш ли. Хората се обаждаха на мен, защото гласовата ти поща се препълни. Аз ги записвам.

Бръкна в джоба си и ми подаде лист. Прегледах го. Повечето бяха имена, които бих очаквала: Лиси... Роуан... Ема... Джен...

Едно или две бяха изненадващи:

Тина Уест: Много облекчена, че си в безопасност. Няма нужда да се обаждаш.

Хлое Йенсен (?): Надява се, че си добре. Моля, обади се, ако има нещо, което тя или Ларс могат да направят.

Бен Хауърд. Няма съобщение.

— Господи, Бен! — Изпитах чувство за вина. — Изненадана съм, че иска да говори с мен. Обвиних го, че стои зад всичко това. Наистина ли се обади?

— Не е само това — каза Джуда и видях, че побърза да избърше очи с тениската си. — Тъкмо той вдигна тревога. Обади ми се от Берген, опитвайки се да разбере дали си се прибрала у дома нормално, а когато казах, че не съм се чувал с теб, от неделя, настоя да се обадя на полицията в Обединеното кралство и да им обясня, че е спешно. Каза, че вдигнал тревога, след като напуснали Тронхайм, но никой от екипажа не искал да го чуе.

— Не ме карай да се чувствам по-зле. — Закрих лицето си с ръце.

— Хей, той все още си е самодоволно малко лайно — каза Джуда.

Усмихна ми се мило и ме прониза угризение, когато видях, че зъбът му отново се е вкоренил.

— И даде доста гадно интервю за „Мейл“, в което представя нещата така, сякаш сте скъсали току-що.

— Добре — казах с нервен смях. — Това ме кара да се чувствам малко по-добре, задето го обвиних в убийство.

— Искаш ли чаша чай?

Кимнах, той се изправи и тръгна към кухнята. Извадих салфетка от кутията на масичката за кафе и си избърсах очите, взех дистанционното и включих телевизора в опит поне да се престоря, че всичко е нормално.

Прехвърлях каналите в търсене на нещо успокояващо и познато — повторение на „Приатели“ може би, или „Как се запознах с майка ти“, — когато се вцепених със сърце, заседнало в гърлото.

Погледът ми остана прикован в телевизионния екран — в мъжа, който ме гледаше оттам.

Беше Балмър.

Очите му бяха вперени в моите, устата му бе изкривена в онази негова асиметрична усмивка и за миг си помислих, че може би халюцинирам. Поех си дъх, готова да изкрещя, за да повикам Джуда, да го попитам дали и той вижда лицето, което ме гледа от екрана като в кошмар, но в следващия миг се появи водещият и осъзнах какво се случва. Беше съобщение за смъртта на Балмър.

„...извънредна новина за смъртта на британския бизнесмен и пер лорд Ричард Балмър. Лорд Балмър, който беше мажоритарен акционер в изпадналата в затруднения „Нортърн Лайт Груп“, бе открит мъртъв часове след като бе обявен за изчезнал от луксозната си яхта „Аурора“ край бреговете на Норвегия.“

Екранът отново се раздели на две, този път за да покаже Ричард, който стоеше на подиум и поднасяше някакво приветствие. Устните му мърдаха, но думите му бяха заглушени, за да може новинарят да продължи да говори на фона на видеоматериала, а когато камерата се спря върху лицето му в едър план, се улових, че самата аз съм спряла звука, станала съм от дивана и съм коленичила пред телевизора, с лице на сантиметри от неговото.

Когато завърши речта си, Ричард се поклони, камерата се приближи до лицето му, а той погледна към екрана и ми отправи характерното си леко намигване — така че стомахът ми се преобърна, а кожата ми настръхна.

Вдигнах дистанционното с разтреперана ръка, готова да го изхвърля от живота си веднъж завинаги, когато камерата се завъртя и видях една жена, седнала на първия ред, усмихната и аплодираща. Застинах и задържах пръста си над бутона за изключване. Тя беше изключително красива, по раменете ѝ падаше река от дълга тъмnozлатиста коса, имаше изящно оформени скули и за миг се замислих къде я бях виждала преди. А след това... се досетих.

Беше Ане. Ане, каквато е била в началото на връзката си с Ричард, млада, красива и жизнена.

Докато аплодираще, тя изведнъж осъзна, че камерите са насочени към нея, очите ѝ проблеснаха към обектива и аз видях нещо в тях, макар че беше трудно да се каже дали бе само във въображението ми или не. Стори ми се, че имаше нещо тъжно в изражението ѝ, нещо, намекващо за клопка и страх. Но после тя се усмихна по-широко, вирна брадичка и видях, че това бе жена, която никога не би капитулирала, никога не би отстъпила, жена, която щеше да се бори до последно.

После картината се промени, отново се появи студиото, а аз изключих телевизора и отидох на дивана. Завих се с одеялото, обърнах се с лице към стената, слушах как Джуда приготвя чай в съседната стая... и мислех.

Часовникът на нощното шкафче на Джуда показваше, че минава полунощ. Лежахме заедно, гърдите му се притискаха към гърба ми, ръката му ме обгръщаше, придържаше ме здраво, сякаш не вярваше, че няма да изчезна в нощта.

Изчаках, докато не реших, че е заспал, преди да се разплача, но когато едно особено силно ридание разтърси гръдния ми кош, той заговори меко и тихо в ухото ми:

— Добре ли си?

— Мислех, че си заспал.

Гласът ми прозвуча пресекливо и прегракнало от сълзите.

— Плачеш ли?

Исках да отрека, но гърлото ми се бе стегнало и не можех да говоря, а и вече ми беше дошло до гуша от лъжи и преструвки.

Кимнах, а той протегна ръка и усети мокротата по бузата ми.

— О, скъпа.

Усетих движението на адамовата му ябълка, когато преглътна.

— Ще бъде... ти не трябва... — Той замълча, неспособен да продължи.

— Не мога да престана да мисля за нея — казах въпреки болката в гърлото. Беше ми по-лесно да не го гледам, да говоря на тихия мрак и на лунните петна по пода. — Не мога да го приема, нищо не е както трябва.

— Защото се е самоубил? — попита Джуда.

— Не само това. Ане. И... и Кари.

Джуда не отговори нищо, но знаех какво мислеше.

— Кажете го — прошепнах горчиво.

Той въздъхна и усетих гърдите му да се надигат и спускат до гърба ми, топлия му дъх на бузата ми.

— Сигурно не трябва да го казвам, но не мога да не се чувствам... щастлив.

Извъртях се под чаршафа, за да го погледна, а той вдигна ръка.

— Знам, знам, че е лошо, но това, което тя ти причини... честно, ако зависеше от мен, нямаше да я измъкна. Бих я оставил на рибите. Вероятно е добре, че не решавах аз.

Почувствах как в мен се надига гняв, гняв заради Кари, бита, тормозена и излъгана.

— Тя е мъртва заради мен — казах. — Не трябваше да ме пуска.

— Глупости. Ти се озова там само заради нея. Не е трябвало да убива онази жена и да те заключва.

— Няма как да го знаеш. Не знаеш какво се случва в отношенията между хората.

Помислих си за ужаса на Кари, за натъртванията по тялото ѝ, за убедеността ѝ, че никога няма да може да избяга от Ричард. Тя беше права.

Джуда не каза нищо. Не можех да видя изражението му в тъмното, но усещах мълчаливото му несъгласие.

— Какво? — попитах аз. — Не ми вярваш? Не смяташ, че хората могат да бъдат принудени да направят нещо от страх или от невъзможност да видят друг изход?

— Не, не става дума за това — каза бавно Джуда. — Това го приемам. Но все пак мисля, че въпреки всичко, ние сме отговорни за нашите собствени действия. Всички се страхуваме. Но не можеш да ми кажеш, че ти би сторила това на друг човек, без значение колко зле изглеждат нещата — да го заключиш така, да го държиш в плен, — без значение колко си била уплашена.

— Не знам — казах аз.

Помислих си за Кари, колко смела беше тя и колко крехка. Помислих си за маските, които носеше, за да скрие ужаса и самотата си. Помислих си за синината на ключицата ѝ, за страха в очите ѝ. Спомних си как се бе отказала от всичко заради мен.

— Слушай... — Седнах и се увих с чаршафа. — Онази работа, за която спомена, преди да замина. Онази в Ню Йорк. Отказа ли я?

— Да, всъщност, ами не... Смятам. Още не съм им се обадил. След като ти изчезна, някак си не ми беше до това. Защо? — Гласът на Джуда изведнъж беше станал неспокоен.

— Защото не мисля, че трябва да се отказваш. Мисля, че трябва да се съгласиш.

— Какво?

Той също се изправи, на лицето му падна лунна светлина и разкри изражение на шок и гняв. За миг изглеждаше сякаш не знаеше какво да каже, после думите му изригнаха:

— Какво по дяволите? Защо? Откъде ти хрумна?

— Е, това е шансът на живота ти, нали? Работата, която винаги си искал.

Усуках чаршафа между пръстите си по такъв начин, че прекъснах кръвообращението в тях, докато не усетих, че изтръпват и изстиват.

— Хайде да си кажем направо, нищо не те задържа тук, нали?

— Нищо не ме задържа тук?

Чух го да преглъща, видях юмруците му да стискат и да пускат белия чаршаф.

— *Всичко* ме задържа тук, поне така си мислех. Късаш с мен, така ли?

— Какво?

Сега беше мой ред да изпадна в шок. Поклатих глава и взех ръцете му в своите. Разтрих сухожилията и кокалчетата. Тези ръце ми бяха до болка познати. *По дяволите.*

— Не, Джуд! Не и за милион години. Казвам... Опитвам се да попитам... Хайде да тръгнем. Заедно.

— Но, но „Велосити“... твоята работа. Заместването на Роуън, докато е в майчинство. Това е твоят голям шанс. Не мога да го проваля.

— Това не е моят голям шанс.

Въздъхнах и се пъхнах отново под чаршафите, все още с ръцете на Джуда между дланите ми.

— Осъзнах го, когато бях на кораба. Прекарах, колко, почти десет години във „Велосити“, докато Бен и всички останали рискуваха, продължиха с по-значими и по-добри неща, а аз не. Бях прекалено уплашена. Струваше ми се, че съм им задължена, защото бях застанали зад мен, когато бях загазила. Но Роуън никога няма да напусне — тя ще се върне след шест месеца, може би и по-малко, а аз нямам къде да отида. Истината е, че дори и да се изкача нагоре по стълбицата, вече не го искам. Никога не съм го искала — разбрах го на борда на кораба. Бог знае, че имах достатъчно време да го обмисля.

— Какво искаш да кажеш? Откакто се срещнахме, ти говориш само за това.

— Мисля, че бях загубила представа какво искам. Не искам да свърша като Тина и Александър, да пътувам от страна в страна и да виждам само петзвездни хотели и ресторанти „Мишлен“. Да, Роуън е посещавала половината от луксозните курорти в Карибския басейн, но в замяна прекарва живота си, разказвайки историите, които хора като Балмър искат да разкаже, а аз не желая това, вече не. Искам да пиша за нещата, които тези хора не искат да научим. А ако ще започвам да се изкачвам отново от дъното, е, мога да бъда на свободна практика навсякъде. Знаеш го.

Хрумна ми една мисъл и неволно се засмях колебливо.

— Бих могла да напиша книга! Моят плаващ затвор — истински случай от ада на седемте морета.

— Ло! — Джуда стисна ръцете ми, очите му бяха големи и тъмни в лунната светлина. — Ло, престани, престани да се шегуваш. Сериозно ли го казваш?

Поех си дълбоко дъх. После кимнах.

— Никога не съм била по-сериозна.

После Джуда заспа, отпуснал глава на рамото ми така, че със сигурност щях да се схвана, но сърце не ми даваше да се отместя.

— Буден ли си? — прошепнах.

Отначало не отговори и помислих, че е заспал, както имаше навик да се изключва между едно вдишване и следващото, но после се размърда и проговори.

— Малко.

— Не мога да заспя.

— Шшш... — Той се извъртя в прегръдката ми и ме погали по лицето. — Всичко е наред, всичко свърши.

— Не е заради това... а...

— Още ли мислиш за нея?

Кимнах в тъмнината и той въздъхна.

— Когато видях тялото й... — започнах аз, но той поклати глава.

— Не съм.

— Какво искаш да кажеш? Мислех, че полицията ти е изпратила снимки, за да я идентифицираш?

— Не беше тяло... Ще ми се да беше. Ако бях видял, че това е трупът на Кари, а не твоят, нямаше да прекарам два дни в ада, мислейки, че си мъртва. Бяха само дрехи. Снимки на дрехи.

— Защо ще го правят?

Струваше ми се странно решение — защо бяха поискали от Джуда да идентифицира дрехите, а не тялото?

Усетих как Джуда свива рамене в тъмното.

— Не знам. По онова време предположих, че тялото е прекалено наранено, но след като ти се обади, говорих със служителката за връзка със семейството от полицията. Искях да разбера как, по дяволите, са се объркали така, а тя попита норвежците и изглежда, мислеше, че е станало, защото дрехите били открити отделно.

Аха. Лежах и се опитвах да сглобя пъзела. Дали Кари не беше изритала ботите и блузата с качулка, за да плува по-бързо, в отчаян опит да се измъкне от Балмър?

Опасявах се да заспя, очаквайки да ме преследва укорителното лице на Кари, но когато най-накрая затворих очи, пред мен изникна образът на Балмър. Смееше се и сивата му коса се развяваше от вятъра, докато летеше надолу от палубата на „Аурора“.

Отворих очи с разгуптяно сърце, опитвайки се да си припомня, че него го нямаше — че бях в безопасност, че лежах в прегръдките на Джуда, че целият кошмар беше свършил и всичко беше приключено.

Но не беше. Защото просто не вярвах на случилото се. Не можех да приема не само смъртта на Кари, а и смъртта на Балмър. Не защото мислех, че е трябвало да остане жив, а защото смъртта му, сред всичко това, просто нямаше смисъл. Можех да повярвам в самоубийството на Кари, но не и в неговото. Колкото и да се опитвах, не успях да си представя този мъж, с неговата студена, свирепа решителност, да се предава. Беше се борил толкова упорито, беше изиграл картите си толкова хладнокръвно. Би ли захвърлил козовете си просто така? Струваше ми се невъзможно.

Но беше. И трябваше да го приема. Него го нямаше.

Затворих очи и прогоних призрака му, притиснах се към Джуда и се замислих напълно съзнателно за бъдещето, за Ню Йорк и за съдбовната крачка, която щях да направя.

За миг един ярък, ясен образ се вряза в мрака зад затворените ми клепащи: видях себе си, застанала на самия ръб, някъде много високо, балансираща върху релса, и тъмните вълни отдолу.

Но не изпитах страх. Бях падала и преди и бях оцеляла.

ИВНИНГ СТАНДАРД

Четвъртък, 26 ноември

ИДЕНТИФИЦИРАНА Е МИСТЕРИОЗНАТА УДАВНИЦА ОТ „АУРОРА“

Почти два месеца след шокиращото откритие на две тела в морето, едно от които беше идентифицирано като британския бизнесмен и пер Ричард Балмър, норвежката полиция днес разпространи изявление, в което се съобщава самоличността на тялото, извадено от рибари в Северно море. То е на съпругата му Ане Балмър, наследница на състоянието на фамилия Лингстад, възлизащо на милиарди.

Тялото на лорд Балмър беше намерено на няколкостотин мили от водолази, претърсващи крайбрежните води край Берген, Норвегия, след като той бе обявен за изчезнал от кораба си, ексклузивния бутиков круизен лайнер „Аурора Бореалис“.

НЕ Е САМОУБИЙСТВО

Изявление на английски език потвърждава предишните съобщения на норвежката полиция, че смъртта на лейди Балмър е настъпила вследствие на удавяне, докато смъртта на лорд Балмър се дължи на огнестрелна рана в слепоочието. Документът обаче опровергава по-ранните доклади за самоубийство на лорд Балмър, като посочва, че нараняването „не е самопричинено“, според констатациите на местния патолог.

Откриването на пистолет, изваден заедно с тялото на лорд Балмър и увит в дрехи, принадлежащи на изчезналата британска журналистка Лора Блеклок, доведе до първоначалните спекулации, че смъртта му е свързана с изчезването ѝ няколко дни преди това.

Госпожица Блеклок по-късно беше намерена жива и в добро състояние в Норвегия, но нейните родители призоваха за полицейско разследване, след като бяха оставени няколко дни да вярват, че тялото е било идентифицирано като това на изчезналата им дъщеря. От Скотланд Ярд подчертават, че тялото никога и на никакъв етап не е било идентифицирано като госпожица Блеклок, но признават, че за намирането на дрехите на госпожица Блеклок е било съобщено „по неподходящ начин“ на семейството. Оттам отдават пропуските на „проблеми в комуникацията между правоохранителните органи на страните“, и казват, че поддържат личен контакт със семейство Блеклок по повод инцидента.

В отговор на въпрос на „Стандард“ говорител на норвежката полиция заяви, че макар да са разпитали госпожица Блеклок във връзка със случая, те не смятат британката за заподозряна за смъртта на нито един от двамата, и че тяхното разследване продължава.

БАНКОВ ЧАТ НА ЖИВО: 6 ДЕКЕМВРИ, 16:15 ч.

Здравейте, добре дошли в Чата на живо на Обслужване на клиенти. Вие говорите с Айеш от Персонално банкиране.

С какво мога да ви помогна днес, госпожице Блеклок?

Здравейте, написах ви имейл, защото получих странен превод по сметката си. Искан да разбера дали нямате някаква информация за подателя. Благодаря. Ло.

Здравейте, госпожице Блеклок, със сигурност мога да проверя. Нещо против да ви наричам Лора?

Не, няма проблем.

Коя транзакция те безпокои, Лора?

Тази преди два дни, на 4 декември, за 40 000 швейцарски франка.

Нека проверя за теб.

Виждам тук данните – дали става дума за транзакцията с основание „Скокът на Тигъра“?

Да, точно така.

Проверих изходния код. Това е швейцарска банкова сметка, базирана в Берн. Съжалявам да го кажа, но нямам никаква информация за самоличността на титуляря на сметката. Това е номерирана сметка. Основанието говори ли ви нещо?

Всичко е наред, благодаря. Не се тревожете. Сигурна съм, че е от приятел, просто исках да проверя. Благодаря ви за помощта.

Моля. Има ли още нещо, с което мога да ви помогна днес, Лора?

Не, всичко е наред. Благодаря. И довиждане.

Благодарности

Благодаря много на всички, които ми помогнаха по пътя с „Жената от каюта 10“. Писането е странно, самотно бягане, но публикуването категорично е отборен спорт и съм много благодарна, че такива отдадени, забавни и неподправено мили хора са свързани с моята книга.

Първите благодарности отправям към двете Алисън — Алисън Хенеси от „Харвил Секър“ и Алисън Калахан от „Скаут“, затова че са тактични, проникателни и безстрашни редактори и като цяло доказват, че три мозъка са най-категорично по-добри от един.

Толкова много хора във „Винтидж“ заслужават благодарност за подкрепата и окуражаването, но съм особено задължена на Лиз Фоли, Бетан Джоунс, Хелън Флуд, Айн Мълкийн, Рейчъл Куньони, Ричард Кейбъл, Кристиан Люис, Фей Брустър, Рачал Лъдбрук и Върша за прекрасната им дизайнерска работа, на Саймън Роудс от „Производство“ и накрая, разбира се, на Том Дрейк-Лий и всички в „Продажби“, допринесли да попаднат книгите ми в ръцете на читателите, на Джейн Кърби, Пени Лихти, Моник Корлес и Сам Коутс от „Права“, които ги продадоха по целия свят. Благодаря ви, че се погрижихте добре за „Каютата“ и че ме направихте толкова горда да бъда автор на „Винтидж“!

Моята агентка Ив Уайт и нейният екип винаги стоят зад мен и винаги съм изненадана и благодарна за щедростта на блестящата общност на писатели, онлайн и офлайн.

Приятелите и семейството ми знаят колко ги обичам, така че няма да го повтарям тук — но го правя!

Информация за текста

Издание:

Ruth Ware
THE WOMAN IN CABIN 10
Copyright © Ruth Ware 2016

Рут Уеър
Жената в каюта 10
Английска, първо издание
Отговорен редактор *Ивелина Балтова*
Стилов редактор *Димитрина Ковалакова*
Компютърна обработка *Ана Цанкова*
Коректор *Йорданка Траянова*

© Гриша Александров Атанасов, преводач, 2018 г.

© Мариана Кръстева Станкова, художествено оформление на корицата, 2018 г.

© ИК „Хермес“, 2018 г.

ISBN 978-954-26-1773-0

---

notes

Известен ресторант в Копенхаген, Дания. — Б.р.

Известен каталунски ресторант, сега лаборатория за авангардна „висока“ кухня на Феран Адрия. — Б.р.

Традиционно шведско ястие от ситно нарязани картофи. — Б.пр.

Герой от реклама на замразени храни — Б.пр.